

СТИВЪН КИНГ

МЪГЛАТА

Превод от английски: Мария Парушева, 1994

chitanka.info

I. ПРИБЛИЖАВАНЕТО НА БУРЯТА

Ето какво се случи. През нощта, когато най-накрая се свършиха незапомнените горещини в северната част на Нова Англия — една нощ през юли 19... — цялата територия на Западен Мейн бе обхваната от най-ужасните гръмотевични бури, които някога съм виждал.

Живеехме на езерото Лонг Лейк и още преди да се мръкне видяхме как бурята приближава през езерото към нас. Час преди това въздухът бе съвсем неподвижен. Американското знаме, което баща ми бе закачил върху навеса на лодките през 1936, висеше отпуснато на пилоната си. Дори крайчето му не помръдваше. Жегата бе така гъста, с нож да я режеш, и изглеждаше неизбродна като мрачните води в залива, между скалите. Този следобед ние тримата излязохме да поплуваме, но водата не носеше никакво облекчение, освен ако човек не се гмурне на дълбокото. Нито Стефи, нито аз, искахме да се гмуркаме, защото Били не можеше. Били беше на пет.

Хапнахме студена вечеря в пет и половина — предъвквахме унесено сандвичи с шунка и картофена салата на верандата, която е с изглед към езерото. Нищо друго не искахме, освен пепси кола, която се изстудяваше в една желязна кофа, пълна с лед.

След вечеря Били отиде отзад да си поиграе малко на катерушката. Стеф и аз седяхме без много да разговаряме, пушехме и гледахме отвъд навъсеното, плоско огледало на езерото към Харисънови, отсреща. Няколко моторници бръмчаха напред-назад. Вечнозелените растения изглеждаха прашни и изпомачкани. На запад бавно се събираха огромни, виолетови буреносни облаци и се скупчваха като орда. Някъде в тях проблесна светкавица. Радиото на съседа Брент Нортън, настроено на една станция с класическа музика, чийто предавател бе на връх Вашингтон, изпращяваше от статичното електричество, всеки път, когато присвяткаше. Нортън бе адвокат от Ню Джърси и къщата му на Лонг Лейк бе само за лятото, без отопление и изолация. Преди две години, ние с него имахме проблем с оградата, който, в крайна сметка, отнесохме в градския съд. Аз

спечелих. Нортън твърдеше, че съм спечелил, защото той не е тукашен. Не се обичахме много. Стеф въздъхна, вдигна долния край на фланелката си и започна да си вее с него. Съмнявах се, че това я разхлажда кой знае колко, но затова пък гледката много спечели.

— Не искам да те плаша — казах аз, — но ми се струва, че се задава страшна буря.

Тя ме погледна недоверчиво.

— И снощи, и предната вечер имаше черни облаци, Дейвид. Просто се разнесоха.

— Тази вечер няма да се разнесат.

— Няма?

— Ако стане много зле, ще слезем долу.

— И колко зле мислиш, че може да стане?

Татко ми бе първият, който построи целогодишна къща от тази страна на езерото. Когато бил още почти дете, той и братята му вдигнали лятна вила на мястото, където бе къщата сега, но през 1938 тя била разрушена до основи от една лятна буря. Само навесът за лодките останал. Година по-късно започнал голямата къща. Дърветата са тези, които причиняват истинските щети при силен вятър. Те остаряват и вятърът ги поваля. Така майката-природа си прочиства къщата от време на време.

— Наистина не зная — казах аз съвсем честно. Само бях чувал истории за голямата буря през тридесет и осма. — Но вятърът може да дойде откъм езерото като експресен влак.

Били се върна след малко като мърмореше, че на катерушките съвсем не му е приятно, защото е „вир вода“. Разроших му косата и му дадох още една пепси-кола. Да отворим работа на зъболекаря.

Облаците се приближаваха, сякаш избутваха синьото на небето. Сега вече нямаше съмнение, че иде буря. Нортън си бе изключил радиото. Били седеше между майка си и мен и гледаше очарован небето. Чу се гръм, който бавно се търкулна по езерото, после пак отекна надалеч. Облаците се извиваха и се превъртаха, ту черни, ту пурпурни, ту на разноцветни жилки, ту отново черни. Те постепенно се разпростряха над езерото и видях как от тях се спуска нежното було на дъжда. Все още бе на известно разстояние. Докато наблюдавахме, може би валеше над Мелниците на Болстър, а може би даже над Норуей.

Въздухът се раздвижи, отначало рязко, вдигна знамето и пак го пусна. После започна да става все по-хладен и все по-силен, като отначало охлади потта по телата ни, а после сякаш я смрази.

Тогава видях как сребърното було се люшна над езерото. За миг скри къщата на Харисън и връхлетя право към нас. Моторниците бяха изчезнали от пейзажа.

Били стана от стола си, който бе умалено копие на нашите сгъваеми столове тип „режисьорски“. Дори името му бе написано на облегалката.

— Татко! Виж!

— Да се прибираме вътре — казах аз. Изправих се и обгърнах раменете му с ръка.

— Но виждаш ли го? Татко, какво е това?

— Воден циклон. Да влизаме вътре.

Стеф ми хвърли бърз, стреснат поглед и каза:

— Хайде, Били. Прави каквото ти казва баща ти.

Влязохме вътре през плъзгащата се стъклена врата, която водеше право в дневната. Плъзнах вратата по релсата и я затворих добре, като се спрях, за да хвърля още един поглед назад. Сребърното було бе покрило три-четвърти от езерото. То се бе разтворило в една лудо въртяща се чаша между слязлото ниско черно небе и повърхността на водата, която бе добила оловен цвят с хромовобели ивици. Езерото бе започнало злоещо да прилича на океан, с големи надигащи се вълни, вдигащи пяна при сблъсъка с пристана. Далеч в центъра, огромни „зайчета“ мятаха глави напред-назад.

Гледах водния циклон като хипнотизиран. Той бе почти над нас, когато една светкавица просветна така ярко, че запечата всичко в погледа ми в негатив, в продължение на тридесет секунди. Телефонът издаде едно стреснато „тинг!“ и аз се обърнах и видях жена си и сина си точно пред огромния панорамен прозорец, от който се открива великолепна гледка на северозапад.

През съзнанието ми премина едно от онези ужасни видения — мисля, че те са запазени изключително за съпрузи и бащи — как панорамният прозорец връхлита навътре с тих звук, като суха кашлица, и от него изхвърчат назъбени стрели към голия корем на жена ми и лицето и врата на момчето ми. Ужасите на инквизицията са

нищо в сравнение със съдбата, която въображението може да начертае за любимите ти хора. Хванах ги здраво и ги дръпнах встрани.

— Какво правите, по дяволите? Махайте се оттук.

Стеф ме погледна стреснато. Били вдигна очи към мен, като че бе полуразбуден от дълбок сън. Заведох ги в кухнята и натиснах ключа на лампата. Телефонът отново издинка.

Тогава връхлетя вятърът. Сякаш къщата се готвеше да отлети като Боинг 747. Беше високо, беззвучно изсвирване, което на моменти се задълбочаваше до басов рев, преди да се издигне до пронизителен писък.

— Слезте долу — казах на Стеф и сега трябваше да викам, за да ме чуят. Точно над нас една гръмотевица удари две великански дъски и Били се сви до крака ми.

— И ти ела! — изкрещя ми Стеф.

Кимнах и замахах с ръце да ги отпъдя. Трябваше да откопча Били от крака си.

— Иди с майка си. Искам да взема малко свещи, в случай, че спре тока.

Той тръгна с нея, а аз започнах да отварям шкафовете. Странно нещо са свещите. Всяка пролет ги приготвяш, знаейки, че при някоя лятна буря може да спре тока. И когато дойде време, те се крият.

Тъкмо опипвах четвъртия шкаф, покрай онова четвърт кило хашиш, което бяхме купили със Стеф преди четири години, но не бяхме изпушили кой знае колко, покрай тракащата челюст на Били, която се навиваше с пружина и бе купена от магазина за новости „Обърн“, покрай купчинките снимки, които Стеф все забравяше да залепи в албума ни. Погледнах под каталога на един от големите магазини, зад една тайванска кукла, която бях спечелил на панаира във Фрайбург в състезание по събаряне на дървени кегли с тенис-топки.

Намерих свещите зад тайванската кукла с нейните стъклени, мъртвешки очи. Още си бяха с целофана. В момента, в който ги хванах, лампите загаснаха и единственото електричество бе онова в небето. Трапезарията бе осветена от серия светкавици, бели и пурпурни. Чух как долу Били заплака и тихото мърморене, с което Стеф започна да го успокоява.

Трябваше да хвърля още един поглед на бурята.

Водният циклон беше вече преминал над нас или се бе разнесъл, стигайки до брега, но все така нищо не се виждаше на повече от двадесет метра към езерото. Водата кипеше. Видях нечий пристан, може би на Джасърови, да отминава бързо надолу, а основните му опори последователно се вдигаха към небето, после потъваха във врящата вода.

Слязох долу. Били изтича към мен и се вкопчи в краката ми.

Вдигнах го и го прегърнах. След това запалих свещите.

Седяхме в стаята за гости, до моя малък кабинет, гледахме се на трепкащата жълта светлина и слушахме как бурята реве и се блъска в къщата ни. Около двадесет минути по-късно чухме дерящ, цепещ трясък, когато наблизко падна огромен бор.

Последва затишие.

— Свърши ли? — попита Стеф.

— Може би — казах аз. — А може да е само за малко.

Качихме се горе. Всеки носеше свещ, като монаси на среднощно бдение. Били носеше неговата гордо и старателно. Носенето на свещ, носенето на огън, за него бе голяма работа. Помагаше му да забрави, че се страхува.

Бе твърде тъмно, за да се види какви поразии е направила бурята из къщата. Отдавна бе минало времето, когато Били обикновено си лягаше, но никой от нас не предложи да го слагаме да спи. Седяхме в дневната, слушахме вятъра и гледахме светкавиците.

След около час бурята пак започна да се надига. В продължение на три седмици температурата бе над тридесет градуса и шест пъти през тези двадесет и един дни Институтът по метеорология в Портланд регистрира температура над четиридесет градуса. Странно време. Заедно с изнурителната зима, която бяхме изкарали и късната пролет, някои хора пак бяха пуснали изтърканите приказки за трайния ефект от опитите с атомни бомби през петдесетте. За това говореха и, разбира се, за края на света. Възможно най-стари лафове.

Втората буря не беше така силна, но чухме как се стовариха няколко дървета, полуизкоренени при първия напор. А когато вятърът отслабна, едно дърво тежко се стовари върху покрива, като удар с юмрук по капака на ковчега. Били подскочи и погледна стреснато нагоре.

— Ще издържи, герой — казах аз.

Били нервно се усмихна.

Около десет часа започна последният напор на бурята. Беше жесток. Вятърът ревеше почти толкова силно, колкото първия път и навсякъде около нас проблясваха светкавици. Паднаха още дървета и се чу цепещ трясък долу край езерото, при който Стеф леко извика. Били бе заспал в скута ѝ.

— Дейвид, какво беше това?

— Мисля, че беше навеса за лодките.

— Ох. О, боже.

— Стефи, искам пак да слезем долу. — Вдигнах Били на ръце и се изправих с него. Очите на Стеф бяха големи и изплашени.

— Дейвид, дали няма някаква опасност за нас?

— Няма.

— Наистина ли?

— Да.

Слязохме долу. След десет минути последният порив на бурята достигна своя връх. Горе се чу трясък и звън — панорамният прозорец. Значи видението, което бе минало през съзнанието ми, не е било съвсем безпочвено. Стеф, която бе задрямала, се събуди с тих писък, а Били се размърда неспокойно в леглото за гости.

— Дъждът ще влезе вътре — каза тя. — Ще повреди мебелите.

— Да ги поврежда. Застраховани са.

— Това не оправя нещата, — каза тя с разстроен глас, който ме смрази. — Скрината от майка ти... новият ни диван... цветният ни телевизор...

— Шшшшт — казах аз. — Заспивай.

— Не мога — каза тя и пет минути по-късно вече спеше.

Аз стоях буден още половин час с една запалена свещ за компания и слушах как отвън разговарят гръмотевиците. Имах чувството, че много от живеещите около езерото щяха да се обаждат на застрахователните си агенти на сутринта, че щеше да има голямо рязане на дърветата, паднали върху покривите на къщите или разбили прозорците и много жълти камиони на аварийните служби.

Сега бурята затихваше, нямаше знак, че ще се поднови пак. Качих се горе, оставяйки Стеф и Били в леглото, и надникнах в дневната. Плъзгащата се стъклена врата бе издържала. Но на мястото на панорамния прозорец зееше назъбена дупка, натъпкана с брезови

листа. Това бе върха на старото дърво, което стърчеше до външния вход за мазето откакто се помня. Гледайки върха му, дошъл на гости в дневната ни, разбрах какво Стеф е имала пред вид, като каза, че застраховката не оправя нещата. Обичах това дърво. То бе изкарало много зими, единственото дърво до езерото, избегнало моя трион. Големите парчета стъкло по килима отново и отново отразяваха светлината на свещта ми. Напомних си да предупредя Стеф и Били. Тук ще им трябват пантофи. Те обичаха сутрин да шляпат боси навсякъде.

Пак слязох долу. И тримата спяхме на леглото за гости, Били между нас със Стеф. Сънувах сън, че виждам как Господ върви през мястото на Харисън от другата страна на езерото, толкова огромен Господ, че от кръста нагоре се губеше в ясното, синьо небе. В съня си чувах как с трещене и пукане се пречупват дърветата под стъпките на Господ и виждах огромните следи, които остават след него в гората. Той обикаляше езерото, идваше от страната на Бриджтън, към нас и всички къщи и вили и дачи избухваха в пурпурно-бели пламъци, като светкавици и скоро всичко бе покрито с дим. Димът покри всичко като мъгла.

II. СЛЕД БУРЯТА. НОРТЪН. ПЪТУВАНЕ ДО ГРАДА.

— Гледай, гледай, гледай, — каза Били.

Той бе застанал до оградата, която отделя нашето място от мястото на Нортън, и гледаше към алеята ни. Тя се простира около четиристотин метра, докато стигне до един вилджейски път, който от своя страна продължава до една забутана отсечка, наречена Канзаски път. По него човек може да стигне до което си иска място, стига то да се казва Бриджтън.

Видях накъде гледа Били и сърцето ми изстина.

— Хей, герой, не се приближавай. Там вече си достатъчно близо.

Били не се противопостави.

Утрото бе светло и ясно като сълза. Небето, което по време на жегите, бе размътено и неясно, бе възвърнало своя дълбок, трепкащ син цвят, който бе почти есенен. Имаше лек бриз, който караше веселите глухарчета да се поклащат напред-назад. Недалече от мястото, където бе застанал Били, се чуваше непрекъснато съскане и в тревата имаше нещо, което човек на пръв поглед би могъл да вземе за кълбо гърчещи се змии. Жиците, които водеха към нашата къща, бяха паднали в заплетена купчина на пет-шест метра от нас и лежаха върху обгорената трева. Гърчеха се лениво и съскаха. Ако дърветата и тревата не бяха така подгизнали от пороя, къщата можеше да бъде във въздуха. Но сега имаше само едно черно петно на мястото, където жиците се бяха докоснали пряко.

— Това може ли да убие човек, татко?

— Да. Може.

— Какво ще правим сега?

— Нищо. Ще чакаме хората от Енергото.

— Те кога ще дойдат?

— Не зная. — Петгодишните имат безброй въпроси. — Сигурно тази сутрин имат много работа. Искаш ли да се поразходиш с мен до края на алеята?

Той тръгна към мен, но се спря, нервно гледайки към жиците. Една от тях се сви и се обърна лениво, сякаш го канеше да се доближи.

— Тати, може ли електричеството да минава по земята?

Добър въпрос.

— Да, но не се тревожи. Електричеството иска земята, а не теб, Били. Ако не се доближаваш до жиците, няма никаква опасност.

— Искан земята — измърмори той и дойде при мен.

Тръгнахме по алеята, като се държахме за ръка.

Беше по-зле, отколкото очаквах. На четири места върху алеята бяха паднали дървета. Едното беше малко, двете — средни, а имаше и едно доста дърто, с диаметър поне метър и половина. Беше обвито с мъх, сякаш бе стегнато с корсет. Навсякъде имаше пръснати клони, някои от които останали без листа. Ние с Били стигнахме до вилджийския път, като хвърляхме по-дребните клони към гората, от двете страни на пътя. Това ми напомни за летен ден преди около двадесет и пет години, едва ли съм бил по-голям от Били. Бяха дошли всичките ми чичовци и бяха прекарвали деня в гората с брадвички, и чукове, и клинове — събираха дърва и съчки.

По-късно следобеда всички бяха насядали около дървената маса на майка ми и баща ми и започна едно грамаданско ядене на хот-доза, хамбургери и картофена салата. Бирата се лееше като вода и чичо ми Рубен се гмурна в езерото с дрехите, дори със сабото си. В онези дни в гората имаше все още елени.

— Татко, може ли да слеза до езерото?

Той се беше уморил да хвърля клони, а когато едно малко момче се умори, най-добре е да бъде оставено да прави нещо друго.

— Разбира се.

Върнахме се заедно, но Били зави надясно и заобиколи къщата, за да запази дистанция от жиците. Аз тръгнах наляво към гаража, за да си извадя бензиновия трион. Както бях предположил, отблъскващата песен на трионите вече се чуваше нагоре-надолу по езерото.

Напълних резервоара, съблякох си ризата и тъкмо тръгнах по алеята, когато Стеф излезе от къщата. Тя напрегнато погледна към повалените дървета.

— Много ли е зле?

— Мога да го нарежа. А вътре зле ли е?

— Е, разчистих стъклата, но ти ще трябва да направиш нещо с дървото, Дейвид. Не можем да държим дърво в дневната.

— Не — казах аз. — Не можем.

Спогледахме се на утринното слънце и се закискахме. Оставих триона на циментовата площадка и я целунах, като я хванах здраво за хълбоците.

— Недей, — измърмори тя. — Били е...

Точно тогава той връхлетя иззад ъгъла на къщата.

— Татко! Тате! Трябва да видиш...

Стеф, която видя оголените жици, му изкрещя да внимава. Били, който беше на доста голямо разстояние от тях, се спря рязко, зяпна майка си, сякаш, че е полудяла.

— Добре съм, мамо — каза той с такъв тон, който обикновено се използва, при успокояването на склерозирали старци. Той тръгна към нас, за да ни покаже колко е добре, а Стеф започна да трепери в ръцете ми.

— Всичко е наред — казах аз в ухото ѝ. — Той знае за тях.

— Да, но много хора ги удря ток — каза тя. — По телевизията през цялото време излъчват предупреждения за оголени жици, много хора ги удря... Били, искам веднага да влезеш в къщата.

— О, моля те, мамо! Искам да покажа на татко навеса за лодките. — Очите му щяха да изскочат от възбуда и разочарование. Той бе изпитал вкуса на апокалипсиса след буря и искаше да го сподели.

— Веднага влизай! Тези жици са опасни и...

— Татко каза, че те искат земята, не мен.

— Били, недей да спориш с мен!

— Ще дойда да хвърля един поглед, герой. И ти слез. — Усетих как Стеф цялата се стегна. — Мини от другата страна, пале.

— Дааа! Добре!

Той се спусна край нас, като прескачаше през стъпало надолу по западната стълба. Той изчезна с развяна риза и след него се чуваше само една дума: „Аууу!“ при вида на други поражения.

— Той знае за жиците, Стефи. — Аз нежно я прегърнах през раменете. — Той се страхува от тях. Това е добре. Така няма да има опасност.

Една сълза се търкулна по бузата ѝ.

— Дейвид, страх ме е.

— Хайде, хайде! Всичко свърши.

— Дали? Миналата зима... и късната пролет... в града я наричаха черна пролет... те казват, че такова нещо не е имало в този край от 1888...

„Те“ несъмнено означаваше госпожа Кармъди, която държеше антикварен магазин в Бриджтън, една вехтошарница, в която Стеф обичаше да се рови понякога. Били много обичаше да ходи с нея. В една от тъмните, прашни стаички отзад препарирани бухали с жълти очи бяха разперили завинаги крила, докато краката им оставаха вечно вкопчени в лакираните пънчета, трио препарирани ракуни се бяха изправили около „поток“ от продълговато парче огледало, и един прояден от молци вълк, от чиято уста капеше талаш вместо слюнка, бе останал да ръмжи завинаги. Госпожа Кармъди твърдеше, че вълкът е бил убит от баща ѝ, когато слязъл да пие вода от Стивънсовото поточе един септемврийски следобед на 1901.

Експедициите до антикварния магазин на госпожа Кармъди се отразяваха добре на жена ми и на сина ми. Тя се интересуваше от стъклени статуетки, а той от препарирани животни. Но аз мислех, че старицата оказва доста неприятно въздействие върху мисленето на жена ми, което във всяко друго отношение бе практично и дори вироглаво. Тя бе намерила слабото място на Стеф, интелектуалната ѝ Ахилесова пета. Не че Стеф бе единствената в града, която се увлича по Готическите възгледи на госпожа Кармъди или пък по народните ѝ рецепти (предписвани винаги в името на Бога).

Вода от пън премахва синините, ако мъжът ви е от групата на онези съпрузи, които имат склонност да размахват юмруци след третата чашка. Човек може да предскаже каква зима се задава, като преброи пръстените на гъсеницата през юни или пък като измери дебелината на медна пита през август. А сега, Боже милостиви, закриляй ни и ни спаси, ЧЕРНАТА ПРОЛЕТ НА 1888 (сами си добавете удивителни знаци, колкото е възможно повече). Аз също бях чувал тази история. Тук обичат да разпространяват такива работи — ако зимата е достатъчно студена, ледът върху езерата може да стане черен като развален зъб. Случва се рядко, но едва ли веднъж на сто години. Много хора обичат да разказват такива неща, но едва ли някой ги разказва по-убедително от госпожа Кармъди.

— Зимата беше тежка и пролетта дойде късно — казах аз. — Сега лятото е горещо. Имаше буря, но вече отмина. Ти сякаш не си на себе си, Стефани.

— Това не беше обикновена буря — каза тя със същия пресипнал глас.

— Не беше — казах аз. — Тук съм съгласен с теб.

Бях чувал историята за Черната пролет от Бил Гиости, който бе собственик и механик в сервиза „Гиости Мобил“ в село Каско. Бил обслужваше сервиза с помощта на тримата си синове-нехранимайковци (от време навреме със съдействието на четиримата си внуци-нехранимайковци... когато успееш да отделиш време от пързалянето с шейни и карането на велосипеди-бегачи). Бил беше на седемдесет, изглеждаше на осемдесет, но можеше да пие като двадесет и тригодишен, ако беше в настроение. Ние с Били бяхме закарали колата, за да я заредим в деня, когато внезапна майска буря навя тридесет сантиметрова покривка от мокър, тежък сняг, който покри младата трева и цветята. Гиости определено бе пийнал и с удоволствие разказваше историята за Черната Пролет, като я изкривяваше под оригинален ъгъл. Но при нас понякога вали сняг през май, пада и след два дни изчезва. Не е чак толкова събитие. Стеф пак се загледа колебливо в повалените жици.

— Кога ще дойдат от Енергото?

— Веднага, щом могат. Няма да се забавят. Само не искам да се тревожиш за Били. Той е наясно с всичко. Той може да си оставя дрехите разхвърляни, но няма да забрави да се пази от оголените жици. Той има достатъчно добре развит инстинкт за самосъхранение. — Докоснах крайчеца на устните ѝ и те се извиха в нещо като начална усмивка. — По-добре ли си?

— Все успяваш да направиш така, че нещата да изглеждат по-добре — каза тя и на мен ми стана много приятно.

Откъм езерото Били ни крещеше да идем да видим.

— Хайде — казах аз, — да идем да видим пораженията.

Тя въздъхна тъжно:

— Ако искам да гледам поражения, мога да ида и да си седна в дневната.

— Поне да доставим радост на детето.

Слязохме по стъпалата, хванати за ръце. Тъкмо бяхме стигнали до първата извивка, когато Били връхлетя засилен, за малко щеше да ни събори.

— Спокойно — каза Стеф и леко се смръщи. Може би във въображението си тя го виждаше да полита към смъртоносното гнездо на голите жици, а не към нас.

— Само да видите! — Били едва си поемаше дъх. — Навесът на лодките е на парчета. На скалите има изхвърлен пристан..., а в заливчето има дървета... Боже Господи!

— Били Дрейтън! — каза Стеф грѣмогласно.

— Извинявай, мамо... обаче ти трябва... ауууу! — той пак изчезна.

— Възвести второто пришествие и изчезна — казах аз и Стеф пак се засмя. Слушай, след като нарежа дърветата, които са паднали на алеята, ще ида в Централното управление за енергоснабдяване на Мейн, което е на Портландския път. Да им кажа какво е станало. Какво ще кажеш?

— Добре — каза тя с благодарност. — Кога мислиш, че ще може да отидеш?

Ако не беше голямото дърво, онова с корсета от мъх, можех да свърша за по-малко от час. Като се добави и работата по него, нямаше да успея преди единадесет.

— Тогава ще е по-добре да обядваш, преди да трѣгнеш. Но ще трябва да ми напазаруваш някои неща... почти сме свършили млякото и маслото. Освен това е, по-добре ще е да ти направя списък.

В случай на бедствие жените започват да трупат като катерички. Прегърнах я и кимнах. Заобиколихме зад къщата. Един поглед бе достатѣчен, за да разбере защо Били бе малко сащисан.

— Божичко — каза Стеф със слаб глас.

Бяхме застанали на една височинка и виждахме почти четиристотин-петстотин метра от брега — наляво мястото на Бибър, нашето, и надясно — на Brent Нортън.

Огромната стара ела, която се извисяваше като страж над заливчето, бе покосена през средата. Това, което бе останало от нея, приличаше на грубо подострен молив и вътрешността на дървото бе бляскаво-бяла и беззащитна на фона на потъмнялата от старост и от бури външна кора. Тридесетина метра от елхата, горната половина на

дървото, лежеше, отчасти потънала в плиткия залив. Мина ми през ум, че имаме късмет, че нашият скутер не е под нея. Предната седмица имаше някакви проблеми с двигателя и го бяхме закарали на поправка, където продължаваше да чака ред.

От другата страна на нашия бряг, навесът за лодки, построен от баща ми — навесът, в който бе държана осемнадесет метрова яхта в по-добри времена за семейство Дрейтън — лежеше под друго паднало дърво. Видях, че това е дървото, което бе от другата страна на оградата ни с Нортън. Това страшно ме ядоса. Дървото бе изсъхнало преди пет години и той трябваше отдавна да го отсече. И сега то не бе паднало изцяло — бе изминало три четвърти от пътя до земята и навесът ни го подпираше. Покривът имаше килнат, пиянски вид. Вятърът бе отвял дребни камъчета от дупката, която дървото бе направило, и ги бе разпръснал навсякъде наоколо. Описанието на Били „на парчета“ бе доста точно.

— Това е дървото на Нортън — каза Стеф. Каза го така засегнато, с такова възмущение, че аз се засмях, въпреки болката. Пилонът лежеше във водата, а флагът се носеше подгизнал, оплетен във въженцата. Можех да си представя какво ще ми каже Нортън: Дай ме под съд.

Били бе на скалистия кей и изучаваше пристана, изхвърлен върху камъните. Бе боядисан на весели сини и жълти ивици.

Той ни погледна през рамо и извика ликуващо:

— На Мартинсови е, нали?

— Да — казах аз. — Моля те, нагази и извади флага, Бил.

— Разбира се.

Надясно от кея имаше малък пясъчен плаж. През 1941, преди Пърл Харбър да изплати голямата криза с кръв, баща ми бе наел един човек да докара с камион този фин пясък — шест пълни самосвала и да го разпръсне на височина до гърдите ми — да речем метър и петдесет. Човекът бе взел осемдесет долара за работата и оттогава пясъкът е там. И добре, че го е направил, защото сега човек не може сам да си направи пясъчен плаж. Сега, когато просмукващите се отпадъчни води на процъфтяващото вилно строителство, са изтровили повечето от рибата, санитарната инспекция е забранила създаването на пясъчни плажове. Те могат до нарушат екологичното равновесие на

езерото, нали разбирате, и в момента е противозаконно за всички, освен за работещите по укрепването на терена, да го правят.

Били тръгна към флага — но се спря. В този момент усетих как Стефи изтръпва до мен и тогава аз самият го видях. Харисъновата страна на езерото я нямаше. Беше погребана под ивица ярко бяла мъгла, като перест облак при хубаво време, който обаче бе паднал на земята.

Спомних си съня си от предната нощ и когато Стеф ме попита какво е това, първата дума, която за малко да изскочи от устата ми, бе Господ.

— Дейвид?

Отсреща човек не можеше да забележи дори намек за бряг, но аз бях наблюдавал езерото години наред и опитът ми подсказа, че брегът е скрит само няколко метра, може би. Краят на мъглата бе прав, като отрязан по конец.

— Какво е това, татко? — извика Били. Той бе нагазил във водата до колене и се опитваше да придърпа прогизналото знаме.

— Мъгла — казах аз.

— Върху езерото? — попита Стеф със съмнение и в очите й видях влиянието на госпожа Кармъди. Проклета да е тази жена. За мен моментът на безпокойство вече отминаваше. Сънищата, в края на краищата са маловажни работа, така както и мъглата.

— Разбира се. И друг път си виждала мъгла върху езерото.

— Такава никога не съм виждала. Прилича на облак.

— Защото слънцето е силно — казах аз. — Така изглеждат облаците, когато човек лети над тях със самолет.

— От какво ли се е получило? Тук мъгла се появява само във влажно време.

— Не е така. Ето, сега има мъгла — казах аз. — Поне при Харисън има. Остатък от бурята, нищо повече. Среца на два фронта. Нещо от този вид.

— Дейвид, сигурен ли си?

Засмях се и обвих ръка около шията й.

— Не, всъщност страхотно те будалкам. Ако бях сигурен, щях да правя синоптичната прогноза в новините. Иди да приготвиш списъка на нещата, които искаш да напазарувам.

Тя ми хвърли още един недоверчив поглед, за миг-два вдигна очи към мъглата с длан над очите, след това поклати глава.

— Странно — каза тя и се отдалечи.

Били вече бе загубил интерес към мъглата. Той бе измъкнал от водата знамето и заплетените върви. Просна го на тревата да съхне.

— Чувал съм, че въобще не бива да се оставя знамето да докосне земята, татко — каза той с делови тон, нещо като „дай-да-я-свършим-тази-работа“.

— Така ли?

— Да. Виктор МакАлистър казва, че за такова нещо могат да изпратят човек на електрическия стол.

— А ти му кажи на Виктор, че главата му е пълна с онова, дето бръмчи.

— С бръмбари, нали? — Били е умно момче, но няма чувство за хумор. За него всичко е сериозна работа. Надявам се, че с времето ще разбере, че това е опасен подход.

— Да, но не споменавай пред майка си, че съм го казал. Когато знамето изсъхне, ще го приберем. Ще го сгънем много внимателно, така че ще сме съвсем безупречни.

— Тате, а ще оправим ли покрива на навеса и ще вдигнем ли нов пилон? — За първи път той изглеждаше обезпокоен. Изглежда, че от разрушенията му бе дошло до гуша.

Потупах го по рамото.

— Нямаш проблем.

— Може ли да ида до Бибъррови и да видя какво става там?

— Само за пет минути. Сигурно и те ще чистят, а в такива случаи хората са малко наострени. — В момента аз се чувствах така спрямо Нортън.

— Добре. Чао! — той тръгна.

— Не им се пречкай. Освен това Били...

Той се обърна и ме погледна.

— Помни оголените жици. Ако видиш на друго място, не се приближавай.

— Разбира се, татко.

Останах там още малко, отначало разглеждах пораженията, а след това се взрях в мъглата. Изглежда се беше приближила, но бе много трудно човек да каже със сигурност. Ако се бе приближила, това

бе предизвикателство към природните закони, защото вятърът — един лек бриз — духаше в обратна посока. Явно това бе невъзможно. Беше много, много бяла. Мога да я сравня само с току-що паднал сняг, покрил всичко в пълен контраст с дълбокото синьо на зимното небе. Но снегът отразява стотици и стотици диамантени точки на слънцето, докато тази странна мъгла, въпреки че изглеждаше ярка и чиста, не блестеше. Въпреки това, което Стеф каза, мъглата не е нещо необичайно в ясен ден, но когато е много гъста, наситената влага обикновено е причина да се появи дъга. Сега нямаше дъга.

Тревогата ми се върна, не ми даваше мира, но преди да се задълбочи, чух тих механичен звук — тика-тика-тика — последван от едва доловимо „Мамка ти!“ Механичният звук се повтори, но този път без псувня. Третият път, когато се чу чукането, звукът бе последван от „Копеле такова!“ в същия този тон от типа „сам-съм-и-съм-бесен“.

Тика-тика-тика-тика...

Тишина.

След това: „Курвенска история“.

Започнах да се смея. Тук въздухът е чист и се чува ясно, жужащите триони бяха доста далеч. Достатъчно далеч, че да мога да разпозная не особено сладкия глас на моя съсед, прочутия адвокат и собственик на място край езерото — Брент Нортън.

Приблжих се малко към водата, като се правех, че отивам към пристана изхвърлен на нашия кей. Сега вече виждах Нортън. Той бе на поляната, зад остъклената си веранда, върху килим от изгнили борови игли, облечен в изцапани с боя джинси и бяла тениска. Четиридесетдоларовата му прическа бе разрошена и по лицето му се стичаше пот. Той бе на едно коляно и се занимаваше с триона си. Неговият бе много по-голям и много по-хубав от моя 79.95-доларов, купен при разпродажба. По всичко личеше, че той си има всичко, без копче за пускане. Нортън опъваше една корда, която произвеждаше апатичното „тика-тика-тика“ и нищо повече. Сърцето ми се възрадва, когато видях, че една жълта бреза е паднала върху градинската му маса и я строшила на две.

Нортън опъна здраво кордата на стартера.

Тика-тика-тикатики — ТАКА! ТАКА! ТАКА!... ТАКА!...
Тика.

Почти го бе запалил, приятел.

Още едно Херкулесовско опъване.

Тика-тика-тика.

— Мамка ти мръсна — озлобено прошепна Нортън и се озъби на луксозния си трион.

Заобиколих къщата. За първи път, откакто се бях събудил през този ден, се чувствах добре. Моят собствен трион запали при първото опъване и аз се залових за работа.

Около десет часа някой ме потупа по рамото. Беше Били, с кутия бира в едната ръка и списъка с покупките на Стеф — в другата. Натъпках списъка в задния джоб на джинсите си и взех бирата, която не беше ледено студена, но поне бе хладна. Веднага гаврътнах почти половината — рядко бирата има хубав вкус — и вдигнах кутия за наздраве към Били.

— Благодаря ти, герой.

— Може ли да пийна малко?

Оставих го да отпие една глътка. Той направи физиономия и ми върна кутията. Изпих останалата бира и се хванах в момента, когато започнах да я мачкам през средата. Бяха минали повече от три години, откакто бяха започнали да приемат празни бутилки и кутии, но старите навици трудно се преодоляват.

— Тя написа нещо на края на списъка, но не мога да ѝ разчета почерка — каза Били.

Пак извадих списъка. „Не мога да хвана УОКСО по радиото“ — пишеше в бележката на Стеф. — „Мислиш ли, че маже да е от бурята?“

УОКСО е местната автоматична радиостанция, която излъчва рок. Предаваше от Норуей, на около двадесет мили на север и беше единствената станция, която нашият стар, немощен транзистор можеше да хване.

— Кажи ѝ, че вероятно е така — казах аз, след като му прочетох въпроса на глас. — Попитай я дали хваща Портланд на дълги вълни.

— Добре, татко, мога ли дойда с теб, когато отидеш в града?

— Разбира се. И ти, и мама, стига да искате.

— Добре. — Той изтича обратно към къщата с празната бирена кутия.

Пробих си път до голямото дърво. Направих първия прорез, след това срязях дървото до долу и изключих триона, за да се охлади —

дървото беше твърде дебело за него, но реших, че ако не бързам много, ще успея. Почудих се дали черният път, който води към Канзаското шосе, ще е чист и точно докато се чудех, един оранжев камион на Гражданска защита профуча край мен, сигурно отиваше към края на нашата улица. Значи всичко беше наред. Пътят беше чист и момчетата от Енергото щяха да са тук още преди обяд и да оправят жиците.

Отрязвах голямо парче от дървото, затътрих го встрани от алеята и го претърколих надолу по склона. То се спря в гъсталака, който се бе отдръпнал от времето, когато баща ми и неговите братя — всички до един художници, винаги сме били надарено семейство, — го бяха разчистили.

Избърсах потта от челото си с ръкав и много ми се прииска още една бира, една само ти раздразва апетита. Взех триона и си помислих за това, че УОКСО не се лови по радиото. Точно от тази посока се бе появила странната мъгла. Точно в тази посока се намираще Шеймуър (произнасян от местните жители Шамор). В Шеймуър бе центърът на проекта Стрела.

Това бе теорията на Бил Гиости за така наречената Черна пролет: проектът Стрела. В западната част на Шеймуър, недалеч от мястото, където градът граничи с Стоунхъм, се намира малък правителствен резерват, ограден с тел. Има часови, телевизионни камери и Бог знае какво още. Или поне така съм чувал, никога не съм го виждал, въпреки че старият Шеймуърски път върви успоредно на източната страна на правителствените земи в продължение на около миля.

Никой не знаеше откъде е дошло наименованието на проекта Стрела и никой не можеше да е стопроцентово сигурен, че това е наименованието на проекта — ако въобще имаше проект. Бил Гиости казваше, че има, но когато го попиташ как и откъде се е сдобил с тази информация, той започваше да шикалкави. Негова племенница, казваше той, била работела за Континенталната Телефонна Компания и била чула разни работи. От там били тръгнали нещата.

— Атомни работи — бе казал Бил този ден през прозореца на Скаута и бе издишал една здравословна доза цигарен дим в лицето ми. — С това се занимават там горе. Изстрелват атоми във въздуха и други такива работи.

— Господин Гиости, въздухът е пълен с атоми — бе казал Били. — Така казва госпожа Ниъри. Госпожа Ниъри казва, че всичко е пълно

с атоми.

Бил Гиости хвърли на Били дълг кръвясал поглед, който най-накрая го накара да се свие.

— Това са особени атоми, синко.

— О, да — измърмори Били, предавайки се.

Дик Мюлер, застрахователният ни агент, каза, че проектът Стрела бил само една агростанция, нищо повече. „По-едри домати, които раждат по-продължителен период“, бе казал мъдро Дик и бе продължил да ми доказва колко много ще помогна на семейството си, ако умра млад. Жанин Лолис, пощальонката, казваше, че правели геоложки проучвания, свързани с нефт. Тя била съвсем сигурна защото братът на мъжа ѝ работел за някакъв човек, който...

Госпожа Кармъди, сега... изглежда тя клонеше повече към виждането на Бил Гиости по този въпрос. Не просто атоми, а особени атоми.

Нарязах още две парчета от огромното дърво и ги търкулнах надолу, преди Били да дойде с нова бира в едната ръка и бележка от Стеф в другата. Ако има нещо, което нашият Бил да обича повече от носенето на бележки, то аз просто не мога да се сетя какво може да е то.

— Благодаря — казах аз и взех и двете.

— Може ли една глътка?

— Само една. Миналият път изпи две. Не мога да те оставя да се напиеш в десет сутринта.

— Десет и петнадесет — каза той и се усмихна стеснително над ръба на кутията. Отвърнах на усмивката му — не че беше кой знае каква шега, но Били се шегува толкова рядко, — след това прочетох бележката.

„Хванах радио Джей Би Кю“ — бе написала Стеф. — „Не се напивай, преди да си тръгнал за града. Може да изпиеш още една, но това е всичко до обяд. Мислиш ли, че ще можеш да минеш по нашия път без проблеми?“

Върнах му бележката и взех бирата.

— Кажй ѝ, че пътят е наред, защото по него мина току-що един камион. Явно са го разчистили дотук.

— Добре.

— Хей, герой?

— Какво, тате?

— Кажи й, че всичко е наред.

Той пак се усмихна, може би преди това си каза: „Добре“.

Той се затича обратно и аз го проследих с поглед, краката му отхвърчаха назад, виждаха му се подметките. Обичам го. Има нещо в лицето му и понякога извързва очи към мен по такъв начин, че ме кара да се чувствам така, сякаш всичко е наред. Това е лъжа — нещата не са в ред и никога не са били, но моето дете ме кара да вярвам в тази лъжа.

Отпих малко бира, сложих кутията внимателно на един камък и пак пуснах триона. След десетина минути усетих леко потупване по рамото и се обърнах, очаквайки пак да видя Били. Вместо него видях Брент Нортън. Изключих триона.

Той не изглеждаше така, както обикновено изглеждаше Брент Нортън. Изглеждаше разгорещен, и уморен, и нещастен и малко объркан.

— Здравсти, Брент — казах аз. Последните думи, които бяхме разменили бяха доста тежки и аз не бях съвсем сигурен как да продължа. Имах странното чувство, че е стоял зад мен през последните пет минути и е покашлювал възпитано, заглушавай от агресивния рев на триона. Това лято не бях имал възможност да го видя отблизо. Беше отслабнал, но от това не изглеждаше по-добре. А трябваше да изглежда добре, защото влачеше поне десет излишни кила. Предишната година през ноември бе починала жена му. Рак. Аги Бибър бе казала на Стефи. Аги се занимаваше с некролозите. Всяко населено място си има човек за тази работа. От непринудения начин, по който Нортън се заяждаше с жена си и я унижаваше (правеше го с презрителната лекота, с която опитен тореадор забива копие след копие в тромавото тяло на бика), бих предположил, че той с радост се е отървал от нея. Ако някой ме питаше, бих допуснал дори, че това лято той ще се появи под ръка с някое момиче двадесет години по-младо от него и с тъпа усмивка от типа „магарето-ми-хвърли-топа“. Но вместо тъпата усмивка, по лицето му се бяха появили само нови бръчки и бе отслабнал точно където не трябва, а кожата му се бе отпуснала на торбички, гънки и гуши, които издаваха много неща. За един кратък миг ми се прииска да отведа Нортън на някое слънчево място, да го сложа да седне до повалените дървета с моята бира в ръка и да му направя скица с въглен.

— Здравсти, Дейв — каза той след една дълга и неловка пауза — Тишината бе още по-подчертана от отсъствието на рева на триона. Той спря, после избърбори: — Онова дърво. Онова проклето дърво. Много съжбялявам. Ти беше прав.

Вдигнах рамене. Той каза:

— Едно друго дърво е паднало върху колата ми.

— Много съжбялявам да го ч... — започнах аз и в този момент в съзнанието ми изплува страхотно подозрение. — Не върху „Ти-бърда“, нали?

— Да, върху нея.

Нортън имаше един „Тандърбърд“ модел 1960, в отлично състояние, само на четиридесет хиляди километра. Бе тъмно среднощносиньо отвън и отвътре. Караше я само лятно време, много рядко. Той обичаше тази кола така, както някои мъже обичат електрически влачета или корабни модели или детски пистолети за стрелба в цел.

— Ама, че гадост — казах аз съвсем искрено.

Той бавно поклати глава.

— За малко да я оставя. Почти бях готов да си взема микробуса. После обаче си казах, какво толкова. Докарах я тук и един голям изгнил бор падна отгоре ѝ. Покривът изцяло е хлътнал навътре. И аз реших да го нарежа... дървото искам да кажа... но не мога да си включа триона... Двеста долара платих за тази идиотщина... а... а...

Гърлото му започна да издава къси задавени звуци. Устата му се движеше така сякаш, че нямаше зъби, а се опитваше да яде фурми. За една секунда на безпомощност си помислих, че той просто ще стои там и ще ревне като дете, което играе на пясъка. Тогава той успя да се овладее донякъде, вдигна рамене и се обърна уж да погледне към парчетата дърво, които бях нарязал.

— Е, може да ти погледнем триона — казах аз. — Колата ти нали е застрахована?

— Да — каза той. — Както и твоят навес.

Разбрах го какво иска да каже и си спомних какво Стеф бе казала за застраховката.

— Слушай, Дейв, чудя се дали би имал нещо против да ми дадеш на заем Сааба да ида до града. Трябва да купя хляб, някаква суха храна и бира. Много бира.

— Ние с Били отиваме в града със Скаута — казах аз. — Ела с нас, ако искаш. И, ако ми помогнеш да дръпнем това дърво встрани.

— С удоволствие.

Той хвана единия край, но не можа да го повдигне. По-голямата тежест падна върху мен. С общи усилия успяхме да търкулнем дървото в храсталака. Нортън дишаше тежко и пъшкеше. Лицето му бе станало почти лилаво. Притесних се за машинката му.

— Добре ли си? — попитах аз и той кимна, като продължаваше да диша тежко. — Ела да идем въкъщи тогава. Ще те черпя една бира.

— Благодаря — каза той. — Как е Стефани? — Бе започнал да възвръща старата си надутост, която така мразех.

— Много е добре, благодаря.

— А сина ти?

— И той е добре.

— Радвам се.

Стеф излезе навън и по лицето ѝ се прокрадна сянка на изненада, когато видя с кого съм. Нортън се усмихна и очите му се плъзнаха по тениската ѝ. Не беше се променил чак толкова в края на краищата.

— Здравсти, Брент — каза Стеф предпазливо. Били провря главата си под ръката ѝ.

— Здравей, Стефани. Здравсти, Били.

— Ти-бърда на Брент се е смачкал в бурята. — Казах ѝ аз. — Хлътнал му е покрива.

— О, не!

Нортън отново разказа всичко, докато пиеше една от нашите бири. Аз пиех бавно трета, но въобще не ме беше хванала. Сигурно бирата излизаше през порите ми под форма на пот със скоростта, с която я пиех.

— Той ще дойде до града с нас с Били.

— Сигурно ще се позабавите. Може да се наложи да идете до Норуюей.

— Така ли? И защо?

— Ами ако в Бриджтън няма ток...

— Мама казва, че касите в магазините и разните там други неща, работят с електричество — добави Били.

Това беше аргумент.

— Списъкът у тебе ли е?

Потупах джоба си.

Очите ѝ се преместиха върху Нортън.

— Много съжалявам за Карла, Brent. Ние всички съжаляваме.

— Благодаря — каза той. — Много ви благодаря.

Последва още една неловка пауза, нарушена от Били.

— Може ли да тръгваме, татко? — Беше си облякъл джинси и кецове.

— Да, мисля, че може. Ти готов ли си, Brent?

— Дай ми още една бира за из път и съм готов.

Стефи сбърчи чело. Тя никога не бе одобрявала философията на „една за из път“, нито пък бе одобрявала мъже, които карат кола, стискайки бутилка бира между краката си. Аз и кимнах съвсем явно и тя вдигна рамене. Не исках пак да започвам разпавии с Нортън. Тя му донесе бира.

— Благодаря — каза той на Стефи, без всъщност да ѝ благодари, само произнесе думата. Така се благодари на сервитьорка в ресторант. Той пак се обърна към мен. — Води ни, Макдаф.

— Момент, идвам — казах аз и отидох в дневната.

Нортън ме последва и изненадано възкликна, когато видя бревата, но в този момент аз не се интересувах от нея, нито от това колко ще струва поправката на прозореца. Гледах към езерото през плъзгащата се стъклена врата, която гледаше към нашия пристан. Бризът бе станал по-свеж, температурата се бе покачила с няколко градуса, докато бях рязал дървото. Помислих си, че странната мъгла трябва непременно да се е вдигнала, но не беше. Беше приближила. Вече бе покрила половината езеро.

— Забелязах я по-рано — каза Нортън, сякаш ни четеше лекция. — Предполагам, че е някаква температурна инверсия.

Това не ми хареса. Бях съвсем сигурен, че никога досега не съм виждал такава мъгла. От една страна, това бе изнервящата права линия, по която се разпространяваше мъглата. Нищо в природата не е така равно. Човекът е измислил правите линии. От друга страна, бе ослепителната белота, без никакви оттенъци и без да блести в нея никаква влага. Сега тя бе само на шест-седемстотин метра и контрастът между нея и синьото на небето и на езерото бе още по-поразителен.

— Хайде, татко — Били ме опъваше за панталона.

Върнахме се в кухнята. Брент Нортън хвърли един последен поглед на дървото, което се беше стоварило в дневната ни.

— Жалко, че не е ябълково дърво, нали? — отбеляза Били весело. — Така каза мама. Нали е много смешно?

— Майка ти е голяма скица, Били — каза Нортън. Той разроши небрежно косата на Били, а очите му пак се залепиха за тениската на Стеф. Не, той не беше човек, който би могъл да ми харесва.

— Слушай, защо не дойдеш с нас, Стеф? — попитах аз. Без някаква конкретна причина изведнъж ми се прииска тя да дойде с нас.

— Не, ще остана тук и ще оплевея малко градината — каза тя. Погледът ѝ се премести към Нортън и после пак към мен. — Тази сутрин имам чувството, че аз съм единственото нещо, което работи без електричество.

Нортън се разсмия малко пресилено. Разбрах я накъде бие, но опитах още веднъж.

— Сигурна ли си?

— Сигурна съм — каза тя твърдо. — Упражнението „клекни-стани“ ще ми подейства добре.

— Внимавай да не изгориш на слънцето.

— Ще си сложа сламената шапка. Като се върнете, ще ядем сандвичи.

— Добре.

Тя вдигна лицето си за целувка.

— Внимавай, и по Канзаския път може да има повалени дървета.

— Ще внимавам.

— И ти внимавай — каза тя на Били и го целуна по бузата.

Той излетя през вратата и тя се затръшна след него.

Ние с Нортън го последвахме.

— Защо не идем до твоето място да нарежем дървото и да го махнем от колата ти? — попитах го аз. Изведнъж можех да измисля сто причини да отложа тръгването за града.

— Дори не ща да го погледна преди да съм обядвал и да съм изпил няколко от тези — каза Нортън и вдигна кутията бира. — Станало каквото станало, Дейв, приятелю.

Никак не ми хареса да ме нарича приятелю.

И тримата седнахме на предната седалка на Скаута (в ъгъла на гаража очуканото ми тракторче проблясваше жълто с плуга си, като

духа на предстояща Коледа) и аз дадох заден, а под гумите изпукаха навени от бурята клонки. Стеф стоеше на циментираната пътечка, която водеше към зеленчуковите лехи в най-западната част на мястото. В едната си ръка държеше градинарска ножица, а в другата — щипка за плевене. Беше си нахлупила старата широкопола шапка, която хвърляше сянка върху лицето ѝ. Натиснах клаксона два пъти, лекичко, и в отговор тя вдигна ръка заедно с щипката. Потеглихме. Не съм виждал жена си оттогава.

Наложи се да спрем веднъж на Канзаския път. След като бе минал жълтият камион, един доста голям бор бе паднал напреки на пътя. Ние с Нортън слязохме и го отместихме достатъчно, за да може да се провере колата, а ръцете ни станаха целите лепкави от смолата. Били искаше да ни помогне, но аз му махнах да стои настрана. Страхувах се да не му влезе някой клон в окото. Старите дървета винаги са ми напомняли за Ентите във великолепната сага за пръстените на Толкин. Само че лоши Енти. Старите дървета са опасни. Няма значение дали човек се разхожда из гората или кара ски-писалки. Старите дървета искат да го наранят и да го убият, ако могат.

Самият Канзаски път бе чист, но на няколко места видяхме още паднали жици. На около триста-четиристотин метра от къмпинга Вики-Лин видяхме електрически стълб, паднал в канавката, в края му се бяха навили тежки жици, като рошава коса.

— Каква буря само — каза Нортън със своя меден, школуван за съдебната зала глас, но този път не ни четеше лекция, просто бе сериозен.

— Наистина страхотна.

— Гледай, татко!

Той сочеше към развалините на хамбара на Елич. Дванадесет години той стоя килнат в задния двор на Том Елич, до кръста в слънчоглед, златник и метличина. Всяка есен си мислех, че той няма да изкара зимата. Но всяка пролет той продължаваше да е там. Сега го нямаше. Биха останали само нацепени дъски и един покрив, почти останал без керемиди. Беше дошъл и неговият ред. Кой знае защо, това отекна в мен някак тъжно, почти зловещо. Бурята бе дошла и го бе сринала до основи.

Нортън допи бирата си, смачка кутията в ръка и я пусна на пода. Били отвори уста да каже нещо, но пак я затвори — добро момче. Нортън бе от Ню Джърси, където нямаше закон за амбалажа. Мисля, че можеше да му се прости за това, че я смачка, при условие, че аз самият с мъка се въздържах да не го направя.

Били започна да върти радиото и аз го помолих да пробва дали УОКСО не може да се улови отново. Той завъртя показалеца на скалата до УКВ 92, но не хвана нищо, освен пращане. Погледна ме и вдигна рамене. Какви ли други станции бяха останали отвъд странната мъгла?

— Опитай Уай Би Ел Ем, — казах аз.

Той завъртя показалеца до другия край на скалата, като подмина Уай Джей Би Кю — УКВ и Уай Ай Джи Уай. Те си бяха по местата и си работеха както обикновено... но Уай Би Ел Ем, главната рок-станция на Мейн, не можеше да се хване.

— Странно — казах аз.

— Кое е странно? — попита Нортън.

— Нищо. Просто си мислех на глас.

Били бе върнал радиото на „Музикална закуска“ по Уай Джей Би Кю. Скоро стигнахме града.

Пералнята „Нордж“ в търговския център бе затворена, защото беше невъзможно да се пускат пералните за индивидуално изпиране, ако няма ток, но аптеката и супермаркета бяха отворени. Паркингът бе почти претъпкан и както бе обикновено в средата на лятото, повечето от колите имаха номера от други щати. Хората стояха на малки групички тук-там на слънце и говореха за бурята — жени с жени, мъже с мъже.

Видях госпожа Кармъди, оная с препарирани животни и лечебните теории за пънчовата вода. Тя се носеше бавно към супермаркета, облечена в удивително жълт костюм — сако и панталон. На рамото ѝ висеше дамска чанта с размерите на малък куфар. Тогава един идиот яхнал Ямаха изрева край мен, на няколко сантиметра от предния калник. Носеше дънков костюм, огледални очила и беше без шлем.

— Гледай го този лайнар — изръмжа Нортън.

Обиколих веднъж паркинга, докато търсех място. Нямаше.

Тъкмо се подготвях психически за дълга разходка от най-отдалечения край на паркинга, когато късметът ми проработи. Един

светлозелен кадилак с размерите на скутер започна бавно да се измъква измежду колите от редицата, най-близо до магазина. В момента, когато той излезе, аз се вмъкнах на неговото място.

Дадох на Били списъка с поръчките на Стеф. Той беше на пет години, но можеше да чете печатни букви.

— Вземи количка и започвай. Искам да звънна на майка ти.

Господин Нортън ще ти помогне. Веднага идвам.

Излязохме от колата и Били веднага се хвана за ръката на господин Нортън. Когато беше малък, го бяхме научили да не пресича паркинг, без да се държи за ръката на някой възрастен и той още не бе изгубил този навик. За миг Нортън доби учуден вид, но след това се усмихна леко. Почти бях готов да му простя задето за малко не бе излял Стеф с очи. Двамата влязоха в супермаркета.

Отидох до уличния телефон, който бе на стената между аптеката и пералнята. Една изнемогваща от жегата жена, в лилав костюм, тракаше с вилката на автомата. Аз заставах зад нея, с ръце в джобовете, и се чудех защо бях така неспокоен за Стеф, и защо безпокойството ми бе обвито с тази бяла матова мъгла, изчезналите станции на радиото... и проекта „Стрела“.

Жената в лилавия летен костюм имаше тен и лунички по дебелите рамене. Приличаше на потен портокал. Тя тръшна слушалката обратно на вилката, обърна се към аптеката и я видя.

— Пазете си парите — каза тя. — Дава само та-та-та. — Тя се отдалечи начумерено.

Едва не се плеснах по челото. Разбира се, телефонните кабели бяха скъсани някъде. Някои от тях бяха под земята, но далеч не всички. За всеки случай опитах телефона. Телефонните автомати в областта са, както Стеф ги нарича, Параноични телефони. Вместо да пуснеш монетата веднага, първо чуваш сигнала и набираш номера. Когато някой отговори от другата страна, разговорът автоматично прекъсва, ако не пуснеш монета преди човека отсреща да е затворил. Страшно са изнервящи, но този ден ми свършиха добра работа, защото си спестих парите. Както бе казала жената, чуваше се само та-та-та.

Затворих телефона и тръгнах към супермаркета, точно на време да съм свидетел на една смешна случка. Възрастни мъж и жена вървяха към вратата с надпис „вход“ и си говореха. Като продължаваха да разговарят, те се блъснаха в нея. Изведнъж млъкнаха, а жената

изкряска изненадано. Спогледаха се по много комичен начин. След това се засмяха и възрастният мъж отвори вратата пред жена си, с известно усилие — тези врати с електрическа фотоклетка са доста тежки — и двамата влязоха в магазина. Когато токът спре, човек попада в стотици уловки.

Като повечето модерни супермаркети и този бе конструиран като лабиринт — модерната пазарна техника превръща купувачите в бели мишки. Продуктите, от които човек наистина има нужда, основни неща като хляб, мляко, бира, замразени храни, се намираха в далечния край на магазина. За да стигнеш до тях, трябваше да минеш край всички „стоки на импулса“, познати на съвременния човек — като се започне от запалки и се стигне до гумени кокали за кучета. До входа се намират плодовете и зеленчуците. Погледнах по пътеката, но не видях нито Нортън, нито сина ми. Старата дама, която се бе блъснала във вратата, сега разглеждаше грейпфрутите. Съпругът ѝ бе извадил пазарска мрежа, за да прибира покупките.

Тръгнах по пътеката и свих наляво. Намерих ги на третата пътечка. Били се чудеше пред рафтовете с желирани кремове и нишестета. Нортън стоеше зад него и надничаше в списъка на Стеф. Не се сдържах да не се засмея на объркания му вид.

Пробих си път към тях между натоварени колички (Стеф не бе единствената обхваната от катеричи импулси) и зяпащи купувачи. Нортън взе две консерви с пълнеж за пай и ги сложи в количката.

— Как се оправяте? — попитах аз и Нортън се огледа с несъмнено облекчение.

— Добре се оправяме, нали, Били?

— Разбира се — каза Били и не можа да се сдържи и добави самодоволно: — Обаче има доста работи, които и господин Нортън не може да разчете, татко.

— Чакай да видя — взех списъка.

Нортън бе поставил по една прилежна, адвокатска чертичка срещу всяко нещо, което те с Били бяха вече взели — шест-седем точки от списъка, включително млякото и опаковка от шест кока-коли. Имаше още десетина неща, които тя искаше.

— Трябва да се върнем при плодовете и зеленчуците — казах аз. — Тя иска домати и краставици.

Били започна да извива количката, а Нортън каза:

— Трябва да идеш да погледнеш на касата, Дейв.

Отидох да хвърля един поглед. Такова нещо човек може да види само на снимка във вестника в ден без особени новини, с някакъв хумористичен текст отдолу. Работеха само две каси и двойните опашки от хора, чакащи да заплатят покупките си, се извиваха край почти празните полици с хляб, извиваха надясно и се скриваха чак някъде към замразените храни. Всички компютъризирани каси бяха покрити с калъфи. На всяка от отворените клетки имаше по едно изтерзано момиче, което събираше сумите на покупките с джобен калкулатор. При всяко от момичетата бе застанал по един от заместник управителите на магазина, Бъд Браун и Оли Уийкс. Оли ми беше симпатичен, за разлика от Бъд Браун, който се смяташе за Шарл де Гол на супермаркетния свят.

Когато всяко момиче приключваше с по една поръчка, Бъд и Оли залепваха по едно листче към чека или парите на клиента и ги хвърляха в една кутия, която използваша като чекмедже за пари. Имаха сгорещен и уморен вид.

— Надявам се, че си донесъл интересна книга за четене — каза Нортън, когато дойде до мен. — Ще трябва доста да почакаме на опашка.

Помислих си за Стеф, сама въщи и пак ме обхвана тревога.

— Иди да вземеш това, което искаш да купуваш — казах аз. — Ние с Били ще се справим с останалата част от списъка.

— Искаш ли да взема и за теб няколко бири?

Размислих малко, но въпреки че се бяхме сдобрили, не исках да изкарам следобеда, напивайки се с Брент Нортън. Особено при положение, че всичко е с главата надолу.

— Извинявай — казах аз — но ще трябва да отложим за друг път, Брент.

Стори ми се, че лицето му леко се изопна.

— Добре — каза той късо и се отдалечи. Гледах го известно време и усетих, че Били ме опъва за ризата.

— Говори ли с мама?

— Не. Телефонът не работеше. Предполагам, че и тези кабели са скъсани.

— Тревожиш ли се за нея?

— Не — излъгах аз. Тревожех се много, но не знаех защо. —
Разбира се, че не се тревожа. А ти?

— Нееее... — обаче се тревожеше. Лицето му бе напрегнато.
Трябвало е тогава да се върнем. Но дори и тогава може да е било
прекалено късно.

III. ПАДАНЕТО НА МЪГЛАТА

Върнахме се при плодовете и зеленчуците като пъстърви, които с мъка си пробиват път срещу течението. Видях някои познати лица — Майк Хатлън, един от общинските съветници, госпожа Реплър от Гимназията (страшилището на поколения десетокласници, в момента се мръщеше на пъпешите), госпожа Турман, когато идваше понякога да гледа Били, когато ние със Стеф излизахме — но повечето бяха летовници, които се запасяваха с готови храни и се шегуваха с това какъв първобитен живот водят. Студените закуски бяха обрани както се обират евтините книжки по разпродажбите. Не бе останало нищо, освен няколко опаковки Болонска наденица, макарони на фурна и един самотен колбас, с фалическа форма.

Взех домати, краставици и бурканче майонеза. Тя бе писала бекон, но беконът бе свършил. Взех за заместител опаковка Болонска, въпреки че не мога да я ям с ентузиазъм, откакто от санитарния контрол бяха съобщили, че всяка опаковка съдържа малко количество инсектоидни замърсявания — нещо допълнително, което човек получава за парите си.

— Виж — каза Били, когато завихме по четвъртата пътека. — Там има войници.

Бяха двама, в сивокафяви униформи, които ярко контрастираха на фона на пъстрите летни и спортни дрехи. Бяхме свикнали да виждаме военни, при условие, че проектът „Стрела“ бе само на четиридесетина мили оттук. Тези двамата бяха толкова млади, че едва ли бяха започнали да се бръснат.

Пак погледнах към списъка на Стеф и видях, че сме взели всичко... не почти всичко. На края тя бе надраскала, сякаш се бе сетила допълнително: бутилка Лансе? Звучеше ми добре. Една-две чаши вино довчера, след като Били е откъртил, а след това може би дълго ще се любим, преди да заспим.

Оставих количката, пробих си път до гондолата с виното и взех една бутилка. Връщайки се обратно, минах край двойната врата към

склада и чух рева на мощен генератор.

Помислих си, че той трябва да е достатъчно мощен, за да поддържа ниски температури в хладилниците, но недостатъчен, за да подава електричество към фотоклетките на вратите, касите и другите електрически прибори. Звукът, който се чуваше, приличаше на мотоциклет.

Нортън се появи, точно когато се наредихме на опашката. Едва крепеше две опаковки по шест бири — светло пиво „Шлиц“, един хляб и колбаса, който бях забелязал преди малко. Той застана на опашката до нас. В магазина изглеждаше много топло без климатичната инсталация и се зачудих защо някой не застопори вратата в отворено положение, че да влиза въздух. Бях зърнал Бъди Игълтън да не прави нищо на една от пътеките. Генераторът ревеше монотонно. Започваше да ме боли глава.

— Остави си нещата в количката, преди да си изпуснал нещо — казах аз.

— Благодаря.

Сега опашките бяха подминали замразените храни, хората, които искаха да си вземат нещо, трябваше да ги разкъсват и имаше много „извинете ме“ и „моля“.

— Курвенска история — каза Нортън навъсено и аз, леко се смръщих. Не бих искал Били да чува такива думи.

Опашката се затътри леко напред и шумът на генератора зазвуча по-приглушено. Ние с Нортън водихме празни разговори, като внимателно отбягвахме предишната си кавга за имота, която в крайна сметка ни бе отвела в съда и си говорехме за разни работи като например какви са шансовете на един или друг отбор или пък за времето. Най-накрая изчерпахме всички дребни теми и млъкнахме. Били шаваше неспокойно. Опашката едва пълзеше. Сега наляво от нас бяха замразените храни, а надясно скъпите вина и шампанското. Докато се тътрехме напред край евтините вина, за кратко се изкуших да взема бутилка Рипъл, виното на буйната ми младост. Не го направих. Младостта ми никога не е била особено буйна.

— Лелеее, не могат ли да побързат малко, бе тате? — попита Били. Лицето му продължаваше да е смръщено и изведнъж за миг тревожният облак, който се бе спуснал над главата ми, се разцепи и

отвъд него се показва нещо ужасно — яркото, металическо лице на страха. После всичко отмина.

— Спокойно, герой — казах аз.

Най-накрая стигнахме до палетите с хляба, там където двойната опашка се извиваше наляво. Вече се виждаха касите, двете работещи, а останалите четири с неподвижни ленти и надписи, на които можеше да се прочете: МОЛЯ, ИЗБЕРЕТЕ ДРУГА КАСА и УИНСТЪН. Зад тях бяха стъклените витрини, през които се виждаше паркинга и пресечката на улица 117 и 302. Гледката бе частично закрыта от гърбовете на огромни постери, рекламиращи най-новите стоки, както и последната награда, която се раздава на купувачите — в случая Енциклопедия на Майката-природа. Бяхме на опашката, която щеше да ни заведе в крайна сметка до касата, където бе Бъд Браун. Пред нас имаше още тридесетина души. Най-лесно се различаваше госпожа Кармъди със своя яркожълт костюм. Приличаше на реклама за жълта треска.

Изведнъж в далечината се чу пронизителен звук. Той започна да се усилва, докато най-накрая се превърна във воя на полицейска сирена. На пресечката се чу клаксон, после изскърцаха спирачки и горяща гума. Нищо не виждах — намирах се под такъв ъгъл — но сирената се надуваше и достигна до връхната си точка, точно когато наближи до супермаркета и след това започна да отслабва, с отдалечаването на полицейската кола. Няколко души се откъснаха от опашката, но не много. Бяха чакали прекалено дълго, за да рискуват да си изпуснат реда.

Нортън отиде — неговите покупки бяха в моята количка. След малко той се върна и пак застана на опашката.

— Местна олелия — каза той.

Тогава се разнесе воя на противопожарната сирена, бавно се надигна до пронизителен писък, после пак затихна и пак се усили. Били грабна ръката ми — вкопчи се здраво в нея.

— Какво е това, татко? — попита той и след това веднага добави: — Добре ли е мама?

— Сигурно има пожар на Канзаския път, — каза Нортън. — Тези проклетни оголени жици след бурята. След малко ще преминат пожарните коли.

Това даде повод на тревогата ми да се локализира — и в нашия двор имаше оголени жици.

Бъд Браун каза нещо на касиерката, с която работеше, тя си опъваше врата да види какво става. Жената се изчерви и продължи да работи с калкулатора си.

Не исках да съм на тази опашка. Изведнъж много ми се прииска да не съм там. Но опашката се раздвижи отново и щеше да е много глупаво да се местя сега. Бяхме стигнали до кашоните с цигари.

Някой бутна вратата на входа и влезе вътре, някакъв тийнейджър. Мисля, че беше същият, когото едва не ударихме на идване към магазина — с Ямахата и без шлем.

— Мъглата! — изкрещя той. — Трябва да видите мъглата! Приближава се по Канзаския път.

Хората започнаха да се обръщат да го видят. Той дишаше тежко, сякаш бе тичал дълго. Всички се смълчаха.

— Ама, трябва да я видите — повтори той, но този път звучеше така, сякаш се оправдаваше.

Хората го поглеждаха и някои от тях се раздвижиха, но никой не искаше да си изпусне реда на опашката. Няколко души, които не бяха се наредили на опашката, оставиха количките си и минаха край празните каси, за да видят за какво става въпрос. Един едър мъж с лятна шапка (от тия, които човек може да види само по рекламите), бутна вратата на изхода, отвори я и десетина души излязоха заедно с него. Момчето тръгна с тях.

— Не отваряйте, че ще излезе навън хладният въздух от климатика — пошегува се едно от войничетата и няколко души се изкискаха. Аз не се засмях. Бях видял мъглата да се приближава откъм езерото.

— Били, защо не идеш да видиш? — каза Нортън.

— Не — казах аз веднага, без някаква конкретна причина. Опашката пак се придвижи напред. Хората започнаха да протягат шии да видят мъглата, която момчето бе споменало. Но нищо не се виждаше с изключение на яркосиньото небе. Чух някой да казва, че момчето сигурно се е пошегувало. Някой друг отвърна, че е видял странна ивица мъгла по Лонг Лейк. Изпищя първата свирка. Не ми хареса. Прозвуча ми като тръбата за второ пришествие.

Още хора излязоха навън. Някои дори напуснаха местата си на опашката и от това тя тръгна по-бързо. Тогава старият, побелял Джон Лий Фровин, който работи като механик в гаража на Тексако, показва глава през вратата и извика:

— Някой да има фотоапарат? — огледа се и пак си измуши главата навън.

Това накара хората да се втурнат. Ако си струва да се заснеме, сигурно си струва да се види.

Изведнъж госпожа Кармъди извика със своя хриптящ, но силен старчески глас:

— Не излизайте навън!

Хората се обърнаха, за да я погледнат. Редът в стройните опашки се бе развалил, тъй като много хора бяха напуснали местата си да видят мъглата, други се бяха отдръпнали от госпожа Кармъди, а трети просто бяха тръгнали да търсят приятелите си. Една хубава млада жена в морава фланела и тъмнозелени панталони гледаше замислено към госпожа Кармъди, с преценяващ поглед. Няколко души, явно използвачи, се възползваха от ситуацията да се придвижат напред с едно-две места. Касиерката до Бъд Браун пак погледна през рамо, но Браун я потупа по рамото с дългия си пръст. „Не се отвличай, Сали.“

— Не излизайте навън! — изкрещя госпожа Кармъди. — Това е смъртта. Усещам, че навън е смъртта.

Бъд и Оли Уийкс, които я познаваха и двамата, само добиха раздражен вид, но летовниците около нея разумно отстъпиха встрани, без да ги е грижа за местата им на опашката. Търговските пътнички в големите градове въздействат върху хората по същия начин, сякаш пренасят някаква заразна болест. Кой ги знае? Може и да пренасят.

Тогава нещата започнаха да се случват с все по-ускоряващ се и объркващ ритъм. Със залитане в магазина влезе един мъж. От носа му течеше кръв.

— Има нещо в мъглата — изкрещя той и Били се притисна до мен, — дали заради кървавия нос на мъжа или заради това, което той каза, не зная. — Има нещо в мъглата! Нещо в мъглата взе Джон Лий! Нещо... — Той залитна назад към подредените една върху друга кутии с храни за пикник и седна на земята. — Нещо в мъглата взе Джон Лий и аз го чух да крещи!

Ситуацията се промени. Изнервени от бурята, от полицейските сирени и от сирените на пожарната, от спирането на тока, което винаги води до изкривяване на американската психика, и от натрупващата се тревожна атмосфера, която някак бе променила нещата... някак ги бе променила (не зная как другояче да формулирам нещата), хората започнаха да се събират плътно един до друг.

Не се втурнаха. Да кажа, че са се втурнали, би означавало да създам съвсем погрешно впечатление. Не беше паника. Някои от тях просто отидоха до голямата витрина в противоположната страна на касите, за да погледнат. Други започнаха да излизат през вратата с надпис „вход“, носейки продуктите, които възнамеряваха да купят. Бъд Браун, ядосан и досаден, започна да крещи:

— Хей! Не сте си платили за това! Хей, вие! Я се върнете с тези кифли!

Някой му се изсмя с тънък, налудничав смях, който накара хората да се усмихнат. Но дори и усмихнати, те изглеждаха объркани, неуверени и изнервени. Тогава още някой се изсмя и Браун се изчерви. Той грабна опаковка гъби от една жена, която се буташе край него, за да погледне през витрината — всички прозорци бяха отрупани с хора, като хората, които често се виждат да надничат през дупките към някоя строителна площадка — и дамата извика: „Дайте си ми гъбките!“ Странната нежност в думите ѝ накара двама мъже наблизо да избухнат в луд смях — сега във всичко се чувстваше Старата английска лудост. Госпожа Кармъди пак изкрещя никой да не излиза. Пожарната сирена продължаваше да пици безспир като старица, която се опитва да спласи промъкващ се в дома ѝ крадец. А Били избухна в плач.

— Татко, какъв е този кървав човек? Защо е този кървав човек?

— Няма нищо, Били, носът му само, той е добре.

— Какво искаше да каже той, нещо в мъглата? — попита Нортън. Той се беше смръщил замислено, сигурно така Нортън изглеждаше объркан.

— Татко, страх ме е — каза Били през сълзи. — Моля те, нека да си идем вкъщи!

Някой ме блъсна силно и аз изгубих равновесие, като повлякох и Били. И аз започнах да се плаша. Бъркотията нарастваше. Сали, касиерката до Бъд Браун, скочи, а той я сграбчи за яката на червеното

сако. Яката се отпра. Тя замахна с острите си нокти към него, лицето ѝ бе изкривено в гримаса:

— Свали си проклетите ръце от мен! — изпищя тя.

— Я млъквай, кучко малка — каза Браун, но изглеждаше съвсем объркан.

Той пак посегна към нея, но Оли Уийкс му каза остро:

— Бъд! Успокой топката!

Още някой изпищя. До този момент не бе настъпила паника — поне не съвсем — но бе започнала да настъпва. От двете врати започнаха да се изсипват навън хора. Чу се звук от строшено стъкло и по пода се разля със съскане Кока-кола.

— Какво, за Бога, е това? — възкликна Нортън.

Тогава започна да се стъмва... не, това не е съвсем точно. Първата ми мисъл не беше, че започва да се стъмва, а че са угаснали лампите. Вдигнах инстинктивно очи към флуоресцентните лампи, и не бях единственият, който го направи. Отначало преди да си спомня, че няма ток, ми се стори, че това е причината, поради която се е променило качеството на осветлението. Тогава си спомних че лампите не са светели през цялото време, откакто сме били в магазина, но преди това нещата не бяха ни изглеждали тъмни. Тогава разбрах, дори преди хората на витрината да започнат да викат и да сочат.

Мъглата идваше.

Идваше откъм Канзаския път, през паркинга, но дори така близо не се различаваше от това, което бях видял за първи път на отсрещната страна на езерото. Беше бяла и ярка, но без блясък. Движеше се бързо и бе закрила по-голямата част от слънцето. На мястото на слънцето сега се виждаше сребърна монета на небето, като пълна луна зимно време, гледана през тънък облак.

Приближаваше се лениво. Докато я наблюдавах си спомних пороя предишната нощ. В природата има страхотни сили, които човек рядко вижда — земетресения, тайфуни, урагани — не съм ги виждал всички, но съм виждал достатъчно, за да се сетя, че те се придвижват със същата бавна, хипнотизираща скорост. Те омагьосват човек, така както Стефи и Били бяха омагьосани пред панорамния прозорец снощи.

Тя се спусна с безразличие над пътя и го скри от погледа ни. Сградата на МакКиън, в Холандски колониален стил, бе погълната цяла. За миг вторият етаж на разбитата жилищна сграда продължи да се подава в белотата, но после и тя се скри. Табелите „ДВИЖЕТЕ СЕ ОТДЯСНО“ на входа и на изхода на паркинга изчезнаха, за миг изглеждаше сякаш черните букви са останали забравени, когато изчезна мръснобелият фон. След това започнаха да изчезват колите на паркинга.

— Какво е това, за Бога? — попита пак Нортън и гласът му секна.

Тя приближаваше и изяждаше с еднаква лекота синьото небе и черната козирка на сградата. Дори на шест метра разделителната линия между мъглата и останалата част от атмосферата, бе пределно ясна. Имах шантавото усещане, че гледам някакви специални ефекти, измислени от Уили О'Брайън или Дъглас Тръмбул. Всичко се развиваше така бързо. Синьото небе се сви до една широка ивица, след това до тънка лента, после до линия от молив. После съвсем изчезна. Пуста белота се притискаше до стъклото на широката витрина. Виждах само до кофата за смет, на около метър от стъклото, но подалече не виждах. Виждах само бронята на моя Скаут, но това бе всичко.

Изпищя жена, много високо и продължително. Били се притисна още по-силно към мен. Тялото му трепереше като сноп жици, по които тече високо напрежение.

Един мъж изкрещя и се втурна по пътеката край една от свободните каси към вратата. Мисля, че това накара хората да се спуснат в паническо бягство. Втурнаха се един през друг в мъглата.

— Хей! — изрева Браун. Не разбрах дали е ядосан, изплашен или и двете. Лицето му бе почти мораво. По шията му се бяха подули вени, дебели като кабелите на акумулатор. — Хей, хора, не можете да вземете тези неща! Върнете всичко, това е кражба!

Те продължиха да се движат, но някои от тях хвърлиха продуктите. Някои се смееха възбудено, но те бяха малцинство. Изсипаха се в мъглата и никой от нас, останалите, повече не ги видя. През отворената врата нахлуваше лека, парлива миризма. Хората започнаха да се трупат там. Започна бутане и блъскане. Раменете ми

започнаха да отмаляват от това, че държах Били. Той бе доста тежък. Понякога Стеф го наричаше „малкото ми слонче“.

Нортън тръгна към вратата, лицето му бе напрегнато и умислено.

Прехвърлих Били в другата си ръка, така че успях да хвана Нортън за лакътя, преди той да се е отдалечил.

— Недей, на твое място аз не бих — казах аз. Той се обърна.

— Какво?

— По-добре изчакай да видим.

— Какво да видим?

— Не зная — казах аз.

— Да не мислиш... — започна той и от мъглата долетя писък.

Нортън млъкна. Тълпата, която се бе скупчила на изхода, се разреде и тръгна назад. Шумът от възбудени гласове, викове и подмятания полека-лека стихна. Изведнъж лицата на хората до вратата станаха плоски, бледи, двуизмерни.

Писъкът продължи, сякаш се състезаваше със сирената на пожарната. Изглеждаше невъзможно човешки дробове да поберат толкова въздух, че издадат толкова продължителен писък. Нортън измърмори:

— Боже Господи! — и прокара ръце през косата си.

Изведнъж писъкът секна. Не затихна, а сякаш беше пресечен. Още един мъж излезе навън, мускулест мъж с работни панталони. Мисля, че бе решил да спаси пищящия. Известно време той бе там, виждаше се през стъклото и мъглата, като през млечната пяна над чаша. Тогава (доколкото ми е известно аз съм единственият, който видя това) нещо зад него сякаш започна да се движи, сива сянка в цялата тази белота. И на мен ми се стори, че не мъжът в работните панталони побягна към мъглата, а нещо го издърпа в нея и той размаха ръце нагоре, сякаш бе изненадан.

За миг в магазина настъпи пълна тишина.

Изведнъж отвън изгря съзвездие луни. Светлините на паркинга, явно захранвани от подземен кабел, изведнъж светнаха.

— Не излизайте навън — каза госпожа Кармъдис най-грачещия си глас. — Смърт е да се излезе навън.

Изведнъж на никой не му се искаше да спори или да се смее.

Отвън долетя още един писък, приглушен и далечен този път. Били пак се притисна към мен.

— Дейвид, какво става? — попита Оли Уийкс. Той бе напуснал мястото си. На гладкото му, кръгло лице имаше едри капки пот. — Какво е това?

— Нямам никаква представа — казах аз. Оли изглеждаше много изплашен. Той бе ерген, живееше в хубава малка къщичка край езерото Хайлънд Лейк и обичаше да си пийва в бара на Плезънт Маунтън. На пухкавото пръстче на лявата му ръка имаше пръстен със сапфир. Миналият февруари той спечели малко пари от лотарията. С печалбата си бе купил пръстена. Винаги съм имал чувството, че Оли се бои от момичетата.

— Нищо не разбирам — каза той.

— И аз. Били, трябва да те пусна на земята. Ще те държа за ръка, но ми се откъснаха ръцете.

— Мама — прошепна той.

— Тя е добре — казах аз. Трябваше да му кажа нещо.

Старчокът, който има вехтошарски магазин до ресторанта на Йон, мина край нас във вехтата си ватена фланела, която носи целогодишно. Той каза високо:

— Това е облак от индустриално замърсяване. Заводите край Рамфърд и Южен Париж. Химикали. — С тези думи той тръгна по пътека номер 4, край лекарствените средства и тоалетната хартия.

— Да се махаме оттук, Дейвид — каза Нортън, без въобще да е убеден. — Какво ще кажеш, ако ние...

Последва тътен. Странен, разтърсващ тътен, който аз усетих най-вече с краката си, сякаш изведнъж цялата сграда потъна метър надолу. Последва звън на бутилки, които се заклащат по рафтовете и се разбиват на покрития с плочи под. Парче стъкло с триъгълна форма падна от един от сегментите на витрината и аз видях, че дървените рамки, държащи стъклата са се извили и сцепили на някои места.

Сирената на пожарната изведнъж замлъкна.

Тишината, която последва, бе безмълвното притихване на хора, които очакват нещо повече, още нещо да се случи. Тя бе шокирана и изтръпнала и съзнанието ми направи странна връзка с миналото. На времето, когато Бриджтън бе само един кръстопът, баща ми ме вземаше със себе си и разговаряше на тезгяха, докато аз гледах през стъклото към сладкишите и дъвките. Беше януари и снегът се топеше. Не се чуваше никакъв звук, освен капенето на водата от разтопения

сняг през галванизирания тенекиен улук във варелите от двете страни на магазина. Аз гледах захарните петлета, пъстрите шекерени пръчки и хартиените въртележки. Мистичните жълти глобуси, светещи над главите ни, показваха огромните проектирани сенки на батальоните умрели мухи от миналото лято. Едно малко момче на име Дейвид Дрейтън с баща си, известния художник Андрю Дрейтън, чиято картина „Кристина сама“ виси в Белия дом. Малкото момче Дейвид Дрейтън, вперило поглед в сладкишите и картите от дъвките „Дейви Крокет“, с неясното усещане, че му се нишка. А навън — настъпващата, бухнала жълта мъгла от януарското топене на снеговете. Споменът отмина, но много бавно.

— Хей, вие хора! — изрева Нортън. — Всички вие, слушайте ме!

Те започнаха да се оглеждат. Нортън бе вдигнал двете си ръце, с разперени пръсти, като политически кандидат, като приема овациите на тълпата.

— Може би е опасно да се излиза навън! — извика Нортън.

— Защо — изкрещя една жена. — Децата ми са вкъщи! Искам да се върна при децата си!

— Да се излезе навън, означава смърт! — пак се намеси госпожа Кармъди, този път съвсем на място. Тя се бе изправила до огромните чували с изкуствени торове, наредени до витрината и лицето ѝ някак бе започнало да наедрява, сякаш, че се подуваше.

Един тийнейджър я бутна внезапно с всичка сила и тя седна на чувалите, като мърмореше изненадано.

— Стига си повтаряла, дъртофело! Стига си рецитирала тези тъпотии!

— Моля! — извика Нортън. — Само ако изчакаме няколко минути, докато се разнесе, така че да видим...

Това бе посрещнато от шумотевица разнопосочни викове.

— Той е прав — той е прав — извиках аз, крещейки, за да ме чуят. — Да се опитаме само да запазим спокойствие.

— Мисля, че това бе земетресение — каза един мъж с очила. Гласът му бе мек. В ръката си държеше опаковка кюфтета и пакет хлебчета. С другата си ръка държеше ръчичката на малко момиченце, може би една година по-малко от Били. — Наистина мисля, че беше земетресение.

— В Нейпълс имаше земетресение преди четири години — каза един дебел мъж, от местните.

— Това бе в Каско — веднага му се противопостави жена му. Тя говореше с безпогрешния тон на човек, който е свикнал винаги да се противопоставя.

— Нейпълс — каза дебелият мъж, но този път с по-малка увереност.

— Каско — каза жена му твърдо и той се отказа.

Някъде една консервна кутия изместена към ръба на полицата от пропадането, земетресението или каквото там беше, падна на земята и изтрака със закъснение. Били избухна в плач.

— Искам да си ида у дома! Искам при МАЙКА!

— Не можете ли да накарате това дете да замълчи? — попита Бъд Браун. Очите му бързо, но безцелно се местеха от място на място.

— А ти би ли искал един по зъбите, мелница такава? — попитах го аз.

— Хайде, Дейв, така няма да се оправят нещата — каза Нортън разсеяно.

— Извинявайте — каза жената, която бе изкрещяла по-рано. — Извинявайте, но аз не мога да остана. Трябва да ида вкъщи при децата.

Тя погледна към нас, руса жена, с уморено, симпатично лице.

— Уанда гледа малкия Виктор, нали разбирате. Уанда е само на осем и понякога забравя... забравя, че трябва да... ами, да го гледа. А малкият Виктор обича да включва котлона и да гледа как светва лампичката... харесва му лампичката... понякога изключва шнура от контакта... така прави Виктор... а Уанда се... отегчава, като го погледа малко... тя е само на осем... — тя спря да говори и се загледа в нас. Предполагам, че сме ѝ изглеждали в този момент като маса безмилостни очи, не човешки същества, а просто очи. — Няма ли да ми помогне някой? — изкрещя тя. Устните ѝ започнаха да треперят. — Няма ли... няма ли... някой тук да изпрати една жена до дома ѝ?!

Никой не отговори. Хората затътриха крака. Тя местеше погледа си от лице на лице, а нейното собствено бе разплакано. Дебелият мъж, от местните, направи полукрачка напред, а жена му го дръпна веднага назад, с ръка, която се склучи около китката му като белезници.

— Вие? — русата жена попита Оли. Той поклати глава. — Вие? — каза тя на Бъд. Той сложи ръка върху калкулатора на тезгяха и нищо

не отговори. — Вие? — каза тя на Нортън, а Нортън започна да говори нещо със своя дълбок адвокатски глас, че човек трябва да изтича полуприведен и..., а тя го отмина и Нортън постепенно заглъхна.

— Вие? — обърна се тя към мен, а аз пак вдигнах Били на ръце, като щит, който да ме предпази от ужасното ѝ, покрусено лице.

— Дано да изгниете в ада — каза тя. Не го изкрещя. Гласът ѝ бе смъртно уморен. Тя отиде до изхода и отвори вратата с две ръце. Искях да ѝ кажа нещо, да ѝ извикам да се върне, но устата ми бе съвсем пресъхнала.

— Хей, госпожо, чуйте... — започна тийнейджърът, който бе изкрещял на госпожа Кармъди. Той я хвана за ръката. Тя хвърли такъв поглед към ръката му, че той я пусна засрамен. Тя се измъкна и потъна в мъглата. Ние я наблюдавахме без никой дума да продума. Видяхме как мъглата я погълна, как тя се разтвори в нея и как тя повече не беше човешко същество, а само едно очертание на човек, направено с молив и мастило, нарисувано върху най-бялата хартия на света, и никой нищо не каза. За миг тя заприлича на буквите на знака „ДВИЖЕТЕ СЕ ВДЯСНО“, които сякаш плуваха в нищото. Изчезнаха ръцете ѝ, краката ѝ, русата ѝ коса и останаха само неясните очертания на лятната ѝ рокля, сякаш танцуващи в белия ад. Тогава изчезна и роклята ѝ и никой нищо не каза.

IV. СКЛАДЪТ. ПРОБЛЕМИ С ГЕНЕРАТОРИТЕ. КАКВО СТАНА С МОМЧЕТО.

Били започна за изпада в истерия, да реве и да пищи за майка си, с пресипнал, настойчив глас през сълзи, сякаш бързо пак се превърна в двегодишен. Над горната му устна висеше сопол. Отведох го встрани по една от централните пътеки, обвил рамене му с ръка, опитвах се да го успокоя. До дългия, хладилен шкаф за месо, който се простираше по дължината на магазина, господин МакВей — касапинът продължаваше да си стои на мястото. Кимнахме си, това бе най-доброто, което можехме да направим при тези обстоятелства.

Седнах на пода и взех Били на ръце, притиснах лицето му до гърдите си и започнах да го люлея и да му говоря. Казах му всички лъжи, който родителите пазят за тежки ситуации, лъжи, които звучат прекалено убедително за едно дете и му ги казах съвсем убедено.

— Това не е обикновена мъгла — каза Били. Той вдигна поглед към мен, около очите му имаше тъмни кръгове и следи от сълзи. — Нали не е обикновена, татко?

— Не, мисля, че не е — по този въпрос не исках да го лъжа.

Децата не се борят с шоките състояния така, както се борят възрастните. Те се оставят в това състояние, може би защото децата са в едно полунепрекъснато състояние на шок, докато станат някъде на тринадесет години. Били започна да се отпуска и да задрямва. Държах го в ръце с мисълта, че може всеки момент да се събуди, но дрямката му премина в истински сън. Може би не е спал добре миналата нощ, когато спяхме трима в леглото за първи път, от времето, когато Били беше бебе. А може би — при тази мисъл усетих студена тръпка през тялото си — може би той бе усетил, че нещо приближава. Когато бях сигурен, че е заспал дълбоко, оставих го на земята и тръгнах да търся нещо, с което да го покрия. Повечето хора се бяха скупчили до входа и гледаха дебелията завивка на мъглата. Нортън бе събрал една малка

групичка слушатели и ги омайваше, или поне се опитваше. Бъд Браун стоеше закован на поста си, обаче Оли Уийкс бе напуснал своя. По пътеките имаше малко хора, които се шляеха като призраци, с изпотени от напрежение лица. Влязох в склада през голямата двойна врата между гондолата с месото и хладилника с бирата.

Генераторът продължаваше да реве в шперплатовото си отделение, но нещо не беше в ред. Усещах дизелови изпарения, които бяха прекалено силни. Тръгнах към отделението, като се опитвах да не вдишвам дълбоко. Накрая разкопчах ризата си и вдигнах предницата ѝ върху носа и устата си.

Складът бе дълъг и тесен, едва осветен от аварийните светлини. Беше пълен с кашони — от едната страна белина, касетки с безалкохолни, от другата страна на агрегатното отделение, натрупани кутии с макарони и кетчуп. Една от кутиите бе паднала и изглеждаше сякаш картонът кърви.

Отворих вратата на агрегатното отделение и влязох вътре. Машината бе скрита във вдигащи се нагоре мазни облаци син дим. Ауспухът излизаше през една дупка в стената. Сигурно нещо бе блокирало другия край на тръбата. Имаше едно просто копче за включване и изключване и аз го щракнах. Агрегатът спря, блъвна, закашля се и замря. След това започна да затихва, пукайки и с това ми напомни за упорития трион на Нортън.

Аварийните светлини изгаснаха и аз останах в тъмното. Изплаших се и изгубих ориентир. Дъхът ми звучеше като лека въздушна струя през тръстиката. Излизайки навън блъснах носа си в шперплата на вратата и сърцето ми подскочи. На двойните врати имаше прозорци, но кой знае защо бяха боядисани черни и тъмнината бе почти пълна. Залитнах и се блъснах в купчина кашони с белина. Те се прекатуриха и паднаха. Един мина така близо до главата ми, че аз се дръпнах назад и се препънах в друг кашон, който бе паднал зад мен. Паднах и си ударих главата толкова силно, че видях звезди в тъмнината. Голямо шоу.

Лежах, проклинах се и си разтривах главата, като все си повтарях, че трябва да запазя спокойствие, просто да се изправа, да изляза оттук и да се върна при Били. Казвах си, че нищо меко и лепкаво няма да обвие глезена ми и или да се плъзне в опипващата ми ръка. Повтарях си, че не трябва да губя самообладание, защото в

противен случай ще свърша, бутайки се насам-натам в паника, да събарям неща и така да си създавам допълнителни прегради.

Внимателно се изправих, търсех да видя лъч светлина през вратите. Видях един, тъничък, но безпогрешен лъч в тъмнината. Тръгнах към него, после се спрях.

Чу се звук. Тих звук от някакво приплъзване. Спря, после започна отново с едно крадливо леко изтупкване. Вътре в мен всичко олекна. По някакъв магически начин пак станах на четири години. Този звук идваше някъде зад мен. Отвън. Където беше мъглата. Нещо се хлъзгаше и пързалиеше и драскаше по тухлите. И може би търсеше път да влезе вътре.

А може би вече беше вътре и търсеше мен. Може би след миг щях да усетя това, което вдигаше шума, върху обувката си. Или върху врата си.

Пак започна. Сега вече бях сигурен, че е отвън. Но от това не стана по-добре. Заставих краката си да се задвижат, но те отказаха. Тогава се промени качеството на звука. Нещо зашумоли в мрака, сърцето ми подскочи и аз се втурнах към вертикалната ивица светлина. Блъснах се във вратите с протегнати напред ръце и изскочих в магазина.

Двама-трима души се намираха точно пред двойните врати — Оли Уийкс бе един от тях — и всички подскочиха изненадано. Оли сложи ръка на гърдите си.

— Дейвид! — каза той със стегнато гърло. — Боже господи, изкара ми акъла... — Той видя лицето ми. — Какво ти е?

— Чухте ли го? — попитах аз. Гласът ми звучеше странно, висок пронизителен. — Някой от вас чу ли?

Те нищо не бяха чули, разбира се. Бяха дошли да видят защо е спрял агрегатът. Докато Оли ми казваше това, дотърча едно от момчетата-общински работници с наръч електрически фенерчета. Той погледна с любопитство първо Оли, после — мен.

— Аз изключих агрегата — казах аз и обясних защо.

— Какво си чул? — попита един от другите мъже. Той работеше в пътното строителство. Казваше се Джим Някойси.

— Не зная. Стържещ звук. Плъзгане. Не искам пак да го чуя.

— Нерви — каза мъжът с Оли.

— Не, не бяха нерви.

— Ти кога го чу, преди да изгаснат лампите или след това?

— Когато изгаснаха. Но... — Но нищо. Видях ги как ме гледаха. Те не искаха да чуят още неприятни новини, други страшни или необичайни истории. Стигаше им толкова. Само Оли ме гледаше така, сякаш че ми вярва.

— Да влезем и да пуснем агрегата — каза момчето и започна да раздава фенерите. Оли пое своя със съмнение. Момчето подаде и на мен един, с леко презрително пламъче в очите. Беше може би на осемнадесет. След миг колебание, го взех. Все още ми трябваше нещо, с което да покрия Били.

Оли отвори вратите и ги подпря, като по този начин в склада проникна малко светлина. Кашоните с белина лежаха разхвърляни пред вратата на шперплатеното отделение на агрегата.

Мъжът, на име Джим, подуши въздуха и каза:

— Наистина мирише гадно. Май си бил прав, като си го изключил.

Светлините на фенерчетата подскачаха и кръжаха над кашони с консерви, тоалетна хартия и кучешки храни. В лъчите се виждаха кълбетата гъст дим, които запушената тръба връщаше обратно в склада. Момчето съсредоточи временно светлината на фенерчето си върху голямата врата на рампата за товарене в дясно.

Двамата мъже и Оли влязоха в отделението на агрегата. Светлините на фенерчетата им неспокойно се мятаха напред-назад и ми напомняха за приключенски разказ — като ученик бях илюстрирал серия такива разкази. Пирати закопават окървавеното си злато в полунощ, или може би лудият доктор и асистентът му крадат труп. По стените подскачаха сенки, изкривени и гротескни в светлината на кръстосващите се лъчи на фенерчетата.

Момчето се приближи към вратата на рампата, като осветяваше пространството пред себе си с фенерчето.

— Не бих отишъл нататък — казах аз.

— Зная, че ти не би отишъл.

— Опитай сега, Оли — каза един от мъжете. — Генераторът се закашля, а после изрева.

— Боже! Я го спри! За бога, каква воня!

Генераторът пак замря.

Момчето се върна откъм рампата тъкмо когато те излизаха.

— Явно нещо е запушило тръбата — каза един от тях.

— Вижте какво ще ви кажа — каза момчето. Очите му светеха на лъча на фенерчето и в тях имаше дяволски пламъчета, каквито толкова често бях рисувал в илюстрациите на приключенските разкази. — Пуснете го само, колкото да мога да вдигна вратата на рампата. Ще мина отзад и ще изчистя каквото има.

— Норм, не мисля, че идеята ти е добра — каза Оли с известно съмнение.

— Вратата с електричество ли се движи? — попита оня, който се казваше Джим.

— Разбира се — каза Оли. — Но аз просто не смятам, че ще е разумно да...

— Няма проблем — каза другият. Той бутна бейзболната си шапка към тила си. — Ще го направя.

— Не, ти не разбираш — отново започна Оли. — Наистина не мисля, че някой...

— Не се тревожи — каза той снизходително на Оли, без да му обръща никакво внимание.

Норм, момчето, се ядоса.

— Слушай, това беше моя идея — каза той.

Изведнъж, като по чудо, те бяха започнали да спорят кой ще го направи, вместо да спорят дали въобще трябва да се направи. Но, разбира се никой от тях не бе чул отвратителния хлъзгащ звук.

— Спрете! — казах аз високо.

Те се обърнаха към мен.

— Изглежда, че вие не разбирате или пък се опитвате с всичка сила да не разберете. Това не е обикновена мъгла. Откакто тя падна, никой не е дошъл в магазина. Ако отворите вратата на рампата и нещо влезе вътре...

— Какво нещо? — попита Норм с пренебрежение, типично за печен осемнадесет годишен младеж.

— Такова, което вдига шума, който аз чух.

— Господин Дрейтън — каза Джим. — Извинете ме, но аз не съм убеден, че сте чули нещо. Зная, че Вие сте известен художник с големи връзки в Ню Йорк и Холивуд и прочее, но според мен това не Ви прави по-различен от нас. Доколкото аз виждам нещата, Вие сте дошли тук в тъмното и... малко сте се объркали.

— Може и да е така — казах аз. — А може би, ако вие искате да се пошляете отвън, трябва да започнете с това да проверите дали онази жена се е прибрала благополучно при децата си.

Неговото отношение — и отношението на приятеля му на Норм — ме вбесяваше, но едновременно с това и много ме плашеше. Те имаха същия блясък в очите, като мъжете, които ходят да стрелят по плъхове на градското бунище.

— Хей — каза приятелят на Джим. — Ако някой от нас има нужда от съвет, ще те питаме.

Оли каза колебливо:

— Генераторът не е чак толкова важен. Храната в хладилните витрини ще остане студена в продължение на дванадесет часа без никакво...

— Добре, момче, ти печелиш — каза Джим безцеремонно. — Аз ще пусна мотора, ти отвори вратата, така че да не завони всичко. Ние с Майрън ще застанем до тръбата, която излиза навън. Когато я изчистиш, викни.

— Добре — каза Норм и възбудено се втурна към вратата.

— Това е лудост — казах аз. — Оставихте онази жена да си иде сама...

— Не забелязах ти да се изтрепваш, за да я придружиш — каза приятелят на Джим — Майрън. По врата му пълзеше кафеникава червенина.

— ... но ще оставите това дете да рискува живота си за един агрегат, който дори няма никакво значение?

— Защо не си затвориш плювалника? — изкрещя Норм.

— Слушай, господин Дрейтън — каза Джим и ми се усмихна студено. — Виж какво ще ти кажа. Ако мислиш да кажеш още нещо, първо си преброй зъбите, защото на мен ми писна да ти слушам тъпотииите.

Оли ме погледна, явно изплашен. Аз вдигнах рамене. Те бяха луди, това беше всичко. Временно бяха изгубили чувството си за реалност. Извън склада те бяха объркани и изплашени. Тук, в него, имаше ясен технически проблем — задръстен агрегат. Този проблем можеше да се разреши. Решаването на проблема щеше да им помогне да се чувстват по-малко объркани и безпомощни. Ето защо те щяха да го решат.

Джим и приятелят му Майрън, решиха, че вече са ме елиминирали и се върнаха в отделението на агрегата.

— Готов ли си, Норм? — попита Джим.

Норм кимна, после осъзна, че те не могат да чуят кимването му.

— Да — каза той.

— Норм — казах аз. — Не ставай глупак.

— Това е грешка — добави Оли.

Той ни погледна и изведнъж лицето му стана много по-младо от осемнадесетгодишно. Беше лице на малко момче. Адамовата му ябълка подскочаше конвулсивно и аз видях, че е позеленял от страх. Той отвори уста да каже нещо — мисля, че смяташе да се откаже — но в този момент агрегатът отново заработи с рев и после продължи да боботи равномерно. Норм се спусна към основата на дясната врата и тя започна да се вдига с трополене по двойната си отвесна релса. Когато агрегатът тръгна, аварийните светлини пак се включиха. Сега те премигнаха леко, защото моторът, който вдига вратата, бе засмукал електричеството.

Сенките се втурнаха назад и се стопиха. Складът започна да се пълни с меката бяла светлина на облачен зимен ден. Пак усетих странната, остра миризма.

Вратата се вдигна половин метър, после един метър. Отвън се виждаше четвъртата циментова платформа, чиито краища бяха очертани с жълта линия. Жълтото се размиваше и избледняваше само на един метър разстояние. Мъглата бе необикновено гъста.

— Готово — извика Норм.

Нишките на мъглата, бели и нежни като дантела, започнаха да нахлуват навътре. Въздухът бе студен. Той през цялата сутрин бе забележимо по-хладен, особено след лепкавата жега на последните три седмици, но това бе летен хлад. А това бе студ. Като през март. Потръпнах. Помислих си за Стеф.

Генераторът замлъкна. Джим се показва, точно когато Норм се провираше под вратата. Той го видя. И аз. И Оли.

Изад ръба на платформата се подаде едно пипало и обви прасеца на Норм. Аз зяпнах. Оли издаде къс гърлен звук на изненада — ък! Пипалото бе дебело тридесетина сантиметра на мястото, където бе обвило крака на Норм и постепенно се удебеляваше до метър и половина на мястото, където се губеше в мъглата. На повърхността бе

сиво, а навътре — розово като плът, а отдолу имаше смукала. Те се движеха и се извиваха като стотици малки, нацупени усти.

Норм погледна надолу. Видя какво го е уловило. Очите му щяха да изскочат.

— Махнете го от мен! Хей, махнете го от мен! За бога махнете това гадно нещо от мен!

— О, боже — изхълца Джим.

Норм се вкопчи в долната част на вратата и успя да се придърпа навътре. Пипалото сякаш се наду, така както се издува мускул, когато човек го стегне. Норм бе издърпай отново към стоманената врата. Пипалото се изду още и тялото и краката на Норм започнаха да се изплъзват навън. Ризата му се закачи за долната част на вратата и излезе от панталоните му. Той се дърпаше яростно и се набираще напред като човек, който прави коремни на лост.

— Помогнете ми — хълцаше той. — Помогнете ми; момчета, моля ви, моля ви.

— Господи, Света Богородице — каза Майрън. Той бе излязъл от агрегатното отделение, за да види какво става.

Аз бях най-близо, хванах Норм през кръста и започнах да го тегля с всички сила, забивайки пети в пода. За миг направихме крачка назад, но само за миг. Беше като теглене на ластик или на дъвка. Пипалото поддаде, но въобще не охлаби хватката. Тогава от мъглата се подадоха още три пипала и посегнаха към нас. Едното се нави около веещата се червена престилка на Норм и я откъсна. То пак изчезна в мъглата, здраво стиснало червения плат. Сетих се за израза, който майка ми обикновено употребяваше, когато ние с брат ми я молехме да ни даде я сладкиш, я книжка, я някоя играчка. „Това ви трябва толкова, колкото на кокошката ѝ трябва байрак“, — казваше обикновено тя. Сетих си за думите ѝ и за пипалото, което развяваше червената престилка на Норм и се разсмях. Само дето моят смях и писъците на Норм звучаха по един и същи начин. Може би никой не разбра, че всъщност се смея, освен мен.

За миг другите две пипала се плъзгаха безцелно напред-назад по платформата, като издаваха същия тоя стържещ звук, който бях чул порано. Тогава едно плясна по левия хълбок на Норм и се плъзна около него. Усетих как докосва ръката ми. Бе топло, пулсиращо и гладко. Сега се мисля, че ако се бе впило в мен със смукалата си, аз също щях

да изчезна в мъглата. Но не се впи. Вкопчи се в Норм. А третото пипало обви глезена му.

Сега усещах как Норм се изтръгва от ръцете ми.

— Помогнете ми! — крещеше той. — Оли! Хора! Подайте ми ръка!

Но те не дойдоха. Не зная какво правеха, но не дойдоха.

Погледнах надолу и видях как смукалата около кръста на Норм започват да се впиват в кожата му. Смукалата започнаха да го ядат там, където ризата бе излязла от панталоните му. Кръв, червена като изчезналата му престилка, започна да се стича от раната, която пипалото си бе отворило.

Ударих си главата в долния край на вдигнатата донякъде врата.

Краката на Норм пак бяха навън. Едната му обувка бе паднала. От мъглата се появи още едно пипало, обви върха си около обувката и изчезна с нея. Пръстите на Норм стискаха долния ръб на вратата. Беше се вкопчил в смъртна хватка. Пръстите му бяха посинели. Той вече не пицеше. Вече беше отвъд писъците. Блъскаше главата си напред-назад в едно безкрайно отрицание на всичко, което се случваше, а черната му коса диво се вееше.

Погледнах през рамото му и видях, че се задават още пипала, десетки, цяла гора. Някои бяха малки, но други бяха гигантски, дебели като онова покрито с мъх дърво, което лежеше повалено на алеята ни същата сутрин. Големите имаха ярко розови смукала, с размери на люкове. Едно от тези големите, се удари в бетонната платформа с глухо „туп“ и запълзя към нас като огромен, сляп дъждовен червей. Напрегнах се и дръпнах с всички сили и пипалото, което държеше десния прасец на Норм, леко се отпусна. Но това беше всичко. Преди да го хване здраво, видях че нещото вече го изяждаше.

Едно от пипалата се потри нежно о бузата ми и след това се размаха във въздуха, сякаш се колебаеше. Тогава си помислих за Били. Били лежеше заспал в магазина до дългия бял хладилен шкаф за месо на господин МакВей. Бях дошъл тук, за да намеря нещо, с което да го покрия. Ако едно от тези неща тук ме докопа, нямаше да има кой да се погрижи за него, освен може би Нортън.

Така че пуснах Норм и паднах на колене. Бях наполовина вън и наполовина вътре, точно под повдигнатата врата. Едно от пипалата се

промъкна наляво от мен, сякаш вървеше на смукалата си. То се долепи до ръката на Норм, спря се за миг, а след това се нави около нея.

Сега Норм приличаше на човек от някой луд сън на заклинания със змии. Отвсякъде около него се увиваха пипала... те бяха и около мен. Тромаво скочих обратно вътре, паднах на рамото си и се претърколих. Джим, Оли и Майрън продължаваха да са там. Стояха като сцена с восъчни фигури в музея на Мадам Тюсо, с бледи лица, ярко блестящи очи. Джим и Майрън бяха от двете страни на агрегатното отделение.

— Пуснете агрегата! — изкрещях им аз.

Никой не помръдна. Взираха се с унесена, мъртвешка ненаситност към рампата. Опипах пода, хванах първото попаднало ми нещо — кутия прах за пране — и го запратих към Джим. Ударих го в корема, малко над токата. Очите му проблеснаха и си върнаха почти нормалното изражение.

— Иди и пусни проклетия агрегат! — изревах толкова силно, че ме заболя гърлото.

Той не се помръдна, вместо това започна да се оправдава, явно решил, че сега, когато нещо неизвестно от мъглата изяждаше Норм, бе дошло времето да се защитава.

— Много съжалявам — хленчеше той. — Не знаех. Откъде по дяволите бих могъл да зная? Ти каза, че си чул нещо, но аз не знаех какво имаш пред вид, трябваше да обясниш по-ясно. Аз си помислих, де да знам, че може би птица или нещо...

В този момент Оли се раздвижи, бутна го с тежкото си рамо и слепешката тръгна към агрегатното. Джим се препъна в един от кашоните с белина и падна, така както аз бях паднал в тъмното.

— Много съжалявам — повтори той. Червената му коса бе паднала над челото му. Лицето му бе сиренено бяло. Очите му бяха като на ужасено малко момче. След няколко секунди агрегатът се закашля и заработи.

Обърнах се към вратата на рампата. Норм бе почти изчезнал, но въпреки това той се държеше зловецко за ръба на вратата с една ръка. Тялото му гъмжеше от пипала и от него спокойно се стичаше кръв на пода на едри капки. Главата му се блъскаше напред-назад и очите му бяха изскочили от ужас, вперени в мъглата.

Още пипала бяха полазили навътре по пода. Имаше прекалено много до копчето, с което се вдигаше и сваляше вратата, така че бе немислимо да се приближи човек до него. Едно от пипалата обви половинлитрова бутилка кола и я отнесе. Друго обхвана картонена кутия и я стисна. Кутията се разкъса и от нея се затъркаляха рула тоалетна хартия. Пипалата с настървение се вкопчиха в тях.

Едно от големите се плъзна навътре. Върхът му се повдигна от пода и сякаш подуши въздуха. То тръгна към Майрън и той започна да отстъпва на ситни стъпки, като лудо въртеше очи. От устните му се изтръгна тънък писък.

Започнах да се оглеждам за нещо достатъчно дълго, с което да пресегна отвъд пипалата и да натисна копчето „ЗАТВОРЕНО“ на стената. Видях една метла с дълга дръжка, подпряна касите с бира и я грабнах.

Здравата ръка на Норм се откъсна от вратата. Той затупа с нея по бетонната рампа и лудо се заопитва да се вкопчи в нещо с единствената си свободна ръка. За миг очите му срещнаха моите. Бяха дяволски блестящи и напълно съзнаващи какво става. Тогава бе издърпай в мъглата, въпреки че се съпротивляваше. Последва още един писък, който стихна задавено. Норм изчезна. Протегнах дръжката на метлата, натиснах копчето и моторът изви. Вратата започна да се плъзга надолу. Първо докосна най-дебелите пипала, онова, дето опипваше в посока към Майрън. Притисна ципата — кожата или каквото там беше — и после я проби. Заблика черна лепкава течност. Пипалото започна да се гърчи лудо и да се удря в бетонния под на склада, като гаден бич, след това започна да се изпъва. След миг изчезна. Другите започнаха да се изтеглят.

Едно от тях се бе вкопчило в петкилограмова торба с кучешка храна и не искаше да я пусне. Спускащата се врата го срязва на две, преди да влезе в жлеба си. Отрязаното парче от пипалото се сви конвулсивно, скъса торбата и пръсна кафяви гранули кучешка храна из целия склад. После започна да се мята по пода като риба на сухо, ту се навиваше, ту се развиваше, все по-бавно, докато остана неподвижно. Побутнах го с дръжката на метлата. Парчето от пипалото, дълго около метър, се вкопчи в нея за миг, после се отпусна и се просна сред пръснатите рула тоалетна хартия, кучешката храна и белина.

Не се чуваше нищо освен ревът на агрегата и Оли, който плачеше в шперплатовото отделение. Виждах го как седи вътре на един стол и притиска лицето си с ръце.

Тогава чух още един звук. Мекият, плъзгащ се звук, който бях чул в тъмнината. Само че, сега той бе десеторно по-силен. Това бяха пипала, виещи се на рампата пред вратата, които се опитваха да намерят начин да влязат.

Майрън направи две крачки към мен.

— Виж — каза той. — Трябва да разбереш...

Забих му един юмрук във физиономията. Той бе прекалено изненадан, за да се опита да го парира. Улучих го точно под носа и устната му се заби в зъбите му. В устата му шурна кръв.

— Вие го убихте! — крещях аз. — Видяхте ли го добре? Видяхте ли добре какво направихте?

Започнах да го удрям с юмруци, да замахвам със сила отляво и отдясно. Не да нанасям точни удари, както ме бяха учили на тренировките по бокс в училище, а просто да замахвам във всички посоки. Той отстъпи назад, избягна някои от ударите ми, а други прие с вцепененост, която бе нещо като примирение или покаяние. Това ме ядоса още повече. Разкървавих му носа. Ударих го под окото така, че сигурно щеше да посинее красиво. Цапнах му един силен по брадата. След него очите му се замъглиха и добиха почти празен израз.

— Виж — продължаваше да говори той, — виж, виж — но тогава го ударих в корема, извадих му въздуха и той престана да повтаря „виж, виж“. Не зная още колко щях да продължа да го удрям, но някой ме хвана за ръцете. Освободих се и се извърнах. Надявах се, че е Джим. Искан и него да набия.

Но не беше Джим. Беше Оли. Кръглото му лице бе мъртвешки бледо. Тъмни бяха останали само кръговете около очите му — очи, които продължаваха да блестят от сълзи.

— Недей, Дейвид — каза той. — Не го удряй повече. Това нищо не решава.

Джим стоеше встрани, лицето му бе объркано и празно. Ритнах един кашон към него. Той се удари в един от ботушите му и отскочи.

— Ти и твоят приятел сте страхотни тъпанари — казах аз.

— Хайде, Дейвид — каза Оли с нещастен тон. — Остави.

Джим свали поглед към ботушите си. Майрън седеше на пода и си притискаше шкембето с ръце. Дишах тежко. Кръвта бучеше в ушите ми и целият треперех. Седнах на някакви кашони, отпуснах глава между коленете си и хванах глезените си с ръце. Поседях така известно време с коса, паднала на очите и чаках да видя дали ще припадна, ще повърна или кой знае какво.

След известно време това чувство започна да отминава и аз вдигнах очи към Оли. Розовият му пръстен блестеше приглушено на аварийното осветление.

— Добре — казах аз вяло. — Свърших.

— Добре — каза Оли. — Трябва да помислим какво да правим сега.

Складът пак започваше да замирисва на изпарения.

— Да спрем агрегата. Това е първото нещо.

— Да, да се махаме оттук — каза Майрън. Очите му ме гледаха умолително. — Много съжалявам за онова момче. Но ти трябва да разбереш...

— Нищо не трябва да разбирам. Ти и твоето приятелче идете обратно в магазина, но чакайте до хладилния шкаф с бирата. Не казвайте думица на никого. Засега не.

Те тръгнаха с готовност, като се притиснаха един о друг, когато преминаваха през двойната врата. Оли спря агрегата и точно, когато светлините започнаха да гаснат, видях подплатеното одеяло, от този тип, дето ги използват превозвачите на багаж, за да опаковат чупливи неща. То бе метнато върху каси с празни бутилки от газирана вода. Посегнах и го грабнах за Били.

Чу се как Оли излиза от агрегатното с тътрене и препъване. Като повечето пълни мъже, той дишаше шумно и тежко.

— Дейвид? — гласът му бе малко неуверен. — Тук ли си още?

— Тук съм, Оли. Внимавай, че има паднали кашони с белина.

— Добре.

Гласът ми му показваше посоката накъде да върви и след тридесетина секунди той протегна ръка и се хвана за рамото ми. Въздъхна дълбоко, на пресекулки.

— Боже Господи, да се махаме оттук — усещах мириса на ментови бонбони, които той винаги дъвчеше. — Тази тъмнина е... много неприятна.

— Така е — казах аз. — Обаче почакай само една минутка, Оли. Исках да поговоря с теб, без онези двамата идиоти да ни чуят.

— Дейв... те не накараха Норм да го направи. Помни това.

— Норм беше дете, а те не са. Но няма значение. Всичко свърши. Трябва да им кажем, Оли. На хората в магазина.

— А, ако изпаднат в паника... — гласът на Оли бе неуверен.

— Може да изпаднат, може да не изпаднат. Но ще си помислят добре, преди да излязат навън, а повечето искат именно това. Защо да не го направят? Повечето от тях са оставили хора въщи. И аз съм оставил човек. Трябва да им дадем да разберат, че ако излязат, поемат риск.

Ръката му здраво стискаше моята.

— Добре — каза той. — Само се питам... всички тези пипала... като калмар или нещо такова... Дейвид, къде е основата им? Къде започват всички тези пипала?

— Не зная. Но не искам тези двамата да започнат да разправят на другите. Това сто процента ще предизвика паника. Да тръгваме.

Огледах се и след миг-два забелязах тънката отвесна линия светлина в процепа между вратите. Затърсихме се нататък, като внимавахме за разхвърляните кашони. Оли ме стискаше за ръка. Дойде ми на ум, че всички бяхме изгубили фенерите си.

Когато стигнахме до вратата, Оли каза с равен глас:

— Това, което видяхме... това е невъзможно, Дейвид. Знаеш го, нали? Дори ако някой камион от Бостънския аквариум е изпуснал един от онези огромни калмари, за които пише в „Двадесет хиляди левги под водата“, той би умрял. Той просто би умрял.

— Да — казах аз. — Точно така.

— Тогава какво е станало? А? Какво е станало? Какво представлява тази проклета мъгла?

— Оли, не зная.

Излязохме.

V. СПРЕЧКВАНЕ С НОРТЪН. ДИСКУСИЯ КРАЙ ХЛАДИЛНИЯ ШКАФ С БИРА. ПОТВЪРЖДЕНИЕТО.

Джим и приятелчето му Майрън бяха точно пред вратата, с по една бира в ръка. Погледнах към Били, видях, че още спи и го завих с превозваческото одеяло. Той малко се размърда, промърмори нещо, после пак кротко заспа. Погледнах часовника си. Беше 12.15. Това изглеждаше абсолютно невъзможно, имах чувството, че са минали поне пет часа, откакто бях влязъл в склада, за да търся нещо, с което да покрия Били. А цялата работа бе отнела не повече от тридесет и пет минути.

Върнах се на мястото, където стоеше Оли с Джим и Майрън. Оли си бе взел бира и предложи една и на мен. Взех я и изпих половината на един дъх, така, както бях направил сутринта, докато режах дърветата. Тя ми помогна да се взема в ръце.

Джим беше Джим Грондин. Фамилията на Майрън беше Ла Фльор — това имаше своята смешна страна. Цветенцето Майрън имаше засъхваща кръв по устните, брадичката и бузите. Окото със синината вече се бе подуло. Момичето с лилавата блуза мина край нас, шляейки се безцелно, и го погледна крадешком. Можех да й кажа, че Майрън е опасен само за тийнейджъри, които искат да се покажат, че са мъже, но реших да замълча. В крайна сметка Оли бе прав — те бяха постъпили така, както бяха сметнали, че ще е най-добре. Само че по един сляп, страшен начин, а не в името на истинските общи интереси. Сега аз имах нужда от тях, за да постъпя така, както аз мислех, че ще е най-добре. Не мислех, че ще има някакъв проблем. И на двамата им се бе изпарил куражът. Никой от тях — особено цветенцето Майрън — известно време нямаше да е в състояние да направи каквото и да е било. Нещото, което бе в очите им, когато караха Норм да излезе да почисти ауспуха, бе изчезнало. Носовете им бяха провиснали.

— Ще трябва да кажем нещо на тези хора — казах аз.

Джим отвори уста да протестира.

— Ние с Оли ще премълчим вашата роля с Майрън за изпращането на Норм навън, ако вие ни подкрепите в това, което ще кажем за... ами за това, което го хвана.

— Разбира се — каза Джим, с жалка готовност. — Разбира се, ако не им кажем, хората могат до излязат навън... като онази жена... жената, която... — Той избърса устата си с ръка и после бързо изпи още бира. — Боже, каква каша.

— Дейвид — каза Оли. — Какво... — той спря, след това продължи с усилие. — Какво ще стане, ако проникнат вътре? Пипалата?

— Как така ще проникнат? — попита Джим. — Нали вие затворихте вратата?

— Разбира се — каза Оли. — Но цялата фасада на магазина е от стъкло.

Имах чувството, че стомахът ми потъна с асансьор двадесет етажа надолу. Знаех това, но някак бях успял да избягна тази мисъл. Погледнах към мястото, където спеше Били. Спомних си пипалата, гъмжащи около Норм. Помислих си как това може да се случи с Били.

— Стъкло — прошепна Майрън Ла Фльор. — Велики Боже!

Оставих тримата до хладилния шкаф, всеки с втора кутия бира в ръка, и тръгнах да търся Брент Нортън. Намерих го, потънал в трезв разговор с Бъд Браун, на второ гише. Дватамата — Нортън, с грижливо подстриганата си коса и красива за възрастта си външност, Браун, със своята сурова физиономия на човек от Нова Англия — приличаха на карикатура от вестник „Ню Йоркър“.

Двадесетина души се движеха неспокойно напред-назад между касите и витрината. Много от тях се бяха наредили пред стъклото, за да гледат мъглата. Отново си спомних за хората, които се нареждат да гледат на строителните площадки.

Госпожа Кармъди бе седнала на неподвижната транспортна лента на една от касите и пушеше елегантна цигара. Тя ме измери с поглед, реши, че не ставам и ме подмина. Имаше вид на човек, който сънува наяве.

— Брент — казах аз.

— Дейвид! Къде изчезна?

— Точно по този въпрос искам да говоря с теб.

— Има хора до хладилниците, които пият бира — каза навъсено Браун. Звучеше като човек, който съобщава, че на църковно парти са пуснали порнофилми. — Виждам ги на огледалото на охраната. Това просто трябва да спре.

— Брент?

— Бихте ли ме извинили да минутка, господин Браун?

— Разбира се — той кръстоса ръце пред гърдите си и начумерено се взря в изпъкналото огледало. — Това ще престане, обещавам ви.

Ние с Нортън се отправихме към хладилния шкаф с бирата, в най-отдалечения ъгъл на магазина. Обърнах се назад и погледнах с тревога как са се извили дървените греди, които държат отделните стъкла на витрината, как са се нацепили на места. Едно от стъклата дори не беше цяло. От горния ъгъл се бе отчупило парче стъкло. Може би можехме да го запушим с парче плат или нещо такова — може би с няколко дамски фланелки по 3.59 долара, които бях забелязал до виното...

Мисълта ми рязко секна и трябваше да запуша устата си с ръка. Така успях да преглътна кикота, който ме обзе при мисълта, че ще запуша с няколко фланелки една дупка, за да спра пипалата, които бяха отнесли Норм. Бях видял едно от тези пипала — едно малко — как стиска торба с кучешка храна, когато тя се разкъса.

— Дейвид, добре ли си?

— А?

— Лицето ти — току-що имаше вид на човек осенен от чудесна идея, или пък от ужасна.

Тогава се сетих нещо:

— Брент, какво стана с оня мъж, който крещеше нещо за това как мъглата отнесла Джон Лий Фровин?

— Оня човек, дето му течеше кръв от носа?

— Да, той.

— Той изпадна в безсъзнание и господин Браун му донесе валериан от аптечката за първа помощ. Защо?

— Той каза ли нещо друго, когато дойде на себе си?

— Пак продължи с тези халюцинации. Господин Браун го отведе до офиса. Някои от жените се изплашиха. Той бе щастлив, че може да иде другаде. Говореше нещо за стъклото. Когато господин Браун каза,

че в офиса има само един малък прозорец, при това с решетка, той отиде с видима радост. Предполагам, че още е там.

— Това, което той е говорил, не са халюцинации.

— Не, разбира се, че не са.

— А този тътен, който чухме?

— Не, но Дейвид...

Той е изплашен, продължих да си повтарям аз. Не вдигай много шум и недей да се дуеш пред него, само защото той се държа така с теб по време на спора ви за оградата... отначало покровителствено, после саркастично, а накрая, когато стана ясно, че ще загуби — грозно. Не му вади акъла, защото ще имаш нужда от него. Може да не е в състояние да си включи електрическия трион, но той има бащинско излъчване и ако каже на хората да не изпаднат в паника, те ще го послушат. Така че, не му вади акъла.

— Виждаш ли двете врати, отсреща, зад хладилния шкаф с бирата?

Той вдигна поглед, смръщено:

— Оня мъж, който пие бира, не е ли другият заместник управител? Уийкс? Ако Браун забележи, уверявам те, че този мъж скоро ще си търси работа.

— Brent, можеш ли да ме изслушаш?

Той ме погледна разсеяно.

— За какво говореше, Дейвид? Много съжалявам.

Сега му предстоеше много да съжалява.

— Виждаш ли онези врати?

— Да, разбира се. И какво за вратите?

— Те водят към склада, който се простира по цялата дължина на западната фасада на сградата. Били заспа и отидох там да видя дали няма нещо, с което да го покрива...

Разказах му всичко. Спестих само спречкването дали Норм трябва или не трябва да излезе изобщо. Казах му какво бе влязло вътре... и накрая, какво бе излязло с писъци. Brent Нортън отказа да повярва. Не, той дори отказа да размисли по въпроса. Заведох го при Джим, Оли и Майрън. И тримата потвърдиха историята, въпреки че Джим и цветенцето Майрън бяха вече на път да се напият.

Нортън пак отказа да повярва и дори да изслуша историята. Той просто се дръпна:

— Не — каза той. — Не, не, не. Извинете ме, господа, но това е просто смешно. Или си правите майтап с мен — той ни огледа покровителствено, за да покаже, че може да носи майтап не по-зле от всеки, — или страдате от някаква форма на групова хипноза.

У мен се надигна гняв, но се опитах да се контролирам, макар и с мъка. Не мисля, че обикновено кипвам лесно, но това не бяха обикновени обстоятелства. Трябваше да мисля за Били, за това, което се случваше — или вече се бе случило със Стефани. Тези неща непрестанно тормозеха съзнанието ми.

— Добре — казах аз. — Да се върнем там. На пода има парче от пипало. Отрязва го вратата, когато се затвори. Освен това те се чуват отвън. Шумолят около вратата. Звукът прилича на вятър в бръшлян.

— Не — каза той спокойно.

— Какво? — аз наистина реших, че не съм го чул добре. — Какво каза?

— Казах не. Не отивам там. Шегата ви стигна твърде далече.

— Брент, кълна ти се, че не е шега.

— Разбира се, че е шега — срязва ме той. Погледът му се премести към Джим, Майрън, спря се за малко на Оли Уийкс, който издържа на погледа му със спокойна невъзмутимост и накрая пак се върна на мен. — На това вие тук сигурно му казвате „голям майтап“. Така ли, Дейвид?

— Брент... виж...

— Не, ти виж! — Гласът му започна да става все по-силен и да се доближава към крясък в съдебна зала. Чуваше се много добре и няколко души, които се мотаеха наоколо, изнервени, без цел, започнаха да се обръщат да видят какво става. Докато говореше, Нортън ме побутваше с пръст. — Това е майтап. Това е динена кора и аз съм този, който трябва да се подхлъзне и да падне. Вие тук не си падате много по хората, които не са от вашия край. Прав ли съм? Вие се държите заедно. Така стана и когато те извиках на съд, за да получа това, което по право ми принадлежи. Ти тогава спечели. Как няма да спечелиш? Баща ти е бил известен художник, това е твоят град. Аз само плащам данъци и си харча парите тук.

Той вече не играеше, не ни се фукаше с добре тренирания си адвокатски глас. Той вече крещеше и бе на ръба да изгуби контрол върху нервите си. Оли Уийкс се обърна и се отдалечи, стиснал бирата

си. Майрън и приятелят му Джим бяха зяпнали Нортън с искрено удивление.

— Да не искате да дойда и да видя някаква нова гумена играчка за деветдесет и осем цента, докато тези двама селяндури зяпат отстрани и се съдират от смях?

— Хей, внимавай кого наричаш селяндур!

— Радвам се, че дървото падна върху твоя навес, ако искаш да знаеш истината. Радвам се — Нортън ми се хилеше дивашки. — Хубавичко го продъни, нали? Фантастично. Сега ми се махайте от пътя.

Той се опита да се провре край мен. Аз го хванах за ръката и го блъснах в хладилния шкаф. Една жена изграка от изненада. Две опаковки по шест бири паднаха на земята.

— Сега си отвори хубавичко ушите, Брент. Тук става въпрос за живота на хора. А животът на моето дете не е на последно място. Така, че слушай, защото, кълна се, ще те размажа.

— Давай — каза Нортън, като продължаваше да се хили и да се перчи сковано. Очите му, кръвясали и ококорени, щяха да изскочат от орбитите. — Покажи на всички колко си голям и силен, като набиеш един човек с болно сърце, който е достатъчно стар, за да ти бъде баща.

— Я го цапни! — извика Джим. — Болно сърце! Въобще не вярвам, че един нюйоркски мошеник — адвокат може да има сърце.

— Ти не се меси — казах аз на Джим, след това наведох лице към Нортън. Бях на разстояние за една целувка, ако имах такова намерение. Хладилният шкаф не работеше, но продължаваше да излъчва хлад. — Стига си ровил. Прекрасно знаеш, че казвам истината.

— Нищо... не... знам — каза той задъхано.

— По друго време, на друго място, щях да оставя да ти мине номера. Не ме интересува колко те е шубе, не си вода бележки. Но имам нужда от теб, дяволите да те вземат! Не проумяваш ли? Имам нужда от теб.

— Пусни ме!

Хванах го за ризата и го разтърсих.

— Наистина ли нищо не разбираш? Хората ще започнат да си тръгват и ще налетят право на това нещо отвън! За бога, не разбираш ли?

— Пусни ме!

— Няма да те пусна, докато не дойдеш с мен да видиш сам.

— Казах ти вече — не! Това е някакъв трик, някакъв майтап, аз не съм толкова глупав, за колкото ме вземаш...

— Тогава аз ще те затътря до там.

Грабнах го за рамото и за врата. Шевът на ризата му под мишницата се разпори с тих пърхащ звук. Затеглих го към двойните врати. Нортън нададе жалък писък. Беше се събрала купчинка хора — петнадесет или може би осемнадесет, но те се държаха настрана. Никой не даде някакъв знак, че иска да се намеси.

— Помощ! — викаше Нортън. Зад очилата, очите му бяха изскочили. Добре подстриганата му коса пак се бе разрошила, щръкнала на два кичура зад ушите. Хората суркаха крака и наблюдаваха.

— Защо крещиш? — казах в ухото му. — Нали е само майтап, а? За това те взех с мен в града и ти поверих Били да прекосите паркинга, защото бях изфабрикувал тази мъгла. Защото бях наел машина за мъгла от Холивуд, струваше ми петнадесет хиляди долара и още осем хиляди за транспорт, само и само да си направя един майтап. Престани да баламосваш сам себе си и си отвори очите.

— Пусни... ме! — изръмжа Нортън. Бяхме стигнали почти до вратата.

— Чакай, чакай! Какво е това? Какво правите?

Това беше Браун. Той разблъска с лакти тълпата зяпачи.

— Накарай го да ме пусне — каза Нортън пресипнало. — Той е луд.

— Не. Не е луд. Ще ми се да е луд, но не е. — Това беше Оли, бях готов да го разцелувам. Той дойде по пътеката зад нас и застана с лице срещу Браун.

Очите на Браун се залепиха на бирата, която Оли държеше в ръка.

— Ти пиеш! — каза той, гласът му бе учуден, но не лишен от доволство. — За това ще си загубиш работата.

— Хайде, Бъд — казах аз и пуснах Нортън. — Това не е обикновена ситуация.

— Правилникът не е променен — каза Браун самодоволно. — Ще се погрижа компанията да бъде уведомена. Това е мое задължение.

През това време Нортън бе изтичал встрани и бе застанал на известно разстояние, като се опитваше да си оправи ризата и да приглади косата. Очите му нервно се мятаха между Браун и мен.

— Хей! — извика Оли изведнъж, извиси глас и се чу басов тътен, който никога не бих очаквал от този едър, но мек и кротък човек. — Хей! Всички в магазина! Елате тук да чуете нещо! Засяга ви всички! — Той ме погледна спокойно, без да обръща никакво внимание на Браун. — Така добре ли е?

— Много добре.

Хората започнаха да се събират. Първоначалната групичка свидетели на спречкването ми с Нортън се удвои, после се утрои.

— Има нещо, което е по-добре да знаете... — започна Оли.

— Веднага остави тази бира — каза Браун.

— Ти млъкни веднага — казах аз и направих стъпка към него.

Браун отстъпи предпазливо назад.

— Не знам какво си въобразявате, че правите — каза той, — но ви уверявам, че ще докладвам във федералната компания! Всичко! И искам да разберете, че може би ще има наказания! — Устните му оголиха пожълтелите му зъби и аз усетих колко ми е неприятен. Той се опитваше да се справи някак. Както Нортън бе включил съзнанието си на „заето“. Майрън и Джим бяха опитали да направят същото като превърнат цялата работа в игра на перчене — като се оправи агрегатът, мъглата ще се вдигне. А това бе начинът на Браун. Той... се грижеше за магазина.

— Хайде тогава, запиши имената — казах аз. — Само замълчи.

— Ще запиша много имена, — отвърна той. — Твоето ще е първо в списъка, ти бохем такъв!

— Господин Дейвид Дрейтън има нещо да ви каже — каза Оли, — и мисля, че ще е най-добре да го чуете, ако имате планове да си тръгнете за вкъщи.

Така че аз им разказах какво се бе случило, горе-долу същото, което бях казал на Нортън. Отначало се чуваше смях, но към края безпокойството се задълбочи.

— Това е лъжа, така да знаете — каза Нортън. Той се опита да натърти това, което казваше, но се престара и думите му прозвучаха просто рязко. Това бе човекът, на когото казах пръв с надежда да го

привлека на своя страна, защото хората биха му имали доверие. Каква тъпотия.

— Разбира се, че е лъжа — съгласи се Браун. — Това е лудост. И откъде предполагате, че са дошли тези пипала, господин Дрейтън?

— Не зная засега, но това не е толкова важен въпрос. Те са тук. Има...

— Подозирам, че са дошли от няколко от тези бири. Това са моите подозрения — това предизвика лек смях — хуморът му бе оценен. Но смехът бе пресечен от високия, дрезгав глас на госпожа Кармъди.

— Смърт — изкрещя тя и онези, които се смееха, бързо отрезвяха.

Тя дойде с маршова стъпка до средата на неправилния кръг, който се бе оформил, сякаш яркожълтите ѝ панталони излъчваха своя светлина, огромната и чанта се поклащаше на слонското ѝ бедро. Черните ѝ очи се огледаха арогантно, остри, със злобен пламък, като на сврака. Две красиви момичета на по шестнадесет години, с надпис „ГОРСКИ ЛАГЕР“ на гърба на фланелите си, се дръпнаха назад.

— Вие слушате, но не чувате! Чувате, но не вярвате! Кой от вас иска да излезе навън и да се увери сам? — Очите ѝ се плъзнаха по присъстващите и после се спряха върху мен. — И какво точно предлагате да направим, господин Дрейтън? Какво мислите, че може да се направи?

Тя се ухили като череп над жълтия костюм.

— Това е краят, казвам ви. Краят на всичко. Краят на времето. Движещият се пръст го изписа. Не с огън, а с мъгла. Земята се отвори и блъвна всичките си гнусотии...

— Не можете ли да я накарате да млъкне — избухна едно от момичетата. То почти се бе разплакало. — Тя ме плаши!

— Страх ли те е, миличка? — попита госпожа Кармъди и се обърна към нея. — Не, сега не те е страх. Но когато противните творения на дявола, които сега са плъзнали по земята, дойдат за теб...

— Стига толкова, госпожо Кармъди — каза Оли и я хвана за ръка. — Това е достатъчно.

— Я да ме пуснеш! Това е краят, казвам ви! Това е смъртта! Смъртта!

— Това са пълни глупости — каза с отвращение един мъж с рибарска шапка и очила.

— Не, господине — заговори Майрън — зная, че звучи като от шантав сън, но е чистата истина. Видях с очите си.

— И аз — каза Джим.

— Аз също видях — намеси се Оли. Той бе успял да накара госпожа Кармъди да замълчи, поне засега. Но тя стоеше наблизко, стискаше голямата си чанта и се хилеше с лудата си усмивка. Никой не искаше да стои прекалено близо до нея — хората мърмореха помежду си неодобрително. Някои от тях бяха започнали да поглеждат към стъклените витрини с безпокойство. Радвах се, че е така.

— Лъже — каза Нортън. — Вие се надлъгвате един друг. Това е всичко.

— Изобщо не може да се вярва на това, което говорите — каза Браун.

— Няма защо да стоим тук и да го предъвкваме — казах му аз. — Елате в склада. Вижте. Чуйте.

— Не се позволява клиентите да влизат в склада...

— Бъд — каза Оли, — иди с него. Да я видим тази работа.

— Добре — каза Браун. — Господин Дрейтън? Хайде да свършваме с тази глупост.

Бутнахме двойната врата и влязохме в мрака.

Звукът бе неприятен, може би злокобен.

Браун също го усети, въпреки ината си на истински янки, ръката му веднага се вкопчи в моята, за миг задържа дъха си, а после задиша по-шумно.

Откъм вратата на рампата се чуваше тихо шушнене — почти нежен звук. Внимателно заопипвах пода с крак, докато усетих един от фенерите. Наведох се, вдигнах го и го запалих. Лицето на Браун бе издължено, а той още дори не ги беше виждал, само ги чуваше. Но аз ги бях видял и можех да си ги представя как се увиват и пълзят по стоманената повърхност на вратата, като живи лози.

— Как мислиш сега? Изобщо не е за вярване, нали?

Браун облиза устните си и погледна към разхвърляните кашони и торби.

— Те ли направиха това?

— Отчасти. По-голямата част. Ела насам.

Той дойде. Неохотно. Насочих фенерчето към сбръчканата, навита част от пипало, която още лежеше край метлата. Браун се наведе над него.

— Не пипай — казах аз. — Може още да е живо.

Той бързо се изправи. Хванах метлата за обратната страна.

И леко побутнах пипалото с дръжката. Третото или четвъртото побутване го накара бавно да се разгъне и да покаже две смукала и част от откъснато трето. Тогава парчето пак бързо се нави и остана неподвижно. Браун се дръпна с отвратено възклицание.

— Видя ли достатъчно?

— Да — каза той. — Да се махаме оттук.

Последвахме подскачащата светлина на фенерчето, докато стигнем до двойната врата и бързо излязохме. Всички лица се обърнаха към нас и разговорите замряха. Лицето на Нортън бе като остаряло сирене. Черните очи на госпожа Кармъди светеха. Оли пиеше бира, по лицето му продължаваха да се стичат струйки пот, въпреки че в магазина бе станало доста хладно. Двете момичета с надпис на фланелите „ГОРСКИ ЛАГЕР“, се бяха сгушили едно до друго като млади кончета, преди буря. Очи. Толкова много очи. Бих могъл да ги нарисувам, помислих си аз и изпитах хлад. Без лица, само очи в мрака. Бих могъл да ги нарисувам, но никой не би повярвал, че са истински.

Бъд Браун скръсти ръце пред гърдите си.

— Хора — каза той. — По всичко личи, че имаме пред себе си значителен проблем.

VI. ДИСКУСИИ. ГОСПОЖА КАРМЪДИ. УКРЕПЛЕНИЯ. КАКВО СЕ СЛУЧИ С ОБЩЕСТВОТО „ПЛОСКА ЗЕМЯ“

Следващите четири часа минаха като насън. Потвърждението на Браун бе последвано от дълга, полуистерична дискусия, или може би дискусията не бе така дълга както изглеждаше. Може би това просто бе тъжната необходимост хората да предъвкват една и съща информация, опитвайки се да я разгледат от всеки възможен ъгъл, работейки така, както куче работи върху кокал, докато стигне до костния мозък. Хората бавно си отваряха очите за това, което става. Това можеше да се види на всяко общоградско събрание в Нова Англия през март.

Възникна едно общество „Земята е плоска“, начело на което бе Нортън. Това бе една шумна малка група от десетина души, които въобще не вярваха. Нортън повтаряше отново и отново, че има само четирима свидетели на това как момчето е било отнесено от Пипалата от планета X (отначало бе смешно, но бързо се износи, изглежда във възбудата си Нортън не бе забелязал). Добави, че лично той не би се доверил на нито един от тях. По-нататък той изтъкна, че петдесет процента от свидетелите вече бяха безнадеждно пияни. Това бе несъмнено истина. Джим и Майрън Ла Фльор, с целия хладилен шкаф с бира и щанда с вината на свое разположение, бяха жестоко напоркани. Като се има пред вид какво бе станало с Норм и техния дял в историята, не ги винях. Щяха да отрезнеят прекалено скоро.

Оли продължаваше да пие настойчиво, без да обръща внимание на протестите на Браун. След известно време Браун се отказа, като се задоволяваше от време на време с по някоя зловна заплаха с Компанията. Той дори не съзнаваше, че Федералната компания със своите клонове в Бриджтън, Норт Уиндъм и Портлътънд, може би нямаше изобщо да съществува. Оли пиеше без да спира и без да се напива. Той изхвърляше чрез потта си всичко, което изпиваше. Накрая,

когато дискусията с обществото „Земята е плоска“ започна да се ожесточава, той проговори:

— Ако не вярвате, господин Нортън, моля, няма проблем. Ще ви кажа какво да направите. Излезте от предната врата и заобиколете отзад. Има голяма купчина касетки с празни бутилки от бира и газирана вода. Норм, Бъди и аз ги складирахме там тази сутрин. Донесете ни две-три бутилки за доказателство, че наистина сте били отзад. Направете го и аз лично ще си сваля ризата и ще я изям.

Нортън се развика.

Оли го пресече със същия тих, равен глас.

— Казвам ви, че само вредите, като говорите така. Тук има хора, които искат да си идат у дома и да видят дали близките им са добре. Сестра ми и едногодишната ѝ дъщеря са вкъщи, в Нейпълс, в момента. Разбира се, че искам да знам как са. Но ако хората ти повярват и си тръгнат и с тях ще се случи същото, което се случи с Норм.

Той не успя да убеди Норм, но убеди няколко от околните, които се бяха облегли на парапетите или пък насядали по тях — не толкова това, което казваше, колкото това което бе в очите му, пълните му с видения очи. Мисля, че разумът на Нортън се държеше на това, че не е убеден, или поне той така смяташе. Но той не прие предложението на Оли да донесе няколко празни бутилки като доказателство, че е бил отзад. Никой не го прие. Не бяха готови да излязат навън, поне не още. Той и неговата групичка „Земята е плоска“, (сведена сега до един-двама души), се отделиха колкото може по-далече от останалите, до витрината с шпекованите меса. Един от тях ритна спящия ми син, минавайки край него и го събуди.

Отидох до него и Били се вкопчи в мен, обгръщайки врата ми с две ръце. Когато се опитах да го сложа на земята, той се вкопчи още по-здраво и каза:

— Недей, татко, моля те.

Намерих количка за пазаруване и го сложих на бебешкото място. Там той изглеждаше много голям. Щеше да е смешно, ако не беше бледото му лице, тъмната му коса, паднала на челото, точно над веждите му и тъжните му очи. Може би от две години не бе сядал на количка за пазаруване. Тези малки неща отминават, отначало не ги забелязваш, и когато изведнъж видиш колко много се е променило всичко, това е голям шок.

Междувременно, с оттеглянето на групата „Земята е плоска“, спорът бе намерил друг гръмоотвод — този път госпожа Кармъди и, съвсем разбираемо, тя бе сама.

В приглушената, тягостна светлина тя приличаше на вещица с ярките си жълти панталони, блузата си от изкуствена коприна, и безбройните си евтини дрънкулки — медни, ахатови и от костенуркова черупка и щитовидната си чанта. Пергаментовото ѝ лице бе нарязано от дълбоки вертикални линии. Къдравата ѝ посивяла коса бе опъната назад от три кокалени гребена и завита на тила. Устата ѝ приличаше на изпънато възлесто въже.

— Човек не може да избегне волята божия. Това предстоеше. Виждала съм знаците. Сега са тук тези, за които съм казвала, но никой не е така сляп като този, който не иска да види.

— Е, и какво казваш ти? Какво предлагаш? — намеси се нетърпеливо Майк Хатлън. Той бе от градските съветници, въпреки че сега не приличаше на такъв. Беше с моряшка шапка и провиснали бермуди. Той си пийваше бира. Много мъже го правеха в момента. Бъд Браун бе престанал да вдига шум по този въпрос, но наистина бе започнал да записва имена — държеше груба сметка за всеки, когото видеше.

— Да предлагам? — повтори госпожа Кармъди като ехо и се завъртя към Хатлън. — Да предлагам? Защо, аз предлагам да се подготвите за среща със своя Бог, Майкъл Хатлън — тя ни огледа внимателно всички. — Пригответе се да срещнете своя Бог!

— Пригответе се да ми срещнете задника — каза Майрън Ла Фльор с пиянска усмивка откъм шкафа с бирата. — Бабо, много ти плямпа балалайката.

Чу се одобрително мърморене. Били се огледа нервно и аз го прегърнах през раменете.

— Аз ще си кажа, каквото имам за казване — извика тя. Горната ѝ устна се изви и откри жълти никотинови зъби. Помислих си за прашните препарирани животни в магазина ѝ, вечно пиещи от огледалото, което им служеше за поток. — Тези, които се съмняват, ще се съмняват до край! И все пак чудовищата са отнесли бедното момче! Нещо в мъглата! Всички гадости излезли от кошмарите! Безоки изчадия! Бледни ужасии! Съмнявате ли се? Излезте вън тогава! Излезте навън и кажете „здрости“!

— Госпожо Кармъди, ще трябва да престанете — казах аз. — Плашите момчето ми.

Мъжът с малкото момиченце потвърди чувствата ми. Тя, с пухкави крачета и ожулени колене, бе заровила лице до корема на баща си и запушила ушите си е ръце. Бил не плачеше, но беше на ръба.

— Има само един шанс — каза госпожа Кармъди.

— Какъв е той, госпожо? — попита вежливо Майк Хатлън.

— Жертвоприношение — каза госпожа Кармъди, стори ми се, че се усмихва в тъмното. — Кръвно жертвоприношение.

Кръвно жертвоприношение — думите увиснаха във въздуха и бавно се завъртяха. Дори сега, когато съм по-наясно, продължавам да се убеждавам, че тя имаше пред вид нечие куче — в магазина имаше няколко, подтичваха напред-назад, въпреки забраната да бъдат допускани вътре. Дори сега си го повтарям. В тъмнината тя приличаше на някаква полудяла отломка от пуританизма на Нова Англия... но подозирам, че бе мотивирана от нещо по-тъмно и по-дълбоко от пуританизма. Пуританизмът имаше своя тъмен прадядо — старият Адам с кървави ръце.

Тя отвори уста да каже още нещо, но един дребен, спретнат човек с червени панталони и чиста риза я плясна през лицето. Косата му бе разделена на път отляво, толкова прав, сякаш го правил с линия. Носеше очила. Имаше безпогрешния вид на летовник.

— Стига си говорила гадости — каза той тихо и безизразно.

Госпожа Кармъди доближи ръка към устата си и после я протегна към нас в безмълвно обвинение. На дланта ѝ имаше кръв. Но черните ѝ очи сякаш танцуваха в луда радост.

— Нямаше да ти се размине — извика една жена. — Аз самата щях да го направя.

— Те ще ви пипнат — каза госпожа Кармъди, показвайки окървавената си длан. Струйката кръв се стичаше от една бръчка край устата ѝ надолу по брадата ѝ, като струйка дъжд към канавката. — Може би не днес. Довечера. Довечера, когато се стъмни. Те ще дойдат през нощта и ще вземат още някого. Ще дойдат с нощта. Ще ги чуете как идват, как пълзят и се промъкват. И когато дойдат, ще молите мама Кармъди да ви каже какво да правите.

Мъжът с червените панталони бавно вдигна ръка.

— Хайде, удари ме — прошепна тя и се ухили с кървавата си усмивка. Ръката му потрепери. — Удари ме, ако смееш. — Ръката му се отпусна. Госпожа Кармъди се оттегли сама. Тогава Били наистина започна да плаче, като криеше лицето си в мен, така както момиченцето бе крило лицето си в баща си.

— Искам да си ида в къщи — каза той. — Искам да видя мама.

Най-накрая разговорът тръгна в по-малко страховито русло. Огромните витрини, явното слабо място на магазина се появи в разговора. Майк Хатлън попита какви други входове и изходи има магазинът и Оли и Браун ги изброиха — две врати на рампата, освен вратата, която Норм бе отворил. Основният ВХОД/ИЗХОД. Прозорецът на канцеларията на управителя (дебело бронирано стъкло, здраво заключен).

Разговорът по тези въпроси имаше парадоксален ефект. Той ни накара да видим по-реално опасността, но от друга страна ни накара да се почувстваме по-добре. Дори Били го усети. Той попита дали може да си вземе шоколад. Казах му, че може, стига да не се доближава до голямата витрина.

Когато той се бе отдалечил достатъчно и не можеше да ни чуе, един мъж до Майк Хатлън каза:

— Е, добре, и какво ще правим с тези витрини? Бабата може да е съвсем луда, но може да е права за това, че нещо може да дойде след падането на мрака.

— Може дотогава мъглата да се вдигне — каза една жена.

— Може — каза мъжът. — А може и да не се вдигне.

— Някакви предложения? — попитах аз Бъд и Оли.

— Един момент — каза мъжът до Хатлън. — Аз съм Дан Милър. От Лин, Масачузетс. Не ме познавате и няма откъде, но аз имам място край езерото Хайланд Лейк. Тази година го купих. Направо ме обраха, но трябваше да го купя. — Чу се кикот. — Както и да е. Там долу видях цяла купчина торби с изкуствен тор. Повечето по дванадесет килограма. Можем да ги наредим като чували с пясък. Ще оставим амбразури, през които ще наблюдаваме.

Все повече и повече хора кимаха и говореха възбудено. За малко да кажа нещо, но замълчах. Милър бе прав. Да се наредят тези торби, нямаше да навреди, можеше само да помогне. Но без да искам си

спомних онова пипало, което стисна пакета с кучешка храна. Помислих си, че същото можеше да се случи, ако по-голямо пипало стисне дванадесеткилограмова торба с изкуствен тор. Но да им опявам за това, нямаше да помогне да излезем, нито да ни оправи настроението.

Хората започнаха да се пръскат, като говореха за това, че трябва да се направи и Милър извика:

— Чакайте! Чакайте! Дайте да я свършим тази работа, докато сме заедно!

Те се върнаха обратно, рехава група от петдесет-шестдесет души, и дойдоха в ъгъла, оформен от хладилния шкаф, вратите на склада и гондолата с месото, където господин МакВей обикновено слагаше неща, които никой не иска — татарски кюфтета, шотландски шницели, агнешки мозъци и кълцани дреболии. Били си проправи път сред тълпата с неосъзнатата сръчност на петгодишен в света на гигантите и ми подаде един шоколад:

— Искаш ли, татко?

— Благодаря — взех го аз. Беше сладък и вкусен.

— Сигурно въпросът ми звучи глупаво, но трябва да знаем всичко — пак поде Милър. — Някой да има огнестрелно оръжие?

Последва пауза. Хората започнаха да се оглеждат и да вдигат рамене. Един старец с къдрава бяла коса, който се представи като Амброуз Корнъл каза, че имал пушка в багажника на колата си.

— Ако искате, мога да се опитам да я взема.

Оли каза:

— В този момент не мисля, че идеята е добра, господин Корнъл.

Корнъл изсумтя.

— В този момент и аз не мисля, синко. Но реших, че съм длъжен да предложа.

— Е, аз, не смятах, че е точно така — каза Дан Милър. — Обаче смятах, че...

— Задръжте един момент — каза някаква жена. Това бе дамата с лилавата блуза и тъмнозелените панталони. Тя имаше пясъчно руса коса и хубава фигура. Красива жена. Тя отвори дамската си чанта и извади средно голям пистолет. Тълпата издаде едно Ааааах, сякаш току-що бяха видели фокусник да прави особено впечатляващ трик.

Жената, която се бе изчервила, се изчерви още повече. Тя пак бръкна в чантата си и извади кутия патрони „Смит и Уесън“.

— Казвам се Аманда Дъмфрис — каза тя на Милър. — Този пистолет... идея на мъжа ми. Той мисли, че трябва да го нося за самоотбрана. От две години го нося, без да е зареден.

— Съпругът Ви тук ли е, госпожо?

— Не, в Ню Йорк е. В командировка. Често ходи в командировки. Затова настояваше да нося пистолет.

— Е — каза Милър, — ако можете да го използвате, трябва да го задържите. Какъв калибър е, тридесет и девет ли?

— Да. Но никога не съм стреляла с него, с изключение на един път на стрелбище.

Милър взе пистолета, повъртя го в ръцете си и след няколко секунди успя да отвори барабана. Той провери още веднъж да не би да е зареден.

— Добре — каза той. — Имаме пистолет. Кой стреля точно? Определено това не съм аз.

Хората започнаха да се споглеждат. Отначало никой нищо не каза. Тогава Оли каза с неохота:

— Аз стрелям доста често на стрелбището. Имам „Колт“ 45-ти калибър и „Лама“ 25-ти.

— Ти? — каза Браун. — Ха. Преди да се стъмни, ти ще си толкова пиян, че две няма да виждаш.

Оли каза съвсем отчетливо:

— Ти защо просто не млъкнеш и да си пишеш там имената?

Браун се ококори. Отвори уста. После реши, съвсем разумно според мен, да я затвори.

— Твой е — каза Милър, който премигна леко при словесната престрелка. Той го подаде и Оли пак го провери, по-професионално. Той сложи пистолета в предния десен джоб на панталоните си и пъкна кутията с патроните в джоба на ризата си, който се изду така, сякаш в него имаше кутия цигари. Тогава той се облегна на хладилния шкаф, потта продължаваше да се стича по кръглото му лице и си отвори нова бира. Продължих да имам усещането, че виждам един съвсем нов Оли Уийкс.

— Благодаря Ви, госпожо Дъмфрис — каза Милър.

— Няма защо — каза тя, а аз си помислих, че ако бях неин съпруг и господар на тези зелени очи и сочна фигура, сигурно нямаше да пътувам толкова много. Да дадеш пистолет на жена си е акт, който може да се изтълкува нелепо символично.

— Може да ви прозвучи глупаво — каза Милър, обръщайки се към Браун, с неговия тефтер и Оли, с неговата бира, — но дали няма да се намери тук нещо като бенгалски огън или увеселителни ракети?

— Ех, тъпа история — каза Бъди Игълтън и се изчерви, както се беше изчервила Аманда Дъмфрис.

— Какво има? — попита Майк Хатлън.

— Ами... до миналата седмица имаше имахме цял кашон от онези горящи пръчки, дето се използват, ако човек иска да запои пробита тръба или пък ауспук. Нали ги помните господин Браун?

Браун кимна кисело.

— Продадохте ли ги? — попита Милър.

— Не, въобще не вървяха. Продадохме само три-четири, а останалите върнахме. Ама че оливка. Исках да кажа... голям срам. — Бъди Игълтън така се изчерви, че стана почти морав и се оттегли сред тълпата.

Имахме кибрит, разбира се, и сол (някой спомена, че на разни такива, смучещи кръв, се слагало сол), разни видове подочистачки и метли с дълги дръжки. Повечето от хората продължаваха да изглеждат окуражени, а Джим и Майрън бяха твърде поркани, че да внесат нотки на несъгласие, но срещнах очите на Оли и в тях видях спокойна безнадеждност, по-лоша от страх. Ние с него бяхме видели пипалата. Идеята да хвърлим срещу тях сол или да ги прогоним с дръжките на метлите бе смешна по един ужасяващ начин.

— Майк — каза Милър. — Защо не събереш хора за това малко приключение? Искам да поговоря малко с Оли и Дейв.

— С удоволствие — Хатлън потупа Дан Милър по рамото. — Някой трябваше да поеме нещата в свои ръце и ти се справи много добре.

— Значи ли това, че ще получа данъчни облекчения? — попита Милър. Той бе дребен човечец със склонност към пълнеене, с оредяваща червена коса. Той бе от този тип хора, които не можеш да харесаш от пръв поглед, но няма начин да не започнеш да не ги

харесваш, след като си общувал с тях известно време. От тези типове, които знаят всичко по-добре от теб.

— Няма начин — каза Хатлън със смях. Хатлън се отдалечи. Милър погледна към сина ми.

— Не се тревожи за Били — каза аз.

— Боже, през целия си живот не съм се тревожил така — каза Милър.

— Наистина — съгласи се Оли и пусна празна бирена кутия в хладилния шкаф. От него извади нова бира и я отвори. Чу се леко изсъскване.

— Забелязах как вие двамата се спогледахте — каза Милър.

Довърших си шоколада и си взех една бира, за да си изплакна устата.

— Да ви кажа какво мисля — каза Милър. — Трябва да вземем шест-седем души и да обвиним няколко дръжки на метли с парцали и да ги вържем с канап. После трябва да приготвим няколко бутилки газ. Така ще можем много бързо да приготвим факли.

Кимнах. Това беше добре. Сигурно не беше достатъчно добре — особено, ако човек е видял как бе отнесен Норм — но по-добре от сол.

— Поне ще ги накараме да се замислят — каза Оли.

— Милър присви устни:

— Толкова ли е зле? — каза той.

— Толкова е зле — съгласи се Оли и се съсредоточи върху бирата си.

До четири и половина следобед торбите с тор бяха наредени по местата си и огромните прозорци бяха закрити, с изключение на малки амбразури. На всяка амбразура бе поставен по един наблюдател, а до всеки наблюдател имаше по една бутилка газ и запас от факли, намотани върху дръжки на метли. Имаше пет амбразури и Дан Милър бе направил график за редуване на часовите на всяка от тях. Когато стана четири и половина, аз седнах на купчина торби пред една от амбразурите, а Били беше до мен. Гледахме навън към мъглата.

Точно пред прозореца имаше червена пейка, където понякога хората изчакваха с покупките си да дойде някой да ги вземе с кола. Зад нея бе паркингът. Мъглата бавно се носеше, гъста и тежка. В нея имаше влага, но колко матова и мрачна изглеждаше тя. Само от това, че я гледах, се чувствах потиснат и объркан.

— Татко, знаеш ли какво става? — попита Били.

— Не, мило — казах аз.

Той замълча малко, гледаше ръцете си, отпуснати в скута, върху джинсите му.

— Защо не дойде някой да ни спаси? — попита той накрая. — Полицията или армията или някой друг?

— Не зная.

— Мислиш ли, че мама е добре?

— Били, просто не зная — казах аз и го прегърнах.

— Много ми се иска да съм с нея — каза Били, преглъщайки сълзите си. — Много ми е мъчно, че понякога съм я ядосвал.

— Били — казах аз, но трябваше да спра. Усетих нещо солено в гърлото си и гласът ми искаше да затрепери.

— Ще свърши ли това, татко? — попита Били. — А, татко? Ще свърши ли?

— Не зная — казах аз, притиснах главата му до рамото си и усетих извивката на черепа под пухкавата му коса. Улових се, че си спомням вечерта след сватбата ни. Наблюдавах как Стеф сваля простата кафява рокля, която бе облякла след церемонията. На бедрото си имаше мораво петно — беше се блъснала в една врата предния ден. Спомних си как гледах синината и си мислех: Когато се е ударила, още е била Стефани Степанек, и усетих нещо като учудване. После се любихме, а отвън мрачното сиво декемврийско небе плюеше сняг.

Бил плачеше.

— Шшш, Били, шшш — казах аз, люшкайки главата му, притисната до себе си, но той продължи да плаче. Такъв плач, какъвто само майките знаят как да успокоят.

В магазина нощта настъпи преждевременно. Милър, Хатлън и Бъд Браун раздадоха фенерчета, всички налични, около двадесет. Нортън шумно завика от името на групичката си и получи две. Светлините заподскачаха тук-там между пътеките като неспокойни фантоми.

Държах Били до себе си и гледах през амбразурата. Млечният, матов цвят на светлината навън не беше се променил въобще, натрупаните торби бяха предизвикали затъмняването. На няколко пъти

ми се стори, че виждам нещо, но бяха просто нерви. Още един от часовете вдигна, разколебан, фалшива тревога.

Били пак видя госпожа Търмън и отиде при нея с радост, въпреки че тя не беше идвала да го гледа от началото на лятото. Тя имаше фенерче и приятелски му го подаде. Много скоро той се опитваше да си напише името с лъча на стъклените витрини със замразените храни. Тя бе толкова щастлива, че го вижда, колкото той, че вижда нея. Хати Търмън бе висока, слаба жена, с прекрасна червена коса, която бе започнала да побелява. На гърдите ѝ висяха очила на красива верижка — от този тип, дето само жените на средна възраст могат да носят.

— Тук ли е Стефани, Дейвид? — попита тя.

— Не, вкъщи.

Тя кимна.

— Алън също. Докога си на пост?

— До шест.

— Вижда ли се нещо?

— Не, само мъгла.

— Ще гледам Били до шест ако искаш.

— Били, ти искаш ли?

— Да, моля — каза той, като поклащаше фенерчето над главата си с бавни движения и наблюдаваше играта на светлината по тавана.

— Бог ще запази твоята Стефи, а и Алън — каза госпожа Търмън и отведе Били за ръка. Тя говореше със спокойна увереност, но очите ѝ не бяха убедени.

Около пет и половина в задната част на магазина се вдигна врява. Някой се подиграваше на нещо, което някой друг бе казал и някой — май беше Бъди Игълтън — крещеше:

— Ти си луд, щом мислиш да излизаш навън.

Няколко лъча на фенерчетата се съсредоточиха върху центъра на спора и всички започнаха да се придвижват към предната част на магазина. Пронизителният, презрителен смях на госпожа Кармъди раздираше мрака, стържещ като нокът по черна дъска.

Над общата глъчка се чуваше боботенето на адвокатския тенор на Нортън:

— Дайте ни път, моля! Дайте път!

Мъжът, който бе на амбразурата до моята, напусна мястото си да види какво става. Аз реших да си остана на мястото. Каквато и да беше

причината, тя приближаваше към мен.

— Моля ви — говореше Майк Хатлън. — Моля ви, нека да поговорим.

— Няма какво да говорим — провъзгласи Нортън. Сега лицето му изплува от мрака. Бе решително, хлътноло и нещастно. Той държеше едно от фенерчетата, разпределено за групата „Земята е плоска“. Навитите кичури продължаваха да стърчат зад ушите му, като рога на рогоносец. Той бе начело на изключително малка процесия — петима от първоначалната група от девет-десет. — Ние излизаме навън — каза той.

— Откажете се от тази лудост — каза Милър. — Майк е прав. Нали можем да обсъдим нещата? Господин МакВей може да изпече малко пилешко на газовия грил и можем да седнем всички, да похапнем и просто да...

Той застана на пътя на Нортън и Нортън го бутна. Това не се хареса на Милър. Лицето му се изчерви, а после замръзна в каменно изражение.

— Тогава правете, каквото щете — каза той. — Но все едно, че убивате тези хора.

Със спокойствието на голямата решителност или непреодолима мания, Нортън каза:

— Ще ви изпратим помощ.

Един от последователите му измърмори нещо в знак на съгласие, но един друг леко се изплъзна встрани. Сега бяха Нортън и още четирима. Може би не беше толкова лошо. Самият Христос едва е намерил дванадесет.

— Слушайте — каза Майк Хатлън. — Господин Нортън — Брент — поне останете за пилето. Хапнете нещо топло.

— И да ви дадем възможност още да говорите? Влизал съм в твърде много съдебни зали, за да се хвана на това. Вече промихте мозъците на половината ми хора.

— Вашите хора? — Хатлън почти изстена. — Вашите хора? Боже Господи, как разговаряте само! Това не е игра и определено не е съдебната зала. Навън има, поради липса на по-добра дума, Нещо, и какъв е смисълът да иде човек да го убият?

— Нещо, казваш — каза Нортън, престорено развеселен. — Къде? Вашите хора наблюдават навън от два часа. Кой е виждал нещо?

— Ами там отзад. Във...

— Не, не, не — каза Нортън и поклати глава. — По този въпрос говорихме много пъти. Излизаме...

— Не — прошепна някой, и шепотът отекна като шумолене на сухи листа в октомврийска вечер. Не, не, не...

— Ще ни спрете ли? — попита един пронизителен глас. Това бе един от „хората на Нортън“, да използваме неговата формулировка — възрастна дама с дебели очила. — Ще ни спрете ли?

Заглъхнаха всички опити някой да им се противопостави.

— Не — каза Майк. — Не мисля, че някой ще ви спре.

Прошепнах на ухото на Били. Той ме погледна стреснато, питащо.

— Отивай — казах аз. Побързай.

Той тръгна.

Нортън прокара пръсти през косата си, добре тренирай жест като жестовете на актьорите от Бродуей. Много повече ми бе харесал, когато напразно се опитваше да пусне триона си, като псуваше, мислейки, че е сам. И тогава не можех да разбера и досега не зная дали той вярваше в това, което прави или не. Мисля, че дълбоко в себе си той знаеше какво ще се случи. Мисля, че логиката, на която бе служил с ченето си цял живот, сега се бе обърнала срещу него като тигър, който се е разлютил.

Той се огледа неспокойно, сякаш искаше да каже още нещо. След това поведе четиримата си последователи по пътеката край една от касите. Освен възрастната жена с него беше едно пълно момче на двадесетина години, едно младо момиче и мъж в джинси и шапка за голф, обърната с козирката към тила.

Очите на Нортън срещнаха моите, разшириха се леко, после се отместиха встрани.

— Брент, почакай малко — казах аз.

— Не искам да обсъждаме този въпрос. Най-малко с теб.

— Зная, че не искаш. Просто искам да те помоля за една услуга. — Огледах се и видях, че Били тича към нас.

— Какво е това? — попита Нортън с подозрение, когато Били дойде и ми подаде пакет, обвит в целофан.

— Въже за простиране — казах аз. Смътно усещах, че всички в магазина гледат към нас, пръснати наоколо край касите и пътеките към

изхода. — Голям пакет — сто метра.

— И какво?

— Мисля си дали би завързал края на въжето около кръста си, преди да тръгнеш. Аз ще го отпускам. Когато усетиш, че се опъва, просто го завържи за нещо. Няма значение какво. Може и за вратата на някоя кола.

— И защо да го правя за бога?

— Така ще разбера, че сте се отдалечили поне на сто метра — казах аз.

В очите му нещо проблесна... но само за миг.

— Не — каза той. Вдигнах рамене.

— Както кажеш. Успех, в такъв случай.

Бързо, мъжът с шапката за голф каза:

— Аз ще го направя, господине. Не виждам защо да не го направя.

Нортън се обърна рязко към него, сякаш искаше да каже нещо остро, а човекът с шапката го огледа спокойно. В очите му нищо не просветваше. Той бе взел решение за себе си и у него нямаше никакво колебание. Нортън видя това и нищо не каза.

— Благодаря — казах аз.

Цепнах опаковката с джобното си ножче и въжето се разтегна като акордеон на колосани обръчи. Намерих единия край и го завързах около кръста на Шапката за голф на хлабав възел. Той веднага и го развърза и го завърза на бърз моряшки възел. В магазина не се чу нито звук. Нортън се местеше неспокойно от крак на крак.

— Искаш ли да ти дам моя нож? — попитах човека с шапката.

— Аз имам — той ме погледна със същото хладно презрение. — Ти гледай да си платиш въжето. Ако се завърже, ще го срежа.

— Готови ли сте всички? — попита Нортън, прекалено високо. Пълното момче подскочи, сякаш някой го убоде. Като не получи отговор, Нортън се обърна да тръгва.

— Брент — казах аз и протегнах ръка. — Желая ти успех.

Той огледа ръката ми сякаш беше някакъв съмнителен неизвестен предмет.

— Ще ви изпратим помощ — каза той накрая и бутна вратата с надпис „ИЗХОД“. Пак нахлу острата миризма.

Другите го последваха навън.

Майк Хатлън дойде и застана до мен. Групичката на Нортън застана в млечната, бавнодвижеща се мъгла. Нортън каза нещо и аз трябваше да го чуя, но изглежда мъглата имаше странен звукопоглъщащ ефект. Не чух нищо друго, освен гласа му и една-две срички, като откъслечните звуци на радио в далечината. Те се отдалечиха.

Хатлън държеше вратата леко открената, като го отпусках съвсем по малко, спомняйки си думите на мъжа, че ще го среже, ако се заплете. Продължаваше да не се чува никакъв звук. Били стоеше до мен, неподвижен, но сякаш пулсираше с ритъма на кръвта си.

Пак изпитах странното усещане, че петимата не просто изчезнаха в мъглата, а станаха невидими. За миг ми се стори, че останаха само дрехите им, а после и те изчезнаха. Човек наистина не можеше да се впечатли от неестествената гъстота на мъглата, докато не видеше как тя поглъща хората за секунди.

Отпусках въжето. Отначало четвърт от него, а после половината. За миг въжето спря. Замря в ръцете ми. Затаих дъх. После то пак тръгна. Отпусках го през ръцете си и изведнъж си спомних как баща ми ме заведе да гледам „Моби Дик“ с Грегъри Пек. Стори ми се, че се усмихнах.

Три-четвърти от въжето беше отишло. Виждах края му до крака на Били. Тогава въжето пак престана да се движи. Лежа неподвижно може би пет секунди, после пак се изтегли метър и половина. После то рязко се отплесна наляво, отвъд ръба на вратата. Изведнъж полетяха пет-шест метра въже и дланта ми леко запари. И от мъглата долетяха силен, трептящ писък. Не можеше да се определи пола на пищящия.

Въжето отново се вряза в ръцете ми. И отново. То полетя през вратата надясно, после пак наляво. Изниза се още метър въже, и тогава оттам долетяха страхотен вой, който накара сина ми да изреве в отговор. Хатлън бе ужасен. Очите му бяха станали огромни. Единият край на устата му увисна, треперейки.

Воят бе внезапно пресечен. Цяла вечност не се чу звук. Тогава изкрещя старата жена — този път нямаше съмнение чий е гласът. „Махнете го от мен“! — изпищя тя. — Боже мой, божичко, махнете...

Тогава се пресече и нейният глас.

Почти цялото въже бързо се изплъзна през ръцете ми. Този път дланите ми пламнаха. Тогава то се отпусна напълно, а от мъглата

долетия звук — силен, дебел рев — от който усетих празнота в стомаха си.

В живота си не бях чувал такъв звук. Бе най-близо до филмово озвучаване на Африканска степ или Южноамериканско блато. Рев на голямо животно. Звукът долетя отново, нисък разкъсващ и свиреп. После още веднъж... после затихна. После изцяло изчезна.

— Затворете вратата — каза Аманда Дъмфрис с треперещ глас.
— Моля ви.

— Минутка само — казах аз и започнах да дърпам въжето назад. То започна да изплува от мъглата и да се трупа в краката ми на разбъркана купчина. На около метър от края, въжето стана яркочервено.

— Смърт — изкрещя госпожа Кармъди. — Да се излезе е смърт! Видяхте ли сега?

Краят на въжето представляваше сдъвкана и разнищена топка конци и топчета памук: Малките топчета бяха напоени с капки кръв.

Никой не възрази на госпожа Кармъди. Майк Хатлън затвори вратата.

VII. ПЪРВАТА НОЩ.

Господин МакВей работеше в Бриджтън като месар откакто бях на дванадесет или тринадесет години, но не знаех малкото му име, нито на колко е години. Той бе инсталирал газов грил под един от вентилаторите. Вентилаторите не работеха, но се предполагаше, че продължават да изсмукват по малко въздух — до 6.30 миризмата на печено пиле изпълни магазина. Бъд Браун не се противопостави. Навярно за него беше шок, но по-вероятно той бе признал факта, че прясното месо и птиците не ставаха по-пресни. Пилето миришеше вкусно, но много малко хора поискаха да хапнат. Господин МакВей, дребен, слаб и спретнат в белите си дрехи, въпреки всичко изпече пилетата и сложи порциите две по две, гарнирани с картофена салата. Аз хапнах колкото можах, но Били дори не се докосна до своята.

— Трябва да хапваш, юнак — казах аз.

— Не съм гладен — каза той и бутна чинията встрани.

— Няма да станеш голям и силен, ако не...

Госпожа Търмън, която седеше зад Били, поклати глава към мен.

— Добре — казах аз. — Иди си вземи една праскова и изяж поне нея. О кей?

— Ами ако господин Браун каже нещо?

— Ако той каже нещо, ела да ми съобщиш.

— Добре, татко.

Той бавно се отдалечи. Сякаш се беше смалил. Сърцето ме заболя, като видях как се отдалечава. Господин МакВей продължи да пече пилета, явно без да обръща внимание на това, че само няколко души ги ядяха. Наслаждаваше се на самия процес на готвене. Мисля, вече казах, че има разни начини да се справи човек с такава ситуация. Човек може и да не вярва, че е така, но е така. Човешкото съзнание е пълно с трикове.

Госпожа Търмън и аз седяхме на пътеката с лекарствените средства. Хората бяха насядали на малки групи из целия магазин. Никой не седеше сам, с изключение на госпожа Кармъди. Дори

Майрън и приятелчето му Джим седяха заедно — и двамата бяха задрямали край хладилника с бирата.

Шестима нови часови следяха амбразуриите. Оли бе един от тях, ядеше пилешко бутче и пиеше бира. До всяка амбразура бяха подпрени факлите от дръжки на метли, с по една бутилка газ... но ми се струва, че никой не вярваше във факлите както преди. Не, след като се бе чул оня ужасно жив рев, не, след сдъвканото и напоено с кръв въже. Ако нещото, което бе отвън решише да ни хване, щеше да ни хване. То или те.

— Дали през нощта ще стане по-лошо? — попита госпожа Търмън. Гласът ѝ бе спокоен, но очите ѝ бяха изплашени.

— Хати, наистина не зная.

— Остави ме да се грижа за Били, колкото мога. Аз съм... Дейви, смъртно съм изплашена — тя се изсмя късо и сухо. — Да, вярвам, че това е причината. Но ако Били е с мен, всичко ще бъде наред. С него ще се държа много внимателно.

Очите ѝ светеха. Наведох се и я потупах по рамото.

— Много се тревожа за Алън — каза тя. — Той е мъртъв, Дейви. Вътре в себе си съм сигурна, че е мъртъв.

— Не, Хати, няма начин да знаеш такова нещо.

— Но аз чувствам, че е така. Ти не чувстваш ли същото за Стефани? Нямаш ли поне едно такова чувство?

— Не — казах аз и излъгах през зъби.

От гърлото ѝ се надигна сподавен вик и тя сложи ръка на устата си. Очилата ѝ отразяваха сумрачната светлина.

— Били се връща — измърморих аз.

Той ядеше праскова. Хати Търмън потупа пода до себе си и каза, че когато той свърши, ще му покаже как да направи човече от костилката и малко конец. Били се усмихна измъчено, а госпожа Търмън му отвърна.

В 8.00 шестима нови мъже застъпиха на пост и Оли дойде до мястото, където седях.

— Къде е Били?

— Там отзад с госпожа Търмън — казах аз. — Занимават се с ръкоделие. Минаха през човечета от костилки, маски от книжни кесии и ябълкови кукли, а сега господин МакВей му показва как се правят коминочистачи.

Оли отпи голяма глътка бира и каза:

— Отвън се движат разни неща.

Погледнах го рязко. Той ми отвърна със спокоен поглед.

— Не съм пиян — каза той. — Опитвам се да се напия безуспешно. Ще ми се да мога, Дейвид.

— Какво искаш да кажеш с това, че се движат разни неща?

— Не съм стопроцентово сигурен. Попитах Уолтър и той каза, че имал същото чувство, че някои части от мъглата стават на моменти потъмни — понякога само едно петно, а понякога голямо тъмно място, като синина. После пак избледнява до сиво. И всичко навън се вихри. Дори Арни Симс каза, че е усетил, че нещо става отвън, а Арни Симс е почти сляп.

— А другите?

— Те не са тукашни и не ги познавам — каза Оли. — Не съм ги питал.

— До каква степен си сигурен, че не ти се е сторило?

— Сигурен съм — каза той. Кимна към госпожа Кармъди, която седеше сама в дъното на пътеката. Това, което ставаше, не бе попречило на апетита ѝ, на чинията ѝ имаше купчина пилешки кости. Пиеше или кръв, или сок от боровинки. — Мисля, че в едно отношение тя беше права, — каза Оли. — Когато се стъмни, ще разберем.

Но не се наложи да чакаме, докато се стъмни. Когато дойде, Били видя много малко от това, което стана, защото госпожа Търмън го държеше назад. Оли все още седеше при мен, когато един от мъжете отпред извика и залитна назад, като се отдели от поста си, въртейки ръце като въртележка. Наближаваше осем и половина, отвън млечнобялата мъгла бе потъмняла до сивкавия цвят на ноемврийски здрач.

Нещо се бе залепило отвън на стъклото пред една от амбразурите.

— О, Боже мой! — извика мъжа, който бе наблюдавал там. — Пуснете ме! Не искам да имам нищо общо с това!

Той се хвърли и започна да се върти в кръг, очите му щяха да изскочат от орбитите, в ъгъла на устата му се бе събрала струйка

слюнка и блестеше в сгъстяващите се сенки. После хукна по правата пътека, която водеше край замразените храни.

Последваха викове в отговор. Няколко души се втурнаха напред, за да видят какво се е случило. Много други се оттеглиха назад, без да се интересуват и да искат да видят какво пълзи във на прозореца.

Тръгнах към амбразурата, Оли вървеше до мен. Ръката му стискаше в джоба пистолета на госпожа Дъмфрис. Сега друг от наблюдателите нададе вик — не толкова от страх, колкото от отвращение.

Ние с Оли се промъкнахме край една от касите. Сега видях какво бе изплашило човека на поста. Не можех да кажа какво е, но го виждах. Изглеждаше като малките същества на рисунка от Босх. В него имаше нещо ужасно комично, защото малко приличаше на едно от онези гумени създания, които човек може да купи за долар и осемдесет и девет, за да изплаши своите приятели... Всъщност съвсем приличаше на такова нещо, каквото Нортън ме бе обвинил, че съм подхвърлил в склада.

Беше дълго около половин метър, разчленено, с розовия цвят на изгорена плът, която е започнала да зараства. Изпъкнали очи гледаха в две различни посоки. Беше залепнало за стъклото с меки като възглавнички смукала. От другия край стърчеше нещо, което или бе полов орган, или жило. Откъм гърба му се издигаха несъразмерно големи, ципести крила, като крила на конска муха. Когато ние с Оли се приближихме към стъклото, те се движеха съвсем бавно. Пред амбразурата наляво от нас, където мъжът бе извикал от отвращение, три от тези неща пълзяха по прозореца. Те се движеха съвсем бавно, като оставяха зад себе си лепкава следа, като охлюви. Очите им, ако това бяха очи, се поклащаха на върха на дебели колкото пръст стъбла. Най-голямото бе около метър и двадесет. От време на време пълзяха едно върху друго.

— Вижте тези проклети неща — каза Том Смоли с отвращение. Той бе на амбразурата вдясно от нас. Аз не отговорих. Буболечките бяха вече пред всички амбразури, което означаваше, че сигурно вече пълзяха по цялата сграда — като червеи по парче месо. Тази представа бе много неприятна и усетих че пилето, което бях изял започна да се надига да излезе.

Някой хлипаше. Госпожа Кармъди врецеше нещо за изчадия, изпъзели от недрата на земята. Някой ѝ каза свирепо да замълчи, ако иска да няма неприятности. Все същите глупости. Оли извади пистолета на госпожа Дъмфрис от джоба си, но аз го хванах за ръката.

— Да не си луд!

Той се освободи от ръцете ми.

— Зная какво правя — каза той.

Той почука с пистолета по прозореца, лицето му бе така отвратено, че приличаше на маска. Скоростта на крилата на съществата се увеличи дотолкова, че почти престанаха да се виждат — ако човек не знаеше, нямаше да повярва, че те въобще са имали крила. Тогава те просто отлетяха.

Няколко души видяха какво направи Оли и разбраха как трябва да се действа. Взеха дръжките на метлите и започнаха да чукат по прозорците. Нещата отлетяха, но веднага се върнаха. Явно нямаша повече разум от средна конска муха. Паниката се разтвори в глъчката на разговорите. Чух как някой пита някого какво ли ще се случи, ако тези неща кацнат върху ти. Не проявявах никакъв интерес да видя отговора.

Чукането по прозорците започна да замира. Оли се обърна към мен и започна да ми казва нещо, но още преди да си отвори устата от мъглата се появи нещо и откъсна едно от пълзящите от стъклото. Мисля, че изпищях. Не съм сигурен.

Беше нещо летящо. Нищо друго не мога да кажа със сигурност. Мъглата започна да потъмнява точно по начина, по който бе казал Оли, само дето тъмното петно не избледня. То ставаше все по-плътно докато прие очертанията на нещо с плющящи крила от кожа, албиносово-бяло тяло и червеникави очи. Блъсна се в стъклото с такава сила, че то потрепера. Отвори човката си. Загреба розовото нещо и то изчезна. Цялата работа отне не повече от пет секунди. Ясно видях как розовото нещо се гърчи и пляска, преди да потъне в пастта, така както се гърчи и пляска рибата, преди да бъде погълната от гларуса.

Сега се чу ново издумкване по стъклото, после още едно. Хората пак започнаха да крещат, втурнаха се към задната част на магазина. После се чу още по-пронизителен писък, писък на болка, и Оли каза:

— Боже господи, онази старица падна и те просто я стъпкаха.

Той бързо се върна назад по пътеката на касата. Обърнах се да го последвам, но тогава видях нещо, което ме накара да замръзна на място.

Високо вдясно от мен една от торбите с тор бавно се плъзгаше назад. Том Смоли бе точно под нея, взрян в мъглата през амбразурата.

Друга розова торба се стовари на дебелото стъкло на мястото, където бяхме стояли ние с Оли. Едно от летящите неща се спусна надолу и я грабна. Старицата, която бяха стъпкали, продължи да пици с тънък, пронизителен глас.

Тази торба. Тази плъзгаща се торба.

— Смоли! — извиках аз. — Внимавай! Виж горе!

В общата бъркотия той не ме чу. Торбата се залюля и падна. Удари го право по главата. Той падна като отсечен, удряйки брадата си на полицата под витрината.

Един от летящите албиноси се опитваше да се провере през нацърбената дупка в стъклото. Чувах тихото стържене, сега, когато писъците бяха секнали. Червените очи светеха на триъгълната му глава, леко навирена встрани. Тежкият закривен клон се отваряше и затваряше хищно. Малко приличаше на рисунките на птеродактил, които сигурно сте виждали в книгите с динозаври, по скоро като същество от кошмарите на някой луд.

Грабнах една от факлите и я полях с газ, разсипвайки локва на пода.

Летящото същество се спря върху купчината торби с изкуствен тор, оглеждаше се наоколо, бавно и злобно се местеше от един крак с грабливи нокти на друг. Беше тъпо същество, сигурен бях. Два пъти се опита да разпери крила, които се удряха в стената, а после ги прибираше сгънати над извития си гръб като крилата на змей. Когато опита за трети път, загуби равновесие и политна от мястото, където бе кацнало, като продължаваше да се опитва да си разтвори крилата. Падна на гърба на Том Смоли. Едно свиване на грабливите му нокти и ризата на Том Смоли се разкъса. Шурна кръв.

Бях там. На по-малко от метър. От факлата ми капеше газ. Бях емоционално напопан да го убия, ако можех... и тогава осъзнах, че нямам кибрит да запаля факлата. Бях използвал последната клечка, за да запаля пурата на господин МакВей преди около час.

Сега целият магазин бе обхванат от суматоха. Хората бяха видели как нещото каца на гърба на Смоли, никой не бе виждал подобно нещо в живота си. То протегна глава напред любопитно, после откъсна парче месо от гърба на Смоли.

Тъкмо се готвех да използвам факлата като сопа, когато тя внезапно пламна. Там бе Дан Милър със запалка с морска емблема. Лицето му бе застинало каменно от страх и ярост.

— Убий го — каза той пресипнало. — Ако можеш, убий го. — До него стоеше Оли. В ръка държеше пистолета на госпожа Дъмфрис, но нямаше как да стреля.

Нещото разпери крила и плясна с тях веднъж — явно не за да отлети, а за да се вкопчи по-здраво в жертвата си — така че кожено-белите, ципести му крила обвиха тялото на бедния Смоли. Тогава се чуха звуците — смъртоносните разкъсващи звуци, които не бих имал сили да опиша подробно.

Всичко това стана просто за секунди. Тогава замахнах с факлата си към нещото. Изпитах усещането, че удрям нещо не по-плътното от хартиен фенер. Следващият миг цялото същество гореше като факла. То започна да надава писъци и разпери крила. Дръпна назад глава и започна да върти червеникавите си очи с нещо, което искрено се надявам, че беше агония. Вдигна се във въздуха със звук, приличен на плющенето на прострян на въжето чаршаф, при полъха на вятъра.

Започнаха да се извързват глави, за да проследят пламтящия му, умиращ път. В цялата работа нищо не се е запечатало в съзнанието ми така ярко, както пламтящият, зигзагообразен път на това птицеподобно същество над пътеките в супермаркета, като от него се откъсваха овъглени, димящи парчета и падаха из магазина. Накрая се блъсна в сосовете за спагети и ги разплиска наоколо като кръв. От него не беше останало повече от пепел и кости. Миришеше силно и противно. Някъде под тази миризма като контрапункт се усещаше тънката, остра миризма на мъглата, нахлуваща през счупеното стъкло.

За миг настъпи пълна тишина. Бяхме сплотени от тъмното чудо на този горящ смъртен полет. Тогава някой нададе вой. Други започнаха да пищят. Някъде, в дъното, чувах как синът ми плаче.

Една ръка ме сграбчи. Беше Бъд Браун. Очите му щяха да изскочат от орбитите. Устните му се бяха отдръпнали назад и оголили зъбите му.

— Едно от онези другите неща — каза той и посочи.

Една от буболечките бе влязла през дупката и кацнала на една от торбите с изкуствен тор и размахваше крилата си като обикновена муха — човек можеше да чуе звука от крилата, приличаше на евтин вентилатор — очите ѝ се бяха подули на върха на стъблата си. Нейното розово и противно, дебело тяло дишаше учестено.

Тръгнах към него. Фенерчето ми премигваше, но не бе изгаснало изцяло. Но госпожа Реплър, учителката в трети клас, ме изпревари. Тя бе на петдесет и пет, може би на шестдесет, слаба като щека. Тялото ѝ имаше жилав, сух вид, който винаги ми напомняше за козя пастърма.

Тя държеше по един флакон „Райд“ във всяка ръка и приличаше на стрелец в екзистенциална комедия. Тя изръмжа толкова ядно, че би конкурирала всеки пещерен човек, разцепващ черепа на врага си. Протегнала аерозолните флакони напред, тя натисна пулверизаторите. Плътен слой от инсектицида покри нещото. То изпадна в агония, гърчеше се и се обръщаше лудо и накрая падна от торбите, отскачайки от тялото на Том Смоли — който бе мъртъв, в това не можеше да има съмнение — и накрая падна на земята. Размахваше лудо крила, но те не го отвеждаха на никъде, бяха твърде дебело покрити с „Райд“. След няколко минути крилете започнаха да забавят движенията си, после спряха. Беше мъртво.

Сега вече можеха да се чуят виковете на хората. И стенанията. Старицата, която бяха стъпкали, стенеше. Чуваше се и смях. Смяхът на прокълнатите. Госпожа Реплър се бе изправила над жертвата си, слабият ѝ гръден кош се надигаше и спускаше бързо.

Хатлън и Милър бяха намерили една от тези колички, които момчетата използват, за да пренасят стоки из магазина, и заедно я повдигнаха върху купчината торби, за да закрийт счупеното стъкло. За временна мярка бе добре.

Аманда Дъмфрис се приближи като сомнамбул. В едната си ръка държеше пластмасова кофа. В другата ръка държеше метла, все още в целофанената си опаковка. Тя се наведе, очите ѝ бяха широко отворени и празни, и измете мъртвото розово нещо — буболечка, гол охлюв, каквото там беше, и го сложи в кофата. Чуваше се как шумоли опаковката на метлата, докато се суркаше по пода. Тя отиде до вратата с надпис „ИЗХОД“. Отвори я леко и изхвърли кофата. Тя падна на една страна и започна да се търкаля напред-назад, описвайки все по-малки

дъги. Едно от розовите неща долетя от мрака, кацна на кофата и започна да пълзи по нея.

Аманда избухна в сълзи. Отидох до нея и обгърнах раменете ѝ с ръка.

В един и половина следващата сутрин седях, облегнат на емайлираната повърхност на щанда за месо и дремех. Главата на Били бе в скута ми. Той бе заспал дълбоко. Недалече спеше Аманда Дъмфрис, с глава върху нечие нагънато яке.

Скоро след пламтящата смърт на птицеподобното същество, ние с Оли бяхме ходили отзад в склада и бяхме събрали пет-шест постелки за опаковане на чупливи предмети, като онази, с която по-рано бях завил Били. Сега няколко души спяха върху тях. Бяхме донесли и няколко здрави касетки от портокали и круши и четирима от нас, с общи усилия, бяхме успели да ги качим на торбите с тор, пред дупката на стъклото. На птицеподобните нямаше да им е лесно да помръднат някоя от тези касетки, всяка от тях тежеше по петдесет килограма.

Но птиците и приличните на буболечки неща не бяха единствените създания отвън. Там бе нещото със смукалата, което бе отнесло Норм. Трябваше да се мисли и за разнищеното, кърваво въже. Трябваше да се мисли за онова невидимо нещо, което бе издало дебелия гърлен вой. Оттогава пак бяхме чували такива звуци — понякога доста далечни — но от какво разстояние идваха „далечните“ звуци, при заглушаващия ефект на мъглата? Понякога бяха толкова близки, че разтърсваха сградата и на човек му се струваше, че камерите на сърцето му се пълнят с ледена вода.

Били трепна на скута ми и изстена. Погладих го по косата и той изстена още по-силно. После изглежда заплува в по-безопасни води на съня. Моята дрямка се прекъсна и аз пак се взирах напълно разбуден. Откакто се бе стъмнило, бях успял да поспя само час и половина и сънят ми бе изпълнен с кошмарни видения. В един от сънищата пак ми се бе явила предната нощ. Били и Стефи стояха пред панорамния прозорец, гледаха черните и тъмносиви води и сребристото пръскане, което бе предизвестило бурята. Опитах се да стигна до тях със съзнанието, че един силен вятър би могъл да счупи стъклото и да хвърли смъртоносни стъклени копия през цялата дневна. Но колкото и бързо да се движех, не се приближавах към тях. Тогава от водния

циклон се надигна птица, гигантска алена птица на смъртта, чийто праисторически крила се разпериха и закриха цялото езеро от запад на изток. Тя разтвори човка и откри гърло с големината на тунел. И точно, когато птицата се готвеше да погълне жена ми и сина ми, един тих, зловещ глас започна да нашепва отново и отново: Проектът „Стрела“... проектът „Стрела“... проектът „Стрела“...

Не че само ние с Били спяхме лошо. Други пицяха в съня си, а някои продължаваха да пицят и след като се събудят. Бирата изчезваше от хладилника със страшна скорост. Бъди Игълтън бе заредил отново, без думица да издума. Майк Хатлън ми каза, че от приспивателните е свършил целия „Соминекс“. Не на привършване, а напълно изчезнал. Той предполагаше, че някои може да са си взели по шест-осем опаковки.

— Ако искаш приспивателно, останал е малко „Найтол“ — каза той. — Искаш ли едно шишенце, Дейвид?

Аз поклатих глава и му благодарих.

На последната пътека, край каса номер 5 се намираха нашите пиянки. Бяха към седем души, всички бяха пришълци от други щатове, с изключение на Лу Татинджър, който работеше в автомивка „Бор“. Лу много си падаше по чашката, както се казва. Пиянската бригада бе добре упоена.

О, да — имаше и една група от пет-шест души, които бяха полудели.

Полудели не бе най-точната дума, навярно просто не мога да избира по-подходяща. Тези хора бяха попаднали в пълно вцепенение без помощта на бира, вино или хапчета. Те сезираха в теб с празни блестящи очи, прилични на топчестите брави на вратите. Твърдият бетон на действителността се бе разцепил при някакво невъобразимо земетресение и тези нещастници бяха пропаднали в цепнатината. С времето някои от тях щяха да се измъкнат оттам. Ако имаше време.

Останалите от нас бяха направили някои вътрешни компромиси, които в някои случаи бяха доста странни. Госпожа Реплър, например, бе убедена, че цялата работа е сън — или поне така казваше. А тя говореше с голяма убеденост.

Погледнах към Аманда. У мен бе започнало да се развива притесняващо силно чувство към нея — притесняващо, но не непременно неприятно. Очите ѝ бяха невероятно, искрящо зелени...

известно време я бях държал под око, да видя дали няма да свали чифт контактни лещи, но явно цветът бе естествен. Искях да се любя с нея. Жена ми си беше вкъщи, може би жива, по-вероятно мъртва, във всеки случай сама, и аз я обичах. Повече от всичко на света исках ние с Били да се върнем при нея, но едновременно с това исках да спя с тази жена, на име Аманда Дъмфрис. Опитвах се да се убедя, че е виновна ситуацията, в която се намираме, и може би тя беше виновна, но това не променяше желанието ми.

Ту задрямвах, ту пак се будех и някъде към три се разбудих напълно. Аманда се бе свила в ембрионална поза, с колене притиснати към гърдите, ръце стиснати между бедрата. Изглежда бе заспала дълбоко. Блузата ѝ се бе вдигнала нагоре, леко на една страна, като разкриваше чиста бяла кожа. Гледах я и започнах да получавам съвсем безполезна и притесняваща ерекция.

Опитах се да отвлека вниманието си в друга посока и започнах да си мисля за това, как вчера исках да нарисувам Брент Нортън. Не, не заради самата картина, а... просто исках да го сложа да седне с бира в ръка и да скицирам потното му, уморено лице и двата кичура на внимателно подстриганата му коса, щръкнали назад. Можеше да стане хубава картина. Трябваше да живея двадесет години с баща ми, за да възприема идеята, че да си добър, може да е достатъчно добре.

Знаете ли какво е талант? Това е проклятието на вечното очакване. Като дете трябва да живееш с това, да се справиш някак. Ако можеш да пишеш, мислиш, че бог те е създал на земята, за да засенчиш Шекспир. Ако можеш да рисуваш, може би мислиш — аз така мислех — че бог те е създал да засенчиш баща си.

Оказа се, че не съм толкова добър, колкото беше той. Опитвах се дълго, може би по-дълго, отколкото трябваше. Направих изложба в Ню Йорк и тя не мина много добре — критиците през цялото време ми навираха в носа баща ми. Година по-късно издържах себе си и Стеф, като правех реклами. Тя беше бременна и аз седнах да поговоря със себе си по въпроса. В резултат от този разговор стигнах до убеждението, че истинското изкуство ще остане завинаги хоби за мен, нищо повече.

Правех реклами за шампоана „Голдън Гърл“ — онази реклама, дето момичето е яхнало велосипеда си и другата, където играе фризби на плажа, където е на балкона си, с питие в ръка. Илюстрирал съм

разкази за повечето списания, но навлязох в тази работа, като правех бързи илюстрации за по-долнопробните мъжки списания. Правил съм филмови плакати. Падат пари. Справяме се доста добре.

Миналата година направих една последна изложба в Бриджтън. Показах девет платна, които бях нарисувал през последните пет години и продадох шест от тях. Платното, което в никакъв случай не исках да продам, показваше точно федералния супермаркет, по някакво странно съвпадение. Перспективата бе откъм далечния край на паркинга. В моята картина паркингът бе съвсем празен, с изключение на дълга редица консерви с фасул, които ставаха все по-големи и по-големи, колкото повече се приближаваха към зрителя. Последната изглеждаше висока два метра и половина. Картината се казваше „Фасул и лъжовна перспектива“. Един човек от Калифорния, който бе важна клечка в някаква компания, произвеждаща топки за тенис и ракети и който знае какви още спортни артикули, изглежда много искаше да има тази картина и не приемаше „не“ за отговор, въпреки че бях сложил надпис „не е за продан“ в долния ляв ъгъл на дървената рамка. Той започна от шестстотин долара и постепенно стигна до четири хиляди. Каза, че я искал за кабинета си. Не му я дадох и той си отиде много учуден. Дори тогава той не се отказа, остави си визитната картичка в случай, че си променя решението.

Парите нямаше да са ми излишни — същата година правихме пристройката на къщата и купихме част от пътя — но просто не можех да я продам. Не можех да я продам, защото усещах, че това е най-хубавата картина, която съм рисувал и исках да я запазя и да си я гледам всеки път, след като някой ме попита, със съвсем несъзнателна жестокост, кога най-после ще нарисувам нещо сериозно.

После се случи така, че я показах на Оли Уийкс един ден миналата есен. Той ме попита дали ще може да я фотографира и да я пусне като реклама някоя от седмиците и това бе краят на моята собствена лъжовна перспектива. Оли бе прозрял какво точно представлява моята картина, и по този начин ме принуди и аз да прозра. Прекрасен образец на елегантно рекламно изкуство. Не повече. Но, слава богу, не по-малко.

Позволих му да го направи и тогава се обадох на важната клечка в дома му и му казах, че ако още иска картината, може да я получи за две и петстотин. Той още я искаше и аз му я изпратих. И оттогава този

глас на несбъднато очакване — този измамен детски глас, който никога не се задоволява с меки суперлативи като „добре“ — до голяма степен замлъкна. И с изключение на няколко промърморвания — почти като шумовете на невидимите същества някъде отвън в мъгливата нощ — оттогава е замлъкнал съвсем. Може би вие ще можете да ми кажете защо замлъкването на този детски, настойчив глас прилича толкова много на умиране?

Около четири часа Били се събуди — или поне частично се разбуди — и се огледа с невиждащи, неразбиращи очи:

— Още ли сме тук?

— Да, мило — каза аз. — Тук сме.

Той се разплака толкова безпомощно, че бе направо ужасно. Аманда се събуди и ни погледна.

— Хей, човече — каза тя и нежно го придърпа към себе си. — Като дойде утрото, всичко ще изглежда малко по-добре.

— Не — каза Били. — Няма да изглежда. Няма. Няма.

— Шшш — каза тя. Очите ни се срещнаха над главата му. — Шшш, време е за сън.

— Искам мама!

— Да, искаш я — каза Аманда. — Разбира се, че я искаш.

Били започна да се извива в скута ѝ така, че да може да ме гледа. Той наистина ме гледа известно време. После пак заспа.

— Благодаря — каза аз. — Той имаше нужда от вас.

— Той дори не ме познава.

— Това не променя нещата.

— Кажете, какво мислите? — попита тя. Зелените ѝ очи бяха приковали моите. — Какво наистина мислите?

— Попитайте ме сутринта.

— Сега ви питам.

Отворих уста да отговоря и тогава Оли Уийкс се материализира от мрака, като от филм на ужасите. Той имаше фенер с една дамска блуза на стъклото и сочеше към тавана. По изпитото му лице играеха странни сенки.

— Дейвид — прошепна той.

Аманда го погледна отначало стреснато, после пак изплашено.

— Оли, какво има? — попитах аз.

— Дейвид — пак прошепна той. След това: — Ела. Моля те.

— Не искам да оставям Били. Той току-що заспа.
— Аз ще съм при него — каза Аманда. — Вие по-добре идете. —
След това по-тихо: — Боже, това никога няма да свърши.

VIII. КАКВО СЕ СЛУЧИ С ВОЙНИЦИТЕ. С АМАНДА. РАЗГОВОР С ДАН МИЛЪР.

Тръгнах с Оли. Той се бе отправил към склада. Като минавахме край хладилника, той грабна една бира.

— Оли, какво има?

— Искам да го видиш.

Той бутна двойната врата. Тя се плъзна и затвори зад гърба ни, раздвижвайки въздуха. Беше студено. Това място ми беше неприятно, особено след това, което се беше случило с Норм. Част от съзнанието ми настойчиво ми напомняше, че наоколо все още се търкаляше парче мъртво пипало. Оли свали блузата от стъклото на фенера. Насочи го нагоре. Отначало ми се стори, че някой е окачил двойка манекени на тръбите на парното, които минаваха под тавана. Че са ги закачили на тел или нещо такова, детски трик. Тогава забелязах краката, които се клатеха на няколко сантиметра от циментовия под. Имаше две купчини от сритани картони. Вдигнах очи към лицата им и в гърлото ми започна да се надига вик, защото това не бяха лицата на манекени. И двете глави бяха килнати встрани, сякаш се смееха на някаква много смешна шега — шега, която ги бе накарала да се смеят до посиняване.

Сенките им. Сенките върху стената зад тях. Езиците им. Висящите им езици.

И двамата бяха с униформи. Бяха момчетата, които бях забелязал по-рано, а по-късно бях изгубил от погледа си. Войничетата от...

Викът. Усетих, че започва в гърлото ми като стенание, надигащо се като полицейска сирена и тогава Оли ме стисна здраво за лакътя.

— Не викай, Дейвид. Никой не знае за това, освен ние с теб. И по-добре така да си остане.

Някак успях да се спра.

— Тези войничета... — успях да кажа аз.

— От проекта „Стрела“ — каза Оли. — Естествено. — Нещо студено се бутна в ръката ми. Кутия бира. — Изпий това. Имаш нужда.

Изпразних кутията до капка. Оли каза:

— Дойдох да видя дали нямаме резервни бутилки за газовия грил, с който работи господин МакВей. Видях тези момчета. Доколкото мога да се ориентирам, те са си приготвили примките и се качили на купчините с кашони. Сигурно са си вързали ръцете един за друг и после са прескочили въжето, което ги е свързвало. Така, че... че ръцете им да са отзад, нали разбираш. После, поне аз така си обяснявам нещата, са пъхнали главите си в примките и са ги затегнали, като са извили главите си на една страна. Може би единият от тях е броил до три и са скочили заедно. Не зная.

— Не би могло да се направи — казах аз с пресъхнала уста. Но ръцете им бяха завързани за гърба, съвсем наистина. Просто не можех да си откъсна погледа от тях.

— Би могло да се направи, Дейвид. Ако толкова много са искали да го направят, биха могли.

— Но защо?

— Мисля, че ти знаеш защо. Не някои от туристите, летовниците — като този Милър, — а хора отгук, които познават нещата достатъчно добре.

— Проектът „Стрела“?

Оли каза:

— По цял ден седя на касата и много работи чувам. Цяла пролет слушам разни работи за проклетата „Стрела“ и едно хубаво нещо не чух. Черният лед по езерата...

Помислих си за. Бил Гиости, наведен през прозореца на колата ми да диша топли алкохолни пари в лицето ми. Не просто атоми, а особени атоми. Сега тези тела, висящи от тръбата над главите ни. Извитите глави. Клатушкащите се обувки. Висящите езици, като наденици.

Осъзнах с още по-голям ужас, че вътре в мен се откриват нови врати на възприятията. Нови? Не съвсем. Стари врати на възприятията. Възприятията на дете, което още не се е научило да се пази, развивайки способността да вижда само в един тесен тунел, който изключва деветдесет процента от вселената. Децата виждат всичко, върху което падне погледа им, чуват всичко, което стигне до ушите им. Но ако животът е натрупване и разширяване на съзнателното (както пише на едно ковчорче, избродирано от жена ми в училище), то едновременно с това е редуциране на входящата информация.

Ужасът представлява разширяване на перспективата и на възприятията. Ужасът се състоеше в ясното съзнание за това, че плувам надолу към мястото, което всички ние напускаме, когато излезем от пелените и обуем анцуг. Виждах го изписан и на лицето на Оли. Когато разумът е безпомощен, веригите на човешкото съзнание се претоварват. Жичките се нагриват и почервеняват. Халюцинациите стават реалност: живачната локва на мястото, където перспективата създава впечатлението, че две паралелни линии се пресичат, се оказва наистина там. Мъртвите вървят и говорят. Розата започва да пее.

— Чувал съм различни работи от двадесетина души — каза Оли. — Джъстин Робар. Ник Токай. Бен Майкълсън. В малките градчета няма тайни. Нещата се разнасят. Понякога е като изворче — избликва от земята и никой няма представа откъде е дошло. Човек дочуе нещо в библиотеката и после го предаде на друг, или на пристанището, или бог знае къде или пък защо. Но цяла пролет и цяло лято все слушам проектът „Стрела“, проектът „Стрела“.

— Но тези двамата — казах аз. — За бога, Оли, теса просто деца.

— Във Виетнам имаше деца, които режиха уши. Бях там и видях с очите си.

— Но... какво ще ги накара да направят това?

— Не зная. Може би са знаели нещо. Може би просто са подозирали. Може би са познавали хора, които евентуално биха започнали да им задават въпроси. Ако съществува такава евентуалност.

— Ако си прав — казах аз, — трябва да е станало нещо наистина ужасно.

— Онази буря — каза Оли с тих, равен глас. — Може би е разрушила нещо и е пуснала разни работи на свобода. Може би е станало някакво нещастие. Кой знае с какво са се занимавали. Някои хора твърдят, че са правени експерименти с високо енергийни лазери и мазери. Понякога съм чувал за фузионна мощ. И да предположим... да предположим, че са пробрили дупка направо в друго измерение?

— Това са глупости — казах аз.

— Така ли? — попита Оли и посочи телата.

— Не. Сега въпросът е: какво да правим?

— Мисля, че трябва да ги свалим и да ги скрием — каза той бързо. — Да ги сложим под разни стоки, които хората няма да пипат — кучешка храна, или препарат за миене на чинии, или нещо такова. Ако

тази работа се разчуе, само ще стане по-лошо. Затова дойдох при теб, Дейвид. Усещам, че ти си единственият, на когото мога истински да се доверя.

Измърморих:

— Това ми напомня за нацистките престъпници, които се самоубивали в килиите си, след като войната бе изгубена.

— Да, и на мен ми мина същата мисъл.

Замълчахме и изведнъж тихите суркащи шумове започнаха отвън по стоманената врата — шумът на пипалата, които меко я опипваха. Приблжихме се един към друг. Бях настръхнал.

— Добре — казах аз.

— Ще го направим, колкото може по-бързо, — каза Оли.

Сапфиреният му пръстен светеше приглушено на светлината на фенерчето. — Искам бързо да се махна отгук.

Погледнах нагоре към въжетата. Бяха използвали същия тип въже за простирание като онова, с което бях завързал за кръста мъжа с шапката за голф. Примките се бяха впили в подпухналата плът на вратовете им и аз пак се зачудих какво ли ги е накарало да го направят. Знаех какво иска да каже Оли с това, че ако се разчуе, ще стане само по-лошо. За мен вече бе станало по-лошо — а аз нямаше да повярвам, че това е възможно.

Чу се клъцване. Оли бе отворил джобното си ножче, хубава тежка изработка за отваряне на кашони. И, разбира се, режеше въжето.

— Ти или аз? — попита той.

Преглътнах.

— Всеки по един.

Направихме го.

Когато се върнах, Аманда бе отишла някъде и госпожа Търмън беше с Били. И двамата спяха. Тръгнах по една от пътеките и чух глас:

— Господин Дрейтън. Дейвид. — Беше Аманда, застанала до стълбата към офиса на управителя, очите ѝ — като смарагди. — Какво се е случило?

— Нищо — казах аз.

Тя дойде до мен. Усещах лекия аромат на парфюма ѝ. А колко много я желяех само.

— Лъжец — каза тя.

— Нищо нямаше. Фалшива тревога.

— Щом така искаш — тя взе ръката ми. — Бях горе в офиса. Празен е и може да се заключи отвътре. — Лицето ѝ беше съвсем спокойно, но очите ѝ искряха, почти диво, а в гърлото ѝ биеше пулсът ѝ.

— Аз не...

— Видях как ме гледаше — каза тя. — Ако трябва да говорим за това, няма смисъл. Госпожа Търмън е със сина ти.

— Да. — Изведнъж разбрах, че това беше начин — може би не най-добрият, но все пак начин — да се отърва от проклятието, от това, което ние с Оли бяхме направили току-що. Не най-добрият начин, просто единственият начин.

Качихме се по тесните стълби и отидохме в офиса. Беше празен, както тя беше казала. И вратата се заключваше отвътре. Заключих я. В тъмното тя бе просто един силует. Протегнах ръце, докоснах я и я притеглих към себе си. Тя трепереше. Коленичихме на пода, в целувка, аз обгърнах в шепа една стегната гърда и усетих учестеното биене на сърцето ѝ под блузата. Сетих се как Стефи бе казала на Били да не пипа жиците. Спомних си синината на бедрото ѝ, когато бе свалила кафявата рокля в нощта след сватбата ни. Спомних си първия път, когато я бях видял да кара колело по алеята на Университета на Мейн в Ороно, а аз отивах на упражнение при Винсент Хартгън с папка под мишница. Ерекцията ми бе огромна.

Тогава легнахме и тя каза:

— Обичай ме, Дейвид. Стопли ме. — После се притисна до мен, зарови нокти в косата ми и започна да ме нарича с някакво име, което не беше моето. Нямах нищо против. Така бяхме почти наравно.

Когато слязохме долу, бе започнала да припълзява зората. Тъмнината пред амбразурите бе започнала неохотно да се превръща в скучно сиво, после в ярко, размазано матово бяло, като екрана на автокино. Майк Хатлън бе заспал в един сгъваем стол, който бе отмъкнал отнякъде. Дан Милър седеше на пода, на известно разстояние и ядеше поничка. От онези, дето са посипани с пудра захар.

— Седнете, господин Дрейтън — покани ме той.

Огледах се за Аманда, но тя вече бе стигнала до средата на пътеката. Не се обърна назад. Нашият любовен акт в тъмнината вече

изглеждаше като нещо фантазмагорично, невероятно дори в тази странна светлина. Седнах.

— Вземете си поничка — той ми подаде кутията. Поклатих глава.

— Тази бяла захар е направо смърт. По-лошо от цигари.

Това го разсмя.

— В такъв случай, вземете си две.

С изненада установих, че ми е останало някакво чувство за хумор — съвсем изненадващо, той го бе събудил и аз му бях благодарен. Наистина си взех две понички. Бяха доста хубави. След тях изпуших една цигара, въпреки че за мен не е обичайно да пуша сутрин.

— Трябва да си отида при детето — казах аз. — Скоро ще се събуди.

Милър кимна.

— Онези, розовите буболечки — каза той. — Всичките си отидоха. Птиците също. Ханк Ванермън каза, че последната се блъснала в стъклото преди около час. Явно животинският свят... е много по-активен, когато е тъмно.

— Разправяйте го това на Брент Нортън — казах аз, — или на Норм.

Той пак кимна, после дълго мълча. Тогава запали една от своите цигари и ме погледна.

— Не можем да останем тук, Дрейтън — каза той.

— Има храна. Достатъчно за пиене.

— Знаеш, че не става въпрос за запасите. Какво ще правим, ако някой от големите зверове реши да ни нападне вътре, вместо да се блъска навън в нощта? Ще се опитаме ли да го изблъскаме с дръжките на метлите?

Разбира се, той бе прав. Може би мъглата ни служеше за защита донякъде. Прикриваше ни. А може би нямаше да ни крие още дълго и в нея имаше още нещо. Бяхме прекарвали в магазина около осемнадесет часа и усещах как ме обхваща някаква летаргия, която много приличаше на летаргията, която съм изпитвал, след плуване на голямо разстояние. Изпитвах желанието да не поемам никакви рискове и да си седя тук, да се грижа за Били (и, може би, да оправям Аманда в

късните ноци, промърмори един глас) да изчакам да видя дали мъглата няма да се вдигне, оставяйки всичко както си беше.

Виждах, че това е изписано на лицата и на другите, и тогава изведнъж осъзнах, че сега в магазина има хора, които не биха го напуснали за нищо на света. Самата мисъл да излязат навън би ги смразила, след всичко което се бе случило.

Може би Милър наблюдаваше лицето ми, докато по него се изписваха тези мисли. Той каза:

— Когато падна проклетата мъгла, в магазина имаше около осемдесет души. От тази бройка трябва да се извади момчето, Нортън и четиримата, които отидоха с него, и този човек, Смоли. Остават седемдесет и три.

И като извадим и двамата войници, които почиваха под купчина пакети с кучешка храна, щяхме да останем седемдесет и един.

— След това изваждаме хората, които току-що решиха да излязат — продължи той. — Те са десет-дванадесет. Да кажем десет. Значи остават към шестдесет и три. Но... — той вдигна пръст, посипан с пудра захар. — От тези шестдесет и три има двадесет, които просто няма да тръгнат. Човек ще трябва да ги издърпа навън с ритници и крясъци.

— Какво доказва това?

— Че трябва да се махаме оттук, това е. И аз тръгвам. Мисля около обяд. Планирам да взема колкото може повече хора. Искам да дойдете с твоето момче.

— След това, което се случи с Нортън?

— Нортън тръгна като агне на заколение. Това не значи, че аз ще направя същото, или пък хората с мен.

— Как би могъл да го предотвратиш? Имаме точно един пистолет.

— Добре, че и него имаме. Но ако успеем да пресечем кръстовището, може би ще се доберем до спортния магазин на главната улица. Там има повече пушки, отколкото ни трябва.

— Прекалено много „ако“ и „може би“.

— Дрейтън — каза той. — Такава е ситуацията.

Той много лесно изрече тези думи, но нямаше малко момче, за което да се грижи.

— Виж, нека засега да оставим тази работа, а? Не съм спал много тази нощ, но затова пък успях да поразмисля върху някои неща. Искаш ли да чуеш?

— Разбира се.

Той се изправи и се протегна.

— Ела да се поразходим до прозореца.

Минахме по пътеката край хляба и застанахме пред една от амбразуриите. Човекът, който бе на пост там, каза:

— Буболечките си отидоха.

Милър го потупа по гърба.

— Иди да си вземеш нещо за хапване, приятел. Аз ще те заместя.

— Добре. Благодаря.

Той се отдалечи, а ние с Милър се приближихме до амбразурата му.

— Каж ми сега, какво виждаш отвън? — каза той.

Погледнах навън. Кофата за смет се бе прекатурила през нощта. Може би това беше работа на някое от птицеподобните. Бяха се пръснали хартии, кутии, хартиени чашки. Зад тях виждах редицата коли, наредени най-близо до магазина. Само това виждах и му казах.

— Това синьо микробусче е мое — каза той. Показа в далечината и аз видях едно синьо крайче в мъглата. — Но ако си припомниш какво беше като паркирахме, ще сетиш, че паркингът бе доста препълнен вчера.

Погледнах към моя „Скаут“ и си припомних, че бях намерил място за паркиране до магазина, само защото някой си тръгваше тогава. Кимнах.

Милър каза:

— Сега добави й още нещо към този факт, Дрейтън. Нортън и четиримата от неговата групичка... ти как я наричаше?

— „Земята е плоска“.

— Да, добре е. Точно такива бяха. Те излязоха, нали? Почти до края на въжетото. Тогава чухме онзи рев, сякаш отвън имаше цяло стадо слонове. Нали така?

— Не звучеше като слонове — казах аз. — Звучеше като... — Като нещо от праисторически времена бе фразата, която бе изникнала в съзнанието ми, но аз не исках да го казвам на Милър. Не, след като той бе потупал мъжа по гърба и му бе казал да си вземе нещо за ядене,

като треньор, който измъква състезател от играта. Бих могъл да го кажа на Оли, но не на Милър. — Не знам като какво звучеше — казах на края отпуснато.

— Но звучеше като нещо голямо.

— Да. — Звукът наистина беше като от нещо голямо.

— Тогава защо не чухме да се мачкат и разбутват коли! Да се огъва метал? Да се троши стъкло?

— Ами защото... — спрях. Беше ме хванал. — Не зная.

Милър каза:

— Няма начин да са били вече извън паркинга, когато са били нападнати от каквото там беше. Ще ти кажа какво мисля.

Мисля, че не сме чули да се разбутват коли, защото много от тях може да ги няма. Просто... ги няма. Потънали са в земята, изпарили са се, каквото кажеш. Нещо достатъчно силно, че да нацепи тези греди, да ги извие и да събори стоките от полиците. Точно тогава престана да се чува и сирената.

Опитвах се да си представя как половината паркинг е изчезнал. Опитвах се да си представя как вървя и стигам до едно място, където земята свършва, заедно с настилката и жълтите линии, очертаващи местата на колите. Пропадане, свличане... а може би безкрайна бездна, която се губи в безплътната бяла мъгла.

След няколко секунди казах:

— Ако си прав, докъде мислиш, че ще стигнеш с твоя пикап?

— Не мислех за моя пикап, а за твоята алея.

Това беше нещо, по което можех да размишлявам, но не сега.

— И какво още мислеше?

Милър нямаше търпение да продължи:

— За съседната аптека, за нея си мислех. Какво ще кажеш?

Отворих си устата да му кажа, че нямам ни най-малка представа за какво говори, но пак я затворих. Бриджтънската аптека работеше вчера, когато пристигнахме в супермаркета. Не работеше обществената пералня, но аптеката бе отворена, вратите бяха подпрени с гумени клинове, за да може да влиза малко хладен въздух — със спирането на тока, климатичната им инсталация, естествено, бе излязла от строя. Вратата на аптеката бе на не повече от пет-шест метра от вратата на супермаркета. Тогава защо...

— Защо никой не е дошъл оттам? — попита Милър вместо мен.
— Минали са осемнадесет часа. Не са ли гладни? Сигурно не ядат аспирин и дамски превръзки.

— Имат храна — казах аз. — Те продават някои хранителни продукти. Бисквити, сухари, от този тип неща. Освен това имат щанд за шоколади и бонбони.

— Просто не вярвам, че ще се задоволят с такива неща, когато тук има най-различни неща.

— Искам да кажа, че искам да се махна оттук, но не искам да стана обед на някакво същество, избягало от филм на ужасите. Четириима-петима от нас могат да отидат до аптеката и да проверят каква е ситуацията там. Нещо като разузнавателен полет.

— И това е всичко?

— Не, има още едно нещо.

— Какво?

— Онази — каза Милър просто и посочи с пръст към средната пътека. — Шантавата. Вещицата.

Той бе посочил с пръст към госпожа Кармъди. Тя вече не беше сама. Две жени се бяха присъединили към нея. По ярките им дрехи личеше, че са туристи или летовници, жени, които са оставили семействата си само за малко, да се „отбият до магазина и да купят някои неща“ и сега се бяха стопили от притеснение за децата и за мъжете си. Бяха готови да се хванат за сламка. Дори за мрачните успокоения на госпожа Кармъди.

Нейният костюм продължаваше да грее със същата злокобна пищност. Тя говореше, жестикулираше, лицето ѝ бе каменно и зловещо. Двете жени с ярките дрехи (но не така ярки като костюма на госпожа Кармъди, с гигантската ѝ чанта, прилична на куфар, стисната здраво под разплутата ѝ ръка) слушаха унесено.

— Тя е другата причина, поради която искам да се махна, Дейвид. До довечера при нея ще седят шест души. Ако розовите буболечки се върнат през нощта, утре край нея ще седи цяло паство. Тогава ще трябва да започнем да се тревожим кого ще им посочи тя да принесат в жертва, за да се оправят нещата. Може би мен, или теб, или Хатлън. Може би твоето дете.

— Това е идиотщина — казах аз. Но беше ли наистина? Студената тръпка по гърба ми казваше, че не е непременно. Устата на

госпожа Кармъди продължаваше да се движи. Погледите на летовничките бяха впити в сбърчените ѝ устни. Беше ли идиотщина? Спомних си прашните препарирани животни, пиещи от огледалния си поток. Госпожа Кармъди имаше власт. Дори Стеф, вироглава и напориста, произнасяше името на старицата с известна неувереност.

Тази шантавата, я бе нарекъл Милър. Вещицата.

— Хората в супермаркета със сигурност преминават през особено тежък психологически момент — каза Милър. Той посочи червените греди, разделящи сегментите на витрината — изкривени и нацепени. — Сигурно съзнанието на всеки прилича на тези греди. Моето определено е така. Половината нощ си мислих, че сигурно ми е захлопала дъската, че сигурно съм в усмирителна риза в Данвърс и се скъсвам да бълнувам за буболечки, динозавърски птици и пипала и, че всичко ще свърши само да дойде санитарят и да ми бие една инжекция „Торазин“ в ръката. — Дребното му лице бе напрегнато и бледо. Той погледна към госпожа Кармъди, а после към мен. — Казвам ти, че това може да се случи. Колкото по-несигурни стават хората, толкова по-привлекателна ще им се струва тя. Не искам да съм тук, когато това стане.

Устните на госпожа Кармъди продължаваха да се движат. Езикът ѝ танцуваше между изкуствените ѝ зъби. Тя наистина приличаше на вещица. Една черна островърха шапка на главата и нямаше да има грешка. Какво ли говореше на птичките, които беше уловила, с ярката лятна перушина.

Проектът „Стрела“? Черната пролет? Изчадия от недрата на земята? Човешка жертва?

Глупости.

Все едно...

— Какво ще кажеш?

— Дотам ще дойда — отвърнах му аз. — Да се опитаме да стигнем до аптеката. Ти, аз, Оли, ако иска да дойде. След това пак ще говорим. — Дори това ми създаде усещането, че ще минавам над дълбока пропаст по тясна дъска. Ако се убиех, нямаше да мога да помогна на Били. Но от друга страна, нямаше да му помогна и ако си седях на задника. Шест метра до аптеката. Не беше толкова страшно.

— Кога? — попита той.

— Дай ми един час.

— Разбира се — каза той.

IX. ЕКСПЕДИЦИЯ ДО АПТЕКАТА

Казах на госпожа Търмън, казах на Аманда и накрая казах и на Били. Тази сутрин той изглеждаше по-добре, беше изял две понички и купа каша за закуска. После играхме на гоненица по две от алеите и дори успях да го разсмея. Децата толкова лесно се адаптират, че може направо да ти изкарат акъла. Той бе прекалено млад, кожата под очите му бе все още подпухнала от сълзите през нощта, а лицето му имаше ужасно изнурен вид. Някак си то бе заприличало на лице на възрастен, като че ли много дълго зад него са минавали високоволтови емоции. Но беше все така жизнен и все така се смееше... поне докато не си спомнеш къде е и какво става.

След спринтовете седнахме с Аманда и Хати Търмън и пихме сок в хартиени чашки и аз му казах, че отивам до аптеката с още няколко души.

— Не искам да ходиш — каза той веднага и лицето му помръкна.

— Всичко ще е наред, Бил. Ще ти донеса книжка за Спайдърман.

— Искам да си стоиш тук — сега лицето му не беше просто помръкнало, беше гневно. Хванах го за ръката. Той я издърпа.

Аз пак я хванах.

— Били, рано или късно ще трябва да излезем оттук. Разбираш, че е така, нали?

— Когато мъглата се вдигне... — но в гласа му нямаше никаква убеденост. Той пиеше сока си бавно, без удоволствие.

— Били, вече мина почти едно денонощие.

— Искам мама.

— Е, може би това е първата стъпка да се върнем при нея.

Госпожа Търмън каза:

— Не подхранвай надеждите на детето, Дейвид.

— По дяволите — троснах ѝ се аз. — Детето трябва да се надява на нещо.

Тя свали очи.

— Да, сигурно трябва.

Били въобще не забеляза какво си говорим.

— Татко... татко, навън има разни неща. Неща.

— Да, знаем това. Но много от тях — не всички, но много — изглежда не се появяват, преди да настъпи нощта.

— Те изчакват — каза той. Очите му бяха огромни, вперени в моите. — Те изчакват в мъглата... и когато не можете да се приберете вътре, те ще дойдат да ви изядат. Като в приказките. — Той ме прегърна много силно, със страх, с паника. — Татко, моля те, не отивай.

Много внимателно се откопчих от ръцете му и му казах, че трябва да отида.

— Но ще се върна, Били.

— Добре — каза той пресипнало, но повече не ме погледна. Той не вярваше, че ще се върна. Това бе изписано на лицето му, което не беше повече гневно, а само тъжно и опечалено. Пак се замислих дали постъпвам правилно като поемам риск. В този момент погледът ми попадна на госпожа Кармъди. Тя се беше сдобила с трети слушател — един мъж със сивкаво лице и хитри, кръвясали очи. Неговото изпито лице и треперещи ръце, не просто говореха за махмурлук, а направо крещяха. Това бе не кой да е, а нашият приятел Майрън Ла Фльор. Човекът, който не бе изпитал никакво угризение да изпрати едно момче да свърши мъжка работа.

Онази шантавата. Вещицата.

Целунах Били и здраво го прегърнах. После тръгнах към изхода на магазина. Но не по пътеката с домашните потреби, не исках да й попадам пред погледа.

Когато минах три-четвърти от пътя, ме настигна Аманда.

— Наистина ли трябва да правиш това? — попита тя.

— Да. Така мисля.

— Извинявай, че трябва да ти го кажа, но на мен ми звучи като мъжко перчене. — На бузите ѝ бяха избили червени петна, а очите ѝ бяха по-зелени от всякога. Тя бе жестоко — не, царствено — вкисната.

Хванах я за ръката и накратко ѝ преразказах разговора ни с Дан Милър. Загадката с колите и фактът, че никой не бе дошъл от аптеката, изглежда никак не я впечатли. Но работата с госпожа Кармъди я впечатли силно.

— Той може да е прав — каза тя.

— Вярваш ли наистина, че е така?

— Не зная. В тази жена има нещо отровно. И ако хората са достатъчно дълго време изплашени, достатъчно силно, те биха се обърнали към всеки, който обещае някакво решение.

— Но човешка жертва, Аманда?

— Ацтеките са правили такива неща — каза тя безразлично. — Слушай, Дейвид. Ти се върни. Ако нещо се случи... каквото и да е... ти се върни. Откъсни се от тях и бягай, ако трябва. Не заради мен или заради това, което се случи снощи. Върни се заради момчето си.

— Да. Ще се върна.

— Дано — каза тя. Сега приличаше на Били, изпита и стара. Мина ми през ум, че всички така изглеждаме. Но не и госпожа Кармъди. Госпожа Кармъди изглеждаше някак по-млада и по-жизнена. Сякаш бе започнала да плува в свои води. Сякаш процъфтяваше от това, което се случваше.

Тръгнахме чак в девет и половина. Бяхме седем души: Оли, Дан Милър, Майк Хатлън, приятелят на Майрън Ла Фльор — Джим (също махмурлия, но твърдо решен да изкупи греховете си), Бъди Игълтън и аз. Седма бе Хилда Реплър. Милър и Хатлън се опитваха с половин уста да я разубедят да не идва. Тя не искаше и да чуе. Аз дори не се опитах. Подозирах, че тя може да е по-компетентна от всеки от нас, с изключение на Оли, може би. Тя носеше малка платнена пазарска чанта, напълнена с цял арсенал флакони „Райд“, със свалени капачки, готови за действие. В свободната си ръка държеше тенис-ракета „Джими Конърс“, взета от изложените спортни стоки на втора пътека.

— Какво ще правите с нея, госпожо Реплър? — попита Джим.

— Не зная — каза тя. Имаше нисък, стържещ, самоуверен глас. — Но се чувствам добре, когато е в ръката ми. — Тя го огледа внимателно, очите ѝ бяха студени. — Джим Грондин, нали? Не бяхте ли мой ученик?

Устните на Джим се разтегнаха в неловка усмивка:

— Да, госпожо. И аз, и сестра ми Полин.

— Май си препил снощи.

Джим, който стърчеше над нея и сигурно бе по-тежък с петдесет килограма, се изчерви до уши.

— А, не...

Тя рязко се обърна и го прекъсна.

— Мисля, че сме готови — каза тя.

Всички имахме по нещо, въпреки че оръжията ни бяха доста разнородни. Оли бе с пистолета на Аманда, Бъди Игълтън бе взел един железен лост някъде от склада. Аз бях хванал дългия прът на една метла.

— Добре — каза Дан Милър, като повиши глас. — Хора, искате ли да чуете нещо за минутка?

Десетина души се бяха преместили към изхода да видят какво става. Представляваха една рехавя група, а отдясно се намираше госпожа Кармъди с новите си приятели.

— Ние отиваме в аптеката да видим какво е положението там. Надяваме се да донесем нещо оттам, с което да окажем помощ на госпожа Клапъм. — Това бе жената, която бяха стъпкали вчера, когато дойдоха буболечките. Бяха ѝ счупили крака и тя имаше страшни болки.

Милър ни огледа.

— Няма да поемаме никакъв риск — каза той. — При първия знак за някаква заплаха, веднага се връщаме в магазина...

— За да ни доведете всички изчадия на ада на нашите глави! — извика госпожа Кармъди.

— Тя е права — подкрепи я една от летовничките. — Заради вас ще ни забележат! Заради вас ще дойдат! Защо не се откажете от тази работа и да не влошавате нещата!

Сред хората, които бяха дошли да ни видят като тръгваме, се надигна одобрителен шепот. Аз казах:

— Госпожо, колко по-лоши могат да станат нещата според вас?

Тя сведе поглед, объркана.

Госпожа Кармъди направи крачка напред. Очите ѝ горяха.

— Ти ще умреш там навън, Дейвид Дрейтън! Искаш ли синът ти да остане сирак? — Тя започна да рови с поглед сред нас. Бъди Игълтън сведе очи и едновременно с това вдигна железния лост, сякаш да я прогони.

— Всички ще умрете навън! Не разбрахте ли, че е дошъл краят на света? Дяволът е на свобода! Всеки, който излезе навън, ще бъде разкъсан! И тогава ще дойдат за тези от нас, които сме останали, точно както каза тази добра жена. — Сега тя се обръщаше към зяпачите и

през тях премина някакво мърморене. — След това, което се случи вчера с тези, които не вярваха? Това е смърт! Това е...

Консерва грах полетя през две от пътеките и удари госпожа Кармъди в гърдите. Тя залитна назад с изненадан крясък.

Аманда пристъпи напред.

— Млъквай — каза тя. — Млъквай, нещастна лешоядко.

— Тя е слугиня на Рогатия — изпищя госпожа Кармъди. — На устните ѝ заигра нервна усмивка. — С кого спа снощи, госпожичке? С кого легна снощи? Мама Кармъди вижда, о, да, мама Кармъди вижда това, което другите не забелязват.

Но моментната магия, която тя бе създала, изчезна, а погледът на Аманда не трепна.

— Тръгваме ли или ще висим тук цял ден? — попита госпожа Реплър.

И тръгнахме. Да ни пази господ, тръгнахме.

Водеше ни Дан Милър. Оли бе втори, а аз — последен. Пред мен беше госпожа Реплър. Бях изплашен така, както никога в живота си и ръката ми, стискаща дръжката на метлата бе лепкава от пот.

Усещаше се тънката, остра и неестествена миризма на мъглата. Докато изляза от вратата, Милър и Оли вече бяха изчезнали в нея, а Хатлън, който бе трети, едва се виждаше.

Само шест метра, повтарях си аз. Само шест метра.

Госпожа Реплър вървеше бавно и твърдо пред мен, тенис ракетата ѝ се поклащаше в дясната ѝ ръка. Вляво от нас имаше червена тухлена стена. Вдясно бе първата редица коли, които се появяваха постепенно от мъглата като кораби-призраци. Още едно кошче за смет се материализира от белотата, а зад него имаше една пейка, на която хората присядаха, докато си чакаха реда за обществения телефон. Само шест метра, Милър сигурно вече е стигнал, шест метра са само десет-дванадесет крачки, така че...

— О, боже мой! — изпищя Милър. — О, мили божке, гледай, гледай!

Милър бе стигнал.

Бъди Игълтън беше пред госпожа Реплър и той се обърна да бяга с широко ококорени очи. Тя леко го чукуна с тенис-ракетата по гърдите.

— Къде мислиш, че отиваш? — попита тя със строгия си, леко дрезгав глас и това беше цялата паника.

Всички се събрахме около Милър. Хвърлих един поглед през рамо и видях, че супермаркетът бе погълнат от мъглата. Червената тухлена стена бе избледняла до розово-бяло, а после изчезваше съвсем на около два метра и половина от изхода, откъм аптеката. Почувствах се по-изолиран, по-самотен от всякога. Сякаш се бях откъснал от утробата. В аптеката бе станало страхотно клане. Ние с Милър, бяхме съвсем близо, разбира се — почти на мястото. Нещата от мъглата действаха на основата на обонянието си. В това имаше резон. Зрението би било съвсем ненужно. Слухът би бил малко по-полезен, но мъглата имаше начин да изкривява акустиката, като караше звуци отблизо да звучат като отдалече — а понякога неща, които идваха от далече, да звучат близки. Нещата от мъглата следваха най-сигурното си сетиво. Следваха обонянието си.

Ние, които бяхме в супермаркета, бяхме спасени от спирането на тока. Не работеха вратите с фотоклетките. В определен смисъл супермаркетът бе запечатан в момента, когато дойде мъглата. Но вратите на аптеката... те са били подпрени за да стоят отворени. Спирането на тока бе извадило от строя климатика им и те бяха отворили вратите, за да влезе малко въздух. Само дете бе влязло още нещо.

Един мъж с кафеникава фланелка лежеше по очи на входа. Или поне отначало помислих, че фланелката му е кафеникава, но после видях на кръста му няколко бели петна и разбрах, че фланелката е била чисто бяла. Кафеникавото бе засъхнала кръв. У него имаше още нещо, което не бе в ред. Започнах да си чопля мозъка. Дори когато Бъди Игълтън се обърна и шумно повърна, пак не можах да се сетя веднага. Предполагам, че когато се случи нещо толкова... крайно на някого, съзнанието отначало не може да го приеме... освен ако не сме на война.

Нямаше я главата му, това беше. Краката му бяха разкрячени от вътрешната страна на вратата, а главата му трябваше да виси на стъпалото. Но просто не висеше.

Джим Грондин не можеше да понесе повече. Той се извърна с ръце върху устата, кръвясалите му очи лудо се взираха в моите. После се понесе със залитане и препъване обратно към супера.

Останалите не забелязаха. Милър бе влязъл вътре. Майк Хатлър го последва. Госпожа Реплър застана неподвижно от едната страна на двойната врата с тенис-ракета в ръка. Оли застана от другата страна с пистолета на Аманда, насочен към тротоара.

Той каза тихо:

— Май започват да ми свършват надеждите, Дейвид.

Бъди Игълтън се бе подпрял на телефонния автомат, като човек, който току-що е получил лоши новини от къщи. Широките му рамене се тресяха от хълцанията му.

— Не ни отписвай още — казах аз на Оли. Пристъпих към вратата. Не исках да влизам вътре, но бях обещал книжка на сина ми.

Аптеката бе страхотна касапница. Навсякъде имаше разхвърляни книги и списания. В краката ми имаше една книжка за Спайдърман и една за Невероятния Халк и без да мисля се наведох, взех ги и ги мушнах в задния си джоб за Били.

Бях обхванат от чувството за нереалност. Неразборията... кланицата — беше ужасно. Но едновременно с това мястото изглеждаше така, сякаш е имало някакъв щур купон. Беше обточено с нещо, което отначало бях взел за гирлянди. Но не бяха широки и плоски, приличаха по-скоро на дебели върви или на тънки кабели. Изведнъж ми мина през ума, че имаха същия яркобял цвят като самата мъгла и студени тръпки вледениха гърба ми. Какво беше това? От някои от тях се поклащаха списания и книги.

Майк Хатлър побутваше някакво странно черно нещо с крак. Беше дълго и настръхнало.

— Какво е това, по дяволите — попита той, без да задава въпроса си конкретно към някого.

Изведнъж разбрах. Разбрах какво бе убило тези, имали нещастие да са в аптеката, когато дойде мъглата. Хората, имали нещастие да бъдат подушени.

— Вън — извиках аз. Гърлото ми бе съвсем пресъхнало и думата излезе като покрит с бархет куршум. — Да се махаме оттук.

Оли ме погледна:

— Дейвид...?

— Това са паяжини — казах аз и тогава от мъглата долетяха два писъка. Първият може би от страх. Вторият от болка. Това бе Джим.

Ако имаше грехове за плащане, явно ги плащаше.

— Да се махаме — извиках на Майк и Дан Милър.

Тогава нещо направи клуп в мъглата. Не можах да го видя на белия фон, но го чух. Звучеше като камшик, с който някой се опитваше да изплющи. Видях го, когато се нави около бедрото на Бъди Игълтън.

Той изкрещя и се хвана за първото нещо, попаднало пред погледа му, а това бе телефона. Слушалката увисна на кабела и се залюля напред-назад.

— Господи, как боли! — Изпищя Бъди.

Оли го хвана и тогава видях какво става. В този момент разбрах защо я нямаше главата на мъжа, който лежеше на входа. Тънкият бял кабел, който бе обвил крака на Бъди като копринено въже, потъваше в плътта му. Този крачол на панталона му бе срязан и леко се изплъзваше от крака му. От един ясно очертан, кръгъл прорез в плътта му бликаше кръв, колкото по-дълбоко проникваше кабела.

Оли го опъна силно. Чу се леко изпляскване и Бъди бе свободен. Устните му бяха посинели от шока.

Идваха Майк и Дан, но много бавно. Тогава Дан налетя на няколко висящи нишки и се заплете, точно като муха на мухоловка. Той се освободи като се дръпна много силно, оставяйки част от ризата си да виси на паяжината.

Изведнъж въздухът се изпълни от унилото плющение на бича и тънките бели кабели започнаха да се приближават към нас от всички страни. Бяха покрити със същото корозивно вещество. Избягнах два от тях, повече с късмет, отколкото с ловкост. Един падна в краката ми и чух лекото изсъскване на стопен асфалт. Един се носеше из въздуха и госпожа Реплър спокойно замахна към него с тенис-ракета. Кабелът се плясна бързо и чух високо тинк! тинк! тинк!, когато корозивното вещество прояде кордата на тенис-ракетата и тя се скъса.

Звучеше така, сякаш някой опъваше струните на цигулка. След миг една от нишките се обви около дръжката на ракетата и я изтегли в мъглата.

— Да се прибираме! — изкрещя Оли.

Тръгнахме бързо. Оли бе прегърнал Бъди. Дан Милър и Майк Хатлър бяха застанали от двете страни на госпожа Реплър. Тънките нишки на паяжината продължиха да прииждат от мъглата и човек не можеше да ги види, ако не се случеха на фона на тухлената стена.

Една от тях се обви около лявата ръка на Майк Хатлън. Друга се уви около врата му в серия бързи изплясквания. Вратът му избликна в кървава експлозия и той изчезна нанякъде с увиснала глава.

Изведнъж Бъди се отпусна напред, като едва не повали Оли на колене.

— Той припадна, Дейвид. Помогни ми.

Грабнах Бъди през кръста и го повлякохме трмаво, със залитане. Дори в безсъзнание, Бъди продължаваше да стиска железния лост. Кракът, около който се бе навила паяжината, висеше от тялото му под ужасяващ ъгъл.

Госпожа Реплър се обърна назад:

— Внимавай! — изкрещя тя с пресипналия си глас. — Внимавай зад теб!

Докато се обърна, една от нишките се спусна над главата на Дан Милър. Ръката му се опитваше да я удари, да я скъса.

Един от паяците бе излязъл от мъглата зад нас. Беше с размерите на голямо куче. Беше черен, на жълти черти. Очите му бяха червеникаво-лилави, като нар. Стъпваше трмаво към нас на дванадесет или четиринадесет крака — не беше обикновен земен паяк, раздут до размерите от филм на ужасите. Това бе нещо съвсем различно, може би въобще не беше паяк. Ако го беше видял, Майк Хатлън щеше веднага да разбере какво беше онова настръхнало черно нещо, което бе подритвал на пода на аптеката.

Той се приближи към нас, като хвърляше нишките си от един овален отвор в предната част на корема му. Нишките летяха към нас ветрилообразно. Гледайки този кошмар, толкова приличен на черните като смърт паяци, унило висящи над своите мъртви мухи и буболечки в сенките на нашия навес за лодки, усетих как съзнанието ми се опитва да се изтръгне от своите опори. Сега вярвам, че само мисълта за Били ми помогна да запазя нещо като разсъдък. Издавах някакви звуци. Смеех се. Плачех. Крещях. Не зная.

Но Оли Уийкс беше железен. Той вдигна пистолета на Аманда така спокойно, сякаш беше на стрелбището, и го изпразни в равномерни изстрели в упор. От какъвто и ад да идваше създанието, не беше неуязвимо. От тялото му потече черна течност и то започна да издава ужасни скимтящи звуци, толкова ниски, че човек по-скоро ги усещаше, отколкото ги чуваше, като басовите звуци на Синтезатор.

Тогава той се оттегли назад в мъглата и изчезна. Може да беше фантазмагория от наркотичен сън... само дето бяха останали локви черна лепкава течност.

Чу се издрънчаване, когато Бъди най-последно изпусна железния лост.

— Мъртъв е — каза Оли. — Пусни го, Дейвид. Проклетото нещо е прерязало артерията му, мъртъв е. Да се махаме оттук, за бога. — По лицето му пак се стичаше пот и очите му щяха да изскочат. Една от нишките на паяжината се носеше леко зад ръката му и той изви ръка, и я отблъсна назад. На ръката му остана червена следа, като от камшик.

Госпожа Реплър пак изпищя:

— Внимавай! — и ние се обърнахме към нея. Още един бе изпъзлял от мъглата и бе обвинил Дан Милър в прегръдка, като луд влюбен. Той се опитваше да го удри с юмруци. Докато се наведе да взема лоста на Бъди, паякът започна да увива Дан със своята смъртоносна нишка и неговата съпротива се превърна в зловец, тревожен, смъртоносен танц.

Госпожа Реплър тръгна към паяка с флакон „Райд“ в протегнатата си напред ръка. Паякът протегна крака към нея. Тя натисна пулверизатора и облак от препаратата попадна в едното от светещите очи на паяка. Пак се чуха ниските скимтящи звуци. Паякът целият бе разтърсен от тръпка и започна да се дърпа назад, косматите му крака започнаха да дращят по паважа. Той влачеше след себе си тялото на Дан с блъскане и търкаляне. Госпожа Реплър хвърли флакона с препаратата към него. Той се удари в тялото на паяка и издрънча на асфалта. Паякът се блъсна в една малка спортна кола с такава сила, че тя се разтресе на ресорите си и после изчезна.

Отидох при госпожа Реплър, която едва се държеше на краката си и бе смъртно бледа. Прегърнах я.

— Благодаря ти, млади човече — каза тя. — Малко ми е зле.

— Всичко е наред — казах аз пресипнало.

— Щях да го спася, ако можех.

— Зная.

Оли дойде при нас. Затичахме се към вратите на супермаркета. Нишките падаха навсякъде около нас. Една попадна върху пазарската чанта на госпожа Реплър и потъна в платнената ѝ част. Тя започна

сърдито да се бори за своята собственост: дърпаше дръжката с две ръце, но я изгуби. Тя изчезна, блъскайки се в мъглата.

Когато стигнахме входа, един малък паяк, не по-голям от кутре на кокер-шпаниол, излезе от мъглата и се втурна покрай сградата. Не пущаше нишки. Сигурно не бе достатъчно зрял за това.

Докато Оли натискаше вратата със силното си рамо, за да може да влезе госпожа Реплър, аз вдигнах железния лост, запратих го като копие към паяка и го ударих. Той започна диво да се гърчи, краката му задраскаха във въздуха, червените му очи търсеха моите, да ме запомнят...

— Дейвид — Оли продължаваше да държи вратата.

Втурнах се вътре. Той ме последва.

Бледни, изплашени лица сезираха в нас. Бяхме излезли седем. Върнахме се трима. Оли се бе облегал на тежката стъклена врата, гръдният му кош се надигаше и спущаше. Започна да зарежда пистолета на Аманда. Бялата му риза на заместник-управител, бе залепнала за тялото му, а изпод мишниците му бяха изпъзели сиви потни петна.

— Какво? — попита някой с тих, пресипнал глас.

— Паяци — отговори зловещо госпожа Реплър. — Проклети животни, взеха ми пазарската чанта.

Тогава Били се хвърли разплакан в ръцете ми. Прегърнах го. С всичка сила.

Х. МАГИЯТА НА ГОСПОЖА КАРМЪДИ. ВТОРА НОЩ В СУПЕРМАРКЕТА. ПОСЛЕДНА КОНФРОНТАЦИЯ.

Беше мой ред да спя и в продължение на четири часа нищо не си спомнях. Аманда ми каза, че много съм говорил на сън, изкрещял съм един-два пъти, но не можех да си спомня да съм сънувал нещо. Когато се събудих, бе станало вече следобед. Част от млякото се беше развалило, но една част още ставаше за пиене. Изпих четвърт.

Аманда дойде на мястото, където бяхме Били, госпожа Търмън и аз. Старецът, който бе предложил да се опита да си вземе пушката от багажника на колата, бе с нея. Сетих се, че се казва Корнъл. Амброуз Корнъл.

— Как си, синко? — попита той.

— Добре. — Но продължавах да съм жаден и главата ме болеше. Най-вече бях изплашен. Прегърнах Били и започнах да гледам ту Аманда, ту него. — Какво има?

Аманда каза:

— Господин Корнъл се тревожи за госпожа Кармъди. Аз също.

— Били, защо не дойдеш да се поразходим? — попита Хати.

— Не искам, — каза Били.

— Иди, Бил — казах му аз и той тръгна неохотно.

— Кажете сега, какъв е проблемът с госпожа Кармъди? — попитах аз.

— Започва да буни хората — каза Корнъл. Той ме загледа със старческа сериозност. — Мисля, че ще трябва да сложим край на това. С каквито средства можем.

Аманда каза:

— Сега при нея има десет-дванадесет души. Прилича на някаква луда църковна служба.

Спомних си разговора с един мой приятел, писател, който живееше в Отисфилд и издържаше жена си и двете си деца като

отглеждаше кокошки и издаваше по една книжка годишно — шпионски разкази. Бяхме започнали да говорим за нарастващата популярност на книгите, занимаващи се със свръхестественото. Голт посочи, че през четиридесетте години „Странни истории“ носеха почти нищожна печалба, а през петдесетте не носеха нищо. Когато машините се провалят, бе казал той (докато жена му ламбираше яйца, триейки ги с восък, а петлите ядно кукуригаха навън), когато технологиите се провалят, когато конвенционалните религиозни системи се провалят, хората трябва да имат нещо. Дори зомбита, спотайващи се в нощта могат да са по-весело нещо в сравнение с екзистенциалната комедия/ужас от това, че озоновият слой се разпада под комбинираната атака на милиони флуоровъглеродни флакони с дезодорант.

Ние бяхме в този капан от двадесет и шест часа и не бяхме успели нищо да направим. Експедицията ни навън бе довела до петдесет и седем процента загуби. Не беше за чудене, че госпожа Кармъди се превръща в опора с бързо разрастващо се влияние, може би.

— Наистина ли има вече десетина души? — попитах аз.

— Е, само осем — каза Корнъл. — Но тя не млъква! Като онези десетчасови речи, които Кастро обичаше да произнася. Това е направо разбойническа работа.

Осем души. Не бяха чак толкова много, дори не стигаха да попълнят един състав от съдебни заседатели. Но аз разбрах тревогата, изписана на лицата им. Бяха достатъчно, за да станат най-голямата политическа сила в супермаркета, особено сега, когато Дан и Майк ги нямаше вече. Мисълта, че най-голямата група в нашата затворена система слуша нейната проповед за бездните на ада, ме караше да чувствам проклетата клаустрофобия още по-силно.

— Тя пак започна да говори за човешка жертва — каза Аманда. — Бъд Браун отиде до нея и ѝ каза да спре да говори тези глупости в неговия магазин. Двама от мъжете, които са с нея — единият бе онзи Майрън Ла Фльор — му казаха, че той трябва да млъкне, защото това все още е свободна страна. Той не млъкна и последва... голям търкал, ти сигурно така щеше да го опишеш.

— Разкървавиха носа на Браун — каза Корнъл. — Те не се шегуват.

Аз казах:

— Не вярвам чак до там, че да убият някого.

Корнъл каза тихо:

— Не зная докъде ще стигнат, ако тази мъгла не се разнесе. Но не искам да научавам. Възнамерявам да се махна оттук.

— Лесно е да се каже — но нещо бе започнало да щрака в мозъка ми. Миризмите. Това бе ключът. Тук, в магазина ние бяхме оставени до голяма степен на спокойствие. Буболечките може би са били привлечени от светлината, като повечето обикновени буболечки. Птиците следваха просто храната си. Но по-големите неща ни бяха оставили на мира, докато не се покажехме навън по някаква причина. Касапницата в аптеката се бе разразила, защото вратите са били отворени — бях сигурен. Нещото или нещата, които бяха отнесли Нортън и неговата група, бяха звучали така, сякаш бяха с големината на къща, но то или те, не се бе приближило до магазина. А това означаваше, че може би...

Изведнъж изпитах нужда да поговоря с Оли Уийкс. Трябваше да говоря с него.

— Възнамерявам да се махна оттук или да умра, опитвайки се да го направя — каза Корнъл. — Не възнамерявам да прекарам останалата част от лятото тук.

— Има четири самоубийства — каза внезапно Аманда.

— Какво? — първото нещо, което ми мина полугузно през ум бе, че са открили телата на войничетата.

— Хапчета — каза Корнъл кратко. — С двама-трима мъже пренесохме телата отзад.

Едва потиснах истеричния си смях. Отзад си имахме вече функционираща морга.

— Времето изтича — каза Корнъл. — Искам да тръгвам.

— Няма да стигнеш до колата си. Повярвай ми.

— Дори до първата редица ли? Тя е по-близо от аптеката.

Не му отговорих. Не и тогава.

След около час намерих Оли до хладилника да пие бира.

Лицето му бе безизразно, но изглежда той също наблюдаваше госпожа Кармъди. По всичко личеше, че тя е неуморна. И тя наистина отново обсъждаше въпроса с човешката жертва, само дето сега никой

не ѝ казваше да млъкне. Някои от хората, които вчера ѝ бяха казвали да мълчи, сега или бяха с нея, или поне готови да я слушат — а останалите бяха много малко.

— Тя би могла да ги убеди до утре сутринта — каза Оли. — Може и да не успее... но ако успее, кого мислиш, че ще избере за тази голяма чест?

Бъд Браун ѝ се бе противопоставил. Аманда също. Имаше един мъж, който я беше ударил. И, разбира се, аз също.

— Оли — казах аз, — мисля, че може би пет-шест от нас могат да се измъкнат. Не зная докъде ще успеем да стигнем, но поне можем да се измъкнем.

— Как?

Изложих му всичко. Беше съвсем просто. Ако можехме да изтичаме до моя Скаут и да се натъпчем вътре, те нямаше да ни надушат. Не, ако прозорците бяха плътно затворени.

— Ами ако ги привлича някаква друга миризма? — попита Оли. — Например изгорели газове?

— Тогава сме свършени — съгласих се аз.

— Движението — каза той. — Движението на кола през мъглата би могло също да ги привлече, Дейвид.

— Не ми се вярва. Не, ако не се усеща миризмата на плячката. Мисля, че това е ключът към бягството.

— Но не си сигурен.

— Не, не сто процента.

— Къде ще искаш да отидеш?

— Първо ли? Първо у дома. Да взема жена ми.

— Дейвид...

— Е, добре. Да проверя. Да се уверя.

— Тези неща отвън могат да са навсякъде, Дейвид. Могат да те пипнат в момента, в който слезеш от своя „Скаут“, за да си влезеш в двора.

— Ако стане така, „Скаутът“ е твой. Искам само да те помоля да се грижиш за Били, колкото можеш по-добре, за колкото е възможно по-дълго време.

Оли довърши бирата си и пушна празната кутия обратно в хладилника, където тя изтрака сред останалите празни кутии.

Дръжката на пистолета, който съпругът на Аманда й бе дал, се показваше от джоба му.

— На юг? — попита той, когато срещна погледа ми.

— Да, бих тръгнал нататък — казах аз. — На юг и да се опитам да се измъкна от мъглата. Ще се опитам с всички сили.

— Колко бензин имаш?

— Резервоарът ми е почти пълен.

— Мислил ли си, че може би е невъзможно да се измъкнеш.

Мислил бях. Да допуснем, че проектът „Стрела“ бе запратил цялата област в друго измерение, със същата лекота, с която ние с вас бихме обърнали един чорап наопаки?

— Минавало ми е през ум — казах аз, — но алтернативата е да седим и да чакаме кого госпожа Кармъди ще избере за почетното място.

— Ти за днес ли смяташ?

— Не, вече е следобед, а тези неща се активизират през нощта. Мислех си за утре, много рано.

— Кого мислиш да вземеш?

— Аз, ти и Били. Хати Търмън. Аманда Дъмфрис. Старецът Корнъл и госпожа Реплър. Може и Бъд Браун. Ставаме осем, но Били може да седне в скута на някого и можем да се сгъстим малко.

Той помисли малко.

— Добре — каза накрая. — Ще опитаме. Споменавал ли си пред някой друг?

— Не още.

— Моят съвет е да не казваш на никого, поне до четири часа утре сутринта. Ще сложа две чанти с храна под касата, която е най-близо до вратата. Ако имаме късмет, ще се измъкнем преди да ни усетят — погледът му се премести към госпожа Кармъди. — Ако тя разбере, може да се опита да ни спре.

— Така ли мислиш?

Оли си взе нова бира.

— Така.

Този следобед — следобедът вчера — мина като на забавена кинолента. Тъмнината припълзя, като превърна мъглата отново в хромовосиво. Каквото бе останало от света навън, постепенно се разтвори в чернота, преди да стане осем и половина.

Розовите буболечки се върнаха, после птицеподобните, връхлитаха върху прозорците и ги пробиваха. От време навреме се чуваше рев от тъмнината и веднъж, малко преди полунощ се чу дълго провлечено Ааааа-ууууууу!, което накара хората да се обърнат към тъмнината с изплашени, търсещи лица. Това бе звук, който човек би очаквал да чуе от алигатор в блатото.

Всичко мина така, както Милър бе предрекъл. До малките часове госпожа Кармъди бе спечелила на своя страна още пет-шест души. Сред тях беше и господин МакВей, касапинът. Стоеше със скръстени ръце и я наблюдаваше.

Тя бе като навита пружина. Сякаш нямаше нужда от сън. Нейната проповед, непрестанен поток от ужасии в стил Доре, Босх и Джонатън Едуърдс, се лееше безспир, качвайки се към връхната си точка. Групата ѝ започна да припява с нея, поклащайки се несъзнателно напред-назад, като истински вярващи, присъстващи на възкресение. Очите им бяха блестящи и с празни погледи. Тя ги бе омагьосала.

Около три часа сутринта (проповедта продължаваше безмилостно, а хората, които не искаха да слушат, се бяха оттеглили назад), видях как Оли остави чанта с хранителни продукти на поличката под касата, която бе най-близо до изхода. Половин час по-късно, той остави още една чанта до нея. Били, Аманда и госпожа Търмън спяха заедно край оголения щанд със студени мезета. Отидох при тях и се унесох в неспокойна дрямка.

В четири и петнадесет по моя часовник Оли ме разтърси, за да ме разбуди. С него беше Корнъл, очите му светеха зад очилата.

— Време е, Дейвид — каза Оли.

Нервен спазъм сви стомаха ми, после премина. Въпросът какво може да се случи, ако Аманда и Стефани са заедно в колата, премина през съзнанието ми за един миг. Днес трябваше да приемам нещата както дойдат.

Забележителните зелени очи се отвориха и погледнаха в моите.

— Дейвид?

— Ще направим опит да се измъкнем оттук. Искаш ли да дойдеш?

— За какво говориш?

Започнах да обяснявам, но реших първо да събудя госпожа Търмън и тя да чуе, за да не се налага да повтарям два пъти.

— Твоята теория за миризмите — каза Аманда. — На този етап е само една догадка, нали?

— Да.

— За мен няма значение — каза Хати. Лицето ѝ бе бяло и въпреки че бе спала, под очите ѝ имаше големи безцветни петна. — Всичко бих направила, всякакви рискове бих поела само и само да видя пак слънцето.

Само и само да видя пак слънцето. През тялото ми премина лека тръпка. Тя току-що бе сложила пръст в сърцето на моите най-големи страхове, в чувството за обреченост, което ме бе обхванало от момента, в който бях видял как нещо изтегля Норм през вратата на рампата. Слънцето се виждаше през мъглата като малка сребърна монета. Имах чувството, че сме на Венера.

Причината не беше в чудовищните същества, които се криеха в мъглата, ударът, който нанесох с лоста показва, че те не са свръхестествени творения, надарени с безсмъртие, а органични същества с тяхната уязвимост. Причината беше в мъглата, тя изсмукваше силата и ограбваше волята. Само и само да видя пак слънцето. Тя бе права. Само за това си струваше да се мине и през ада.

Усмихнах се към Хати и тя ми се усмихна неуверено.

— Да — каза Аманда. — Аз също.

Започнах да разбудям Били, колкото може по-внимателно.

— С вас съм — каза кратко госпожа Реплър.

Бяхме всички край щанда за месо, всички без Бъд Браун. Той бе благодарил за поканата, но след това я отклони. Не би могъл да напусне мястото си в магазина, каза той, но отбеляза с много тих глас, че не вини Оли за това, че го прави.

От белия емаилиран шкаф се надигаше неприятна сладникава миризма, която ми напомни времето, когато фризерът ни се бе повредил, докато бяхме в отпуска. Помислих си, че може би миризмата на развалено месо бе накарала господин МакВей да се присъедини към групата на госпожа Кармъди.

„... изкупление! Сега трябва да мислим за изкупление! Бяхме наказани с камшици и скорпиони! Бяхме наказани затова, че дълбаем в

тайни, запретени завинаги от Бога! Видяхме как се отваря пастта на земята! Видяхме изродите на кошмара! Скалите няма да ги скрият, мъртвите дървета няма да им дадат подслон! И как ще свърши всичко? Какво ще го спре?“

— Изкупление! — изкрещя добрият стар Майрън Ла Фльор.

— Изкупление... изкупление... — зашепнаха несигурно те.

— Искам да ви чуя да го произнасяте така, както го мислите! — изкрещя госпожа Кармъди. Вените на врата ѝ бяха подути като изпъкнали въжета. Гласът ѝ плющеше пресипнал, но все още мощен. И изведнъж осъзнах, че мъглата ѝ бе дала тази сила — силата да замъглява съзнанието на хората, и тук ще е много подходяща играта на думи — така както бе лишила всички нас от силата на слънцето. Преди тя беше една леко ексцентрична старица, която имаше антикварен магазин в град, гъмжащ от антикварни магазини. Просто една старица с няколко препарирани животни в задната стаичка и репутация на

(тази вещица... шантава)

лечителка с народна медицина. Говореше се, че можела да открие вода с ябълково клонче, да лекува брадавици, да продава крем, от който луничките избледнявали съвсем. Дори бях чул — може би от стария Бил Гиости?, че човек може да иде при госпожа Кармъди (при пълна дискретност), ако има проблеми в любовния си живот, че ако човек има затруднения в леглото, тя може да му даде питие, от което да се върне мощта в черяслото му.

— Изкупление! — изкрещяха всички заедно.

— Да, прави сте, изкупление! — крещеше тя в транс. — Изкуплението ще разчисти мъглата! Изкуплението ще разчисти тези чудовища и противни твари! Изкуплението ще свали люспите на мъглата от очите ни и ние ще прогледнем! — Гласът ѝ стана по-тих. — И какво казва Библията за изкуплението? Какво единствено може да измие греха в очите и мисълта на Бога?

— Кръв.

Този път студената тръпка премина през цялото ми тяло, стегна врата ми и косата ми настръхна. Господин МакВей бе произнесъл тази дума, господин МакВей, касапинът, който режеше месо в Бриджтън, откакто бях дете и държах талантливата ръка на баща ми. Господин МакВей, който приемаше поръчки и режеше месо в своите окървавени бели дрехи. Господин МакВей, чието познанство с ножа датираше от

много дълго време — както и с триона и сатъра. Господин МакВей, който би разбрал по-добре от всеки друг, че пречистването на душата преминава през раните на тялото.

— Кръв — прошепнаха те.

— Татко, страх ме е — каза Били. Той се бе вкопчил здраво в ръката ми, лицето му бе напрегнато и изплашено.

— Оли — казах аз, — защо не се махаме от тази лудница?

— Прав си — каза той. — Да тръгваме.

Тръгнахме по втората пътека в нестройна група — Оли, Аманда, Корнъл, госпожа Търмън, госпожа Реплър, Били и аз. Беше пет без петнадесет сутринта и мъглата пак бе започнала да просветлява.

— Вие с Корнъл вземете чантите с провизиите — каза Оли към мен.

— Добре.

— Аз ще вървя пръв. Твоят „Скаут“ с четири врати ли е?

— Да. С четири.

— Добре. Аз отварям вратата откъм шофьора и задната врата от същата страна. Госпожо Дамфрис, можете ли да носите Били?

Тя го вдигна на ръце.

— Много ли тежа? — попита Били.

— Не, мило.

— Добре.

— Вие с Били влизате отпред — продължи Оли. — Измествате се навътре. Госпожа Търмън отпред, по средата. Дейвид, ти на волана. Останалите ще...

— Къде мислите, че отивате?

Това бе госпожа Кармъди.

Тя стоеше на пътеката до касата, на която Оли бе оставил чантите с провизиите. Костюмът ѝ бе като жълт вик в здрача. Косата ѝ стърчеше във всички посоки, като в един момент ми напомни за Елза Ланчестър от „Невестата на Франкенщайн“. Очите ѝ горяха. Зад нея се бяха изправили десет-петнадесет души, които препречваха пътя към входа и изхода. Имаха вид на хора, преживели автомобилна катастрофа, които са видели да се приземи НЛО или пък са видели дърво, което е изтръгнало корените си и е проходило.

Били се сви до Аманда и притисна лице в шията ѝ.

— Излизаме, госпожо Кармъди — каза Оли. Гласът му бе странно нежен. — Отдръпнете се моля.

— Не можете да излезете. Там е смъртта. Не сте ли разбрали досега?

— Никой от нас не ви е попречил досега — казах аз. — Всичко, което искаме, е да ни отговорите със същото.

Тя се наведе и безпогрешно намери чантите с продукти. Сигурно през цялото време е знаела какви са ни плановете.

Измъкна ги от полицата, на която ги бе поставил Оли. Едната се разкъса и от нея се пръснаха консервни кутии и се търкулнаха по пода. Тя хвърли другата и я разтвори със звук на счупено стъкло. Разля се газирана вода и изпръска хромираната облицовка на касата.

— Такива хора ни навлякоха всичко! — извика тя. — Хора, които не се прекланят пред волята на всевишния! Грешници от гордост, високомерни, непреклонни! Трябва да принесем в жертва някой измежду тях! Кръвта на някой от тях ще донесе изкупление!

Надигна се одобрителен ропот и ѝ даде нов подтик. Тя бе изпаднала вече в лудост. От устата ѝ хвърчаха слюнки, докато крещеше на хората, събрани зад нея.

— Искаме момчето! Хванете го! Вземете го! Искаме момчето!

Те се втурнаха напред, водени от Майрън Ла Фльор, с очи, пълни с някаква помътена радост. Господин МакВей беше точно зад него, с пусто и безжизнено лице.

Аманда залитна назад и стисна Били още по-силно. Ръцете му бяха обвити около шията ѝ. Тя ме погледна ужасена.

— Дейвид, какво да...

— Дръжте ги и двамата! — изкрещя госпожа Кармъди. — Дръжте и тази пачавра!

Сега тя бе апокалипсис от жълта и черна радост. Чантата ѝ продължаваше да виси през рамото ѝ. Тя започна да подскача нагоре-надолу. „Дръжте момчето, дръжте пачаврата, дръжте и двамата, дръжте ги всички, дръжте...“

Чу се гръм.

Всичко замръзна, сякаш бяхме пълна стая с непослушни ученици и учителят се беше върнал и затръшнал вратата. Майрън Ла Фльор и господин МакВей замръзнаха на местата си, на десетина крачки. Майрън погледна неуверено към касапина. Той нито се обърна назад,

нито дори осъзна, че Ла Фльор е там. Изразът на лицето на господин МакВей бе като израза на толкова много хора през последните дни. Той бе минал отвъд. Разумът му не бе издържал.

Майрън отстъпи назад, впил в Оли Уийкс своите широко отворени, изплашени очи. Отстъплението му се превърна в бяг. Той изви зад ъгъла на пътеката, подхлъзна се на една консерва, падна, с мъка се изправи и изчезна.

Оли стоеше в позата на класически стрелец. Бе хванал пистолета на Аманда в две ръце. Госпожа Кармъди продължаваше да стои зад касите. Ръцете ѝ бяха скръстени на корема. Измежду пръстите ѝ се стичаше кръв и изпръскваше жълтите и панталони.

Устата ѝ се отвори и се затвори. Веднъж. Втори път. Тя се опитваше да говори. Накрая успя.

— Вие всички ще умрете там — каза тя и тогава падна бавно напред. Чантата се изплъзна от ръката ѝ, падна на земята и се разсипа. Увита в хартия туба се търкулна към мен и се спря до обувката ми. Без да мисля се наведох и я вдигнах. Бе наченат пакет „Роле“. Пак го хвърлих. Не исках да пипам нищо, което ѝ е принадлежало.

„Паството“ отстъпваше назад, разпръскваше се, нямаха върху какво да се фокусират повече. Никой от тях не откъсна поглед от падналата фигура и тъмната кръв, която се разливаше под тялото ѝ.

— Ти я уби! — извика някой с гняв и страх. Но никой не изтъкна, че тя бе готвила нещо такова за моя син.

Оли продължаваше да е замръзнал в позата на стрелец, но сега устните му трепереха. Докоснах го леко.

— Оли, да вървим. Благодаря ти.

— Аз я убих — каза той пресипнало. — Обзалагам се, че съм я убил.

— Да — казах аз. — Затова ти благодарих. Сега да вървим.

Пак тръгнахме.

Благодарение на госпожа Кармъди вече не носех чанти с продукти и можех да взема Били. Спряхме за миг пред вратата и Оли каза с тих, напрегнат глас:

— Нямахте да я застрелям, Дейвид. Нямахте да го направя, ако имаше някакъв друг начин.

— Да.

— Вярваш ли ми?

— Да, вярвам ти.

— Да вървим.

Излязохме.

ХІ. КРАЯТ

Оли се движеше бързо с пистолет в дясната ръка. Още преди ние с Били да излезем от вратата, той вече беше до колата ми, един нематериален Оли, като дух в телевизионен филм. Тогава излезе нещо от мъглата и го разряза почти на две.

Така и не успях да го видя, и за това съм благодарен.

Изглеждаше червено, ядовитият цвят на сварен рак. Имаше щипалки. Издаваше тихо ръмжене, което не се различаваше много от ръмженето, което бях чул след излизането на Нортън и неговият малък отбор Плоскоземци.

Оли успя да стреля веднъж, но тогава щипките на нещото замагнаха напред и тялото на Оли се килна в ужасен поток кръв. Пистолетът на Аманда падна от ръката му, удари се в паважа и произведе изстрел. В един кошмарен миг зърнах огромни черни матови очи, като огромна шепа морско грозде, и после нещото пак се скри в мъглата, здраво стиснало онова, което бе останало от Оли Уийкс. Едно дълго, разчленено скорпионско тяло се засурка по паважа.

Последва кратък миг за избор. Сигурно винаги има такъв миг, независимо колко кратък. Едната ми половина искаше да побегне обратно към магазина, здраво притиснал Били до гърдите си. Другата половина тичаше към „Скаута“, хвърли Били вътре и скочи след него. Тогава Аманда изпищя. Силен, издигащ се високо звук, който сякаш се навиваше нагоре по спирала, докато накрая стигна почти до ултразвукови висоти. Били се притисна към мен, зарови лице в гърдите ми.

Един от паяците бе хванал Хати Търмън. Беше голям. Беше я съборил на земята. Роклята ѝ се бе вдигнала над мършавите колене, докато той се бе свил над нея, четинестите му бодливи крака галеха рамото ѝ. Той започна да плете мрежа.

Госпожа Кармъди е права, помислих си аз. Тук навън ще умрем, наистина ще измрем тук навън.

— Аманда! — изкрещях аз.

Никакъв отговор. Тя изобщо не бе на себе си. Паякът се разкрачи над това, което бе останало от гледачката на Били, която така обичаше картинни мозайки и можеше да реши всички главоблъсканици, от които всеки нормален човек полудяваше. Неговата мрежа омота тялото ѝ и белите нишки започнаха да почервеняват, впивайки се в плътта ѝ.

Корнъл бавно отстъпваше към супермаркета, зад очилата, очите му бяха като чаши. Той бързо се обърна и побягна. Той отвори вратата с надпис „ВХОД“ и се втурна вътре.

Моментът на раздвоеното ми съзнание свърши, когато госпожа Реплър пристъпи бързо напред и удари плесница на Аманда — отначало с длан, а после с опакото на ръката си. Аманда престана да крещи. Отидох до нея, завъртях я така, че да е с лице към „Скаута“ и ѝ изкрещях „ВЪРВИ!“ право в лицето.

Тя тръгна. Госпожа Реплър прелетя край мен. После блъсна Аманда на задната седалка, качи се след нея и затръшна вратата.

Изтръгнах Били от себе си и го хвърлих в колата. Докато се качвах, една от нишките се спусна напред ѝ се уви около глезена ми. Запари ми така, както пари бързо движеща се корда, стисната в юмрук. А беше силна. Дръпнах крака си с всичка сила и тя се скъса. Седнах зад волана.

— Затвори я, о, затвори вратата, Боже господи! — изпищя Аманда.

Затворих вратата. Миг по-късно, един от паяците глухо изтупа по нея. Бях само на сантиметри от неговите червени, злобно тъпи очи. Краката му, всеки от тях с дебелината на китката ми, започнаха да се плъзгат напред-назад по квадратния преден капак. Аманда непрестанно пишцеше, като сирена.

— Млъкни, бе, жена! — ѝ каза госпожа Реплър.

Паякът се отказа. Той не можеше да ни подуши, следователно ние не бяхме повече там. Затътри се обратно към мъглата на неустановения си брой крака, превърна се в призрак, а после изчезна.

Погледнах през прозореца да се убедя дали си е отишъл и после отворих вратата.

— Какво правиш? — изпищя Аманда, но аз знаех какво правя. Ще ми се да вярвам, че и Оли щеше да направи съвсем същото. Полупристъпих, полу се наведох навън и взех пистолета. Нещо тръгна бързо към мен, но така и не го видях.

Прибрах се вътре и затръшнах вратата.

Аманда се разрида. Госпожа Реплър я прегърна и започна оживено да я успокоява.

Били каза:

— Вкъщи ли си отиваме, татко?

— Бил, ще опитаме.

— Добре — каза той тихо. Проверих пистолета и после го сложих в жабката. Оли го бе заредил отново след експедицията до аптеката. Останалите патрони бяха изчезнали заедно с него, но това нямаше значение. Той бе стрелял към госпожа Кармъди, бе стрелял към нещото с щипалките, и пистолетът бе произвел изстрел при удара в земята. В колата бяхме четирима, но ако опреше ножа до кокала, щях да намеря за себе си някакъв друг изход.

Изживях един ужасен момент, когато не успях да си намеря връзката ключове. Проверих всичките си джобове, не ги намерих, след това отново ги проверих, насилвайки се да действам бавно и спокойно. Бяха в джоба на джинсите ми, бяха паднали под монетите, както понякога става с ключовете. „Скаутът“ запали лесно. Като чу уверения рев на мотора, Аманда пак избухна в плач.

Седях, оставих на празни обороти, изчаках да видя какво ли ще бъде привлечено от шума на мотора или от миризмата на изгорели газове. Изминаха пет минути, най-дългите пет минути в живота ми. Нищо не се случи.

— Тук ли ще стоим или ще тръгваме? — попита накрая госпожа Реплър.

— Тръгваме — казах аз. Дадох заден за да изляза от мястото, където бях паркирал и включих на къси.

Някакъв вътрешен подтик, може би съвсем първичен, ме накара да мина съвсем близо край супермаркета. Левият калник на „Скаута“ блъсна едно от кошчетата за боклук и го събори. Не можеше да се види нищо в супермаркета, освен през амбразуриите — с натрупаните торби изкуствен тор магазинът изглеждаше сякаш бе в апогея на някаква луда градинарска разпродажба — но на всяка амбразура имаше по две-три бледи лица, втречени в нас. Тогава завих наляво и мъглата се затвори непроницаемо зад нас. И какво е станало с тези хора, аз не зная.

Карах назад по Канзаския път със седем-осем километра в час, опипвайки пътя. Дори с включени фарове беше невъзможно да се

вижда повече от два-три метра напред.

Земята бе преживяла някакво страхотно нагъване. В това отношение Милър беше прав. На някои места пътят бе просто пропукал, а на някои — земята просто бе пропаднала, повдигайки парчета от паважа. Успях да мина само благодарение на двойното предаване. Слава богу. Но се ужасявах при мисълта, че може скоро да попаднем на препятствие, което няма да можем да преодолеем и с двойното предаване.

Бяха ми нужни четиридесет минути, за да изменим разстояние, което обикновено минавах за шест-седем. Накрая в мъглата се появи знакът, който сочеше нашия път. Били, разбуден в пет без петнадесет, бе здраво заспал в колата, която познаваше така добре, че тя сигурно му изглеждаше като дом.

Аманда нервно оглеждаше пътя.

— Наистина ли ще идеш там?

— Ще опитам — казах аз.

Но беше невъзможно. Бурята, която бе ударила дърветата, ги бе разклатила из корен, а последвалото огъване на земята бе довършило работата и ги бе съборило на земята. Успях да премина през първите две — не бяха много големи. Тогава стигнахме до един беловлас бор, проснат през пътя като барикада на разбойници. До къщата оставаше още четвърт миля. Били продължаваше да спи до мен, а аз спрях „Скаута“, сложих ръце на очите си и се опитах да мисля какво да е следващото нещо, което да предприема.

Сега се намирам в крайпътното заведение на Хауърд Джонсън, не далече от третото отклонение на Главното шосе на Мейн, и пиша всичко това на фирмена хартия Йохо. Подозирам, че госпожа Реплър, тази издръжлива и способна стара пушка, би могла да опише безперспективността на ситуацията с няколко щрихи. Но тя бе така любезна да ме остави да премисля нещата сам.

Не можех да изляза. Не можех да ги оставя. Не можех дори да се заляжа, че всички чудовища от филмите на ужасите са останали назад, около магазина, когато леко свалих прозореца ги чух в гората, как трещят и обикалят из стръмния район, известен наоколо като „Перваза“. Влагата кап-кап-капеше от надвисналите листа. Над главите ни мъглата потъмня, когато някакво кошмарно полу-видимо създание прелетя над нас като живо хвърчило.

Опитвах се да се самонавия, и тогава и сега, че ако е била достатъчно бърза, ако е затворила къщата отвсякъде, тя има храна за десетина дни или две седмици. Получи се само донякъде. Все ми пречи оня последен спомен от нея, с широкополата шапка и градинарски ръкавици, на път за зеленчуковата ни градинка, а мъглата безмилостно приближава през езерото към нея.

Сега трябва да мисля за Били. Били, повтарям си аз. Бил, Бил... Може би трябва да го напиша сто пъти на този лист, като дете наказано да пише Няма да се замервам с хартиени топчета в училище, а слънчевата тишина нахлува през прозореца, докато учителката поправя домашните на масата си и се чува само скърцането на писалката ѝ, а някъде далече децата избират отбор за бейзбол.

Накрая направих единственото нещо, което можех да направя — обърнах внимателно „Скаута“ обратно към Канзаския път. После се разплаках.

Аманда внимателно ме хвана за рамото.

— Дейвид, съжалявам — каза тя.

— Даа — казах аз, опитвайки се да спра сълзите си без особен успех. — Дааа, и аз.

Карах по път № 302 и свих в ляво, към Портланд. Този път също бе напукан и нагънат на места, но бе по-лесно проходим от Канзаския път. Притесняваше ме въпросът с мостовете. Лицето на Мейн е прорязано от реки и навсякъде има мостове, големи и малки. Но мостът край Нейпълс бе непокътнат, а от там се простираше равнина, чак до Портланд.

Мъглата продължаваше да е гъста. Наложих се да спра веднъж, защото помислих, че на пътя има повалени дървета. Тогава дърветата започнаха да се движат и да се огъват и тогава разбрах, че това са още пипала. Спрях и след малко те се отдръпнаха. Веднъж едно огромно зелено нещо с фосфоресциращо зелено тяло и дълги прозрачни криле кацна на капака. Приличаше на лъскаво безформено морско конче. То направи едно-две кръгчета, а после отлетя.

Били се събуди два часа, след като се бяхме отделили от Канзаския път и попита дали вече сме взели мама. Казах му, че не сме могли да стигнем, заради падналите дървета.

— Тя добре ли е, татко?

— Не зная, Били. Но ще се върнем и ще разберем.

Той не заплака. Вместо това, задряма отново. По-добре щеше да е, ако беше заплакал. Той спеше прекалено много и това не ми харесваше.

От напрежението започна да ме заболява главата. Получи се от това, че карах в мъглата с десет-дванадесет километра в час, с непрекъснато напрежение, че от нея може всеки момент да изскочи нещо — всичко може да изскочи — потоп, свличане или Хидрата — триглавото чудовище. Мисля, че се молех. Молех се на Бога Стефани да е жива и дано Той да не издаде изневярата ми пред нея. Молех се на Бога да изведе Били в безопасност, защото той бе преминал през твърде много ужасии.

Когато мъглата падна, много хора се бяха отбили встрани от пътя и до обяд стигнахме до Норт Уиндъм. Опитах да мина по Ривър Роуд, но шест километра по-надолу един мост, който пресичаше малък, но шумен поток, се беше срутил във водата. Трябваше да дам заден почти километър и половина, преди да намеря място, достатъчно широко, че да мога да обърна колата. В крайна сметка стигнахме до Портланд по шосе № 302.

Когато стигнахме, пресякох направо към бариерите. Стройно подредените кабинички за събиране на таксите се бяха превърнали в безоки скелети от разбито армирано стъкло. Всички бяха празни. На плъзгащата се стъклена врата на една от тях, висеше скъсано яке с емблемата „Мейнски пътни власти“ на ръкава. То бе напоено с кръв. Откакто напуснахме супермаркета, не бяхме срещнали нито една жива душа.

Госпожа Реплър каза:

— Дейвид, пусни радиото.

Плеснах се по челото, ядосан на себе си, че толкова време не бях се сетил за радиото на „Скаута“.

— Недей така — каза госпожа Реплър строго. — Не можеш да мислиш за всичко. Ако се опиташ, ще полудееш и от теб няма да има никаква полза.

Нищо не хванах, освен пращането на статичното електричество на дълги вълни, а на късите вълни нямаше нищо друго, освен гладка и зловеща тишина.

— Значи ли това, че никакви станции не работят? — попита Аманда. Знаех какво си мислеше, може би. Сега бяхме достатъчно на

юг и трябваше да хващаме вече Бостънските станции. Но ако Бостън беше...

— Това нищо не значи — казах аз. — Това пукане на дълги вълни е от интерференцията. Мъглата влияе на радиосигналите.

— Сигурен ли си, че е само това?

— Да — казах аз, без никак да съм сигурен. Продължихме на юг. Крайпътните камъни отброяваха всяка миля, започвайки някъде откъм четиридесет. Когато стигнем до камък № 1, щяхме да сме на границата с Ню Хемпшир. По този път се придвижвахме по-бавно, много от шофьорите не се бяха отказали и на няколко места имаше верижни катастрофи. Няколко пъти трябваше да използвам междинната лента.

Около един без двадесет — бях започнал вече да огладнявам — Били ме хвана за лакътя.

— Татко, какво е това? Какво е това?

От мъглата се появи сянка и притъмня. Беше нещо високо като канара и идваше право към нас. Натиснах спирачките. Аманда, която дремеше, политна напред.

Появи се нещо, пак нищо друго не бих могъл да кажа със сигурност. Може би беше заради мъглата, която ни позволяваше само по един бегъл поглед върху нещата, но аз си мисля, че преди всичко има някои неща, които съзнанието ни отказва да приеме. Има неща като тъмнина и ужас — така както съм сигурен, че има такива красиви неща, — които просто не могат да минат през тясната врата на човешките възприятия.

Беше шесткрако, сигурен съм в това, кожата му беше сива и на места преминаваше в кафяво. Тези кафяви петна по някакъв абсурден начин ми напомняха за луничките по ръцете на госпожа Кармъди. Кожата му бе дълбоко сбръчкана и нарязана и в нея се бяха вкопчили десетки, стотици от онези розови „буболечки“, с очи върху стъбла. Не зная колко беше голямо всъщност, но мина точно над нас. Един от сивите му, сбръчкани крака се стовари до моя прозорец и госпожа Реплър каза след това, че не е успяла да види тялото му отдолу, въпреки че протегнала шия. Видяла само два циклопски крака, които се извисявали нагоре, нагоре в мъглата, докато се изгубили от погледа.

За миг то беше над „Скаута“ и аз изпитах усещането за нещо толкова голямо, че до него синият кит би приличал на пъстърва — с други думи нещо толкова голямо, че бе предизвикателство към

въображението. После то изчезна, последвано от серия сеизмологични трусове. То остави следи по пътя, толкова дълбоки следи, че не можех да им видя дъното. Всяка следа бе достатъчно голяма, че да може „Скаутът“ да падне в нея.

За момент никой не каза дума. Не се чуваше никакъв звук, освен дишането ни и заглъхващият тътен от преминаването на огромното нещо.

Тогава Били каза:

— Това динозавър ли беше, татко? Като онази птица, дето дойде в магазина?

— Не вярвам. Не вярвам, че въобще съществува такова огромно животно, Били. Поне не на земята.

Пак си помислих за проекта „Стрела“ и се зачудих с каква ли шантава проклетия биха могли да се занимават там.

— Може ли да продължаваме? — попита Аманда смирено. — То може да се върне.

Да, а може би напред ще има още. Но нямаше смисъл да го казвам. Трябваше да отидем някъде. Продължих да карам напред, лъкатушейки между огромните следи, докато те свиха встрани от пътя.

Ето, това е всичко, което се случи. Или почти всичко — има още едно нещо, до което ще стигна след един момент. Но не очаквайте някакъв строен завършек. Няма да има „И те избягаха от мъглата в топлото слънце на новия ден“. Или „Когато се събудихме, спасителните служби бяха дошли“. Или дори изпитаният резервен вариант: „Всичко бе само сън“.

Това е един край, който баща ми винаги наричаше намръщено „стил Алфред Хичкок“, под което разбираше отворен финал, позволяващ на читателя или зрителя сами да решат как завършва всичко. Баща ми се отнасяше само с презрение към такива истории и ги наричаше „евтин джангър“.

Стигнахме до това заведение на Хауърд Джонсън преди да падне здрача, който правеше кормуването самоубийствен риск. Преди това бяхме пресекли сляпо моста над река Сако. Той изглеждаше силно изкривен, а в мъглата бе невъзможно да се каже дали бе цял или не. Тогава рискът ни бе възнаграден.

Но трябва да мислим и за утре, нали?

Когато пиша това, вече е един без четвърт през нощта, двадесет и трети юли. Бурята, която бе дала сигнал за всичко това, бе връхлетяла само преди четири дни. Били спи в антрето на матрак, който измъкнах за него. Аманда и госпожа Реплър са наблизко. Пиша на светлината на електрическо фенерче, а отвън розовите буболечки чукаха и тупкаха по стъклото. От време навреме се чуваше по-силно изтопуркване, когато птица отнасяше по някоя буболечка.

Скаутът има достатъчно бензин да може да ни откара още, може би, сто и двадесет километра. Алтернативата е да се опитаме да заредим тук. Има една бензиностанция и въпреки че е спрял токът, мисля, че ще успея да прелея малко бензин в резервоара. Но...

Но това означава да изляза навън.

Ако можем да налеем бензин, тук или някъде по пътя, ще продължим напред. Разбирате ли, сега вече имам цел на пътуването. И това е последното нещо, което искам да ви кажа.

Не мога да съм сигурен. В това е цялата работа, проклетата работа. Може да е било въображение, мислено изпълнение на желанието ми. Дори да е истина, шансът пак е прекалено малък. Колко мили? Колко моста? Колко неща, които с удоволствие биха разкъсали и изяли сина ми, въпреки ужасените му и агонизиращи писъци?

Голям е шансът това да не е било нищо друго освен въображение, затова не съм казал на останалите... поне не още.

В апартамента на управителя намерих голям, широкообхватен радиоприемник с батерии. От задната му част излизаше антена и водеше навън през прозореца. Включих го на батерии, започнах да го въртя, но нищо не хванах, освен пращане и мъртвешка тишина.

И тогава, чак в края на метровия обхват, когато посягах да изключа радиото, си помислих, че чувам или ми се стори, че чувам, една единствена дума.

Нищо повече. Слушах час, но не чух нищо повече. Ако я имаше тази дума, то тя бе пробила през пролука във влагата и мъглата, безкрайно малък отвор, който веднага се затвори. Една дума.

Трябва да поспя малко... ако мога да поспя, без да ми се явяват до сутринта лицата на Оли Уийкс и госпожа Кармъди и Норм, разносвача... и лицето на Стеф, в полусянката на широкополата ѝ шапка.

Тук има ресторант, типичен „Йохо“ ресторант със зала за хранене и дълъг, извит като подкова плот, на който сервират обеда. Ще оставя тези страници на плота и може би някой ще ги намери един ден и ще ги прочете.

Една дума.

Дано само да съм я чул. Дано.

Сега отивам да си легна. Но първо ще целуна сина ми и ще му прошепна две думи. Средство срещу кошмара, който може да го навести, нали разбирате.

Две думи.

Едната е Хартфорд.

Другата е Надежда.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.